

சிவமயம்

பரமார்த்த தீபம்

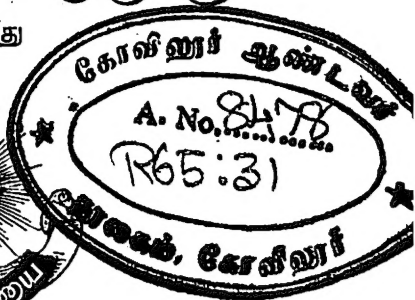
என்னும்

குருவாசகக் கோர்வை

பாரத்வாஜி

முகவைக் கண்ண முருகஞர்

இயற்றியது

ஸ்ரீ ரமணபாதநாதரால்

வேளியிடப்பெற்றது

பிரமாதி வகுத்தும், ஆனி மாதம்

1939

PRINTED BY
R. NARAYANASWAMI IYER
AT THE MADRAS LAW JOURNAL PRESS
MYLAPORE, MADRAS.

விலை ரூ. 1-0-0

சிவமயம் உள்ளுறை

	பக்கம்
நூன் முகம்	xi
சிறப்புப்பாயிரம்	xvii
பதிப்புரை	xix
சமரசசன்மார்க்கம்	xxi
அருணாசலத்தத்துவம்	க
திபதரிசனத்தத்துவம்	க
பாயிரம்	௩
க. நூற்பெயரும் தோற்றமும்	௩
உ. நூற்பயன்	௩
௩. அவையடக்கம்	ச
ச. சமர்ப்பணம்	ச
௫. ஆக்கியோன்	ச
I. தத்துவ ஆராய்ச்சியியல்	௫
மங்கலம்	௫
உ.க. உலகுண்மைத்திறன்	௫
உ. உலகமித்தைத்திறன்	க0
௩. உலகமயக்கத்திறன்	கக
ச. உலகவறட்சித்திறன்	கக
௫. உலகநடைத்திறன்	க௩
௬. விவர்த்தசித்தாந்தத்திறன்	க௩
௭. அஜாதசித்தாந்தத்திறன்	க௫
அ. படைப்புடன் பாட்டுத்திறன்	க௫

கூ.	இறைமொழிற்றிறன்	...	ககூ
க௦.	திரிபுனார்த்தத்திறன்	...	கௌ
கக.	திரோதானத்திறன்	...	கௌ
க௨.	வியத்தித்தலுத்திறன்	...	கஅ
க௩.	பொய்யுறவுத்திறன்	...	ககூ
க௪.	புண்டித்திறன்	...	௨௦
க௫.	கலையவலத்திறன்	...	௨௧
ககூ.	வேதார்தவுண்மைத்திறன்	...	௨௨
கௌ.	ஊழ்வலித்திறன்	...	௨௩
கஅ.	வாதனைவலித்திறன்	...	௨௩
ககூ.	அகந்தைமுடித்திறன்	...	௨௩
௨௦.	அகந்தைவலித்திறன்	...	௨௪
௨௧.	அகந்தைநடத்திறன்	...	௨௫
௨௨.	ஆன்மாபகாரத்திறன்	...	௨அ
௨௩.	நரகபயத்திறன்	...	௨அ
௨௪.	அகமுகமாட்சித்திறன்	...	௨அ
௨௫.	பரலோகத்திறன்	...	௨கூ
௨௬.	சத்திசிவத்திறன்	...	௨கூ
௨௭.	இறைவழிபாட்டுத்திறன்	...	௩௦
௨அ.	திருநீற்றுத்திறன்	...	௩௦
௨கூ.	சத்திசார்தித்திறன்	...	௩௧
௩௦.	சித்திவேட்கைத்திறன்	...	௩௨
௩௧.	அமுதநிலைத்திறன்	...	௩௩
௩௨.	காயகற்பத்திறன்	...	௩௪
௩௩.	காயசித்தித்திறன்	...	௩௪
௩௪.	வெராக்கியத்திறன்	...	௩௫
௩௫.	ஞானவெராக்கியத்திறன்	...	௩௬
௩௬.	சித்தசுத்தித்திறன்	...	௩௬

ஙௌ.	மிருத்தியுத்திறன்	...	ஙௌ
ஙஅ.	உயிர்நிலைத்திறன்	...	ஙௌ
ஙக.	இதயத்திறன்	...	ஙஅ
சௌ.	குருவாராய்ச்சித்திறன்	...	சௌ
சக.	குருவருட்டிறன்	...	சக
சஉ.	உறுதியுரைத்தற்றிறன்	...	சஉ
சங.	உச்சிட்டத்திறன்	...	சங
சச.	குருவழிபாட்டுத்திறன்	...	சச
சரு.	குருமாட்சித்திறன்	...	சௌ
சக.	சாதுசங்கத்திறன்	...	சஅ
சௌ.	பிரம்மவிச்சைத்திறன்	...	சக
சஅ.	சமயவுண்மைத்திறன்	...	சக
சக.	கடையிலாக்காட்சித்திறன்	...	ருௌ
ருௌ.	தன்னிழப்புத்திறன்	...	ருௌ
ருக.	சுத்தாகந்தைத்திறன்	...	ருக
ருஉ.	ஆன்மவெழுச்சித்திறன்	...	ருஉ
ருங.	துக்கநிலைத்திறன்	...	ருங
ருச.	நிராசைத்திறன்	...	ருங
ருரு.	பந்தமுத்தித்திறன்	...	ருரு
ருக.	ஆன்மவிசாரத்திறன்	...	ருரு
ருௌ.	மெய்த்தவத்திறன்	...	ருஅ
ருஅ.	அறிவாராய்ச்சித்திறன்	...	சௌ
ருக.	நிர்வாணத்திறன்	...	சஉ
சௌ.	ஆன்மவடைவுத்திறன்	...	சங
சக.	திடவறிவுத்திறன்	...	சங
சஉ.	சுகதுகர்ச்சித்திறன்	...	சச
சங.	உறக்கத்திறன்	...	சரு
சச.	மெய்ப்பொருட்டிறன்	...	சக

கூரு.	கர்த்தவியக்கழற்சித்திறன்	...	கூகூ
கூகூ.	ஆண்மசுமர்ப்பணைத்திறன்	...	கூஅ
கூஎ.	பகைவர்மாட்டொழுதற்றிறன்	...	கூகூ
கூஅ.	மிதவாழ்க்கைத்திறன்	...	கூகூ
கூகூ.	புணிவுடைமைத்திறன்	...	கூகூ

II. தத்துவ அநுசந்தானவியல்

க.	உபதேசமாட்சித்திறன்	...	எக
உ.	மகாவாக்கியத்திறன்	...	எக
ங.	உபநிடமாட்சித்திறன்	...	எஉ
ச.	உபாசனைத்திறன்	...	எஉ
ரு.	வாதமயற்றிறன்	...	எங
கூ.	அளவையவலத்திறன்	...	எச
எ.	பரோக்கஞானத்திறன்	...	எச
அ.	ஏகசீவத்திறன்	...	எரு
கூ.	அறிவறியாமைத்திறன்	...	எரு
க0.	மருட்டிறன்	...	எஎ
கக.	நனாக்கனாத்திறன்	...	எஅ
கஉ.	அவத்தாபேதத்திறன்	...	அ0
கங.	இருவினைத்திறன்	...	அ0
கச.	இரட்டைமுப்புடித்திறன்	...	அக
கரு.	விடயபோகத்திறன்	...	அஉ
ககூ.	மனமாயைத்திறன்	...	அச
கஎ.	பேதைமைத்திறன்	...	அச
கஅ.	பிரமாதத்திறன்	...	அரு
ககூ.	சம்சாரத்திறன்	...	அகூ
உ0.	பிரதிபந்தத்திறன்	...	அகூ
உக.	மாயாவிசித்திரத்திறன்	...	அஎ
உஉ.	ஆணவநவைத்திறன்	...	அஎ

உந.	துக்கோற்பத்தித்திறன்	...	அஅ
உச.	ஜீவபோதத்திறன்	...	அஅ
உரு.	சுட்டுணர்வுத்திறன்	...	அக
உக.	சுட்டறுத்தற்றிறன்	...	க௦
உள.	அன்புண்மைத்திறன்	...	க௦
உஅ.	சுகளத்திறன்	...	கக
உக.	அரியரவபோதத்திறன்	...	கந
ந௦.	பஞ்சகிருத்தியத்திறன்	...	கந
நக.	ஜீவேச்சுரசிட்டித்திறன்	...	கச
நஉ.	நேதிசெயற்றிறன்	...	கச
நந.	துறவுமாட்சித்திறன்	...	கரு
நச.	நிருவாதனைத்திறன்	...	கரு
நரு.	உபவாசவுண்மைத்திறன்	...	கக
நக.	ஆகாரநியமத்திறன்	...	கக
நள.	தூய்தன்மைத்திறன்	...	கக
நஅ.	நிட்காமியத்திறன்	...	கௌ
நக.	கரணதண்டத்திறன்	...	கௌ
ச௦.	கரணஜயத்திறன்	...	கஅ
சக.	ஆதனத்திறன்	...	கஅ
சஉ.	யோகவலித்திறன்	...	கஅ
சந.	உயிரொருக்கத்திறன்	...	கக
சச.	கன்மரகசியத்திறன்	...	க௦௦
சரு.	ஜபத்திறன்	...	க௦க
சக.	திருநாமத்திறன்	...	க௦உ
சள.	பத்திமைத்திறன்	...	க௦ந
சஅ.	பத்திவிசாரத்திறன்	...	க௦ச
சக.	ஏகாக்கிரபத்தித்திறன்	...	க௦ரு
ரு௦.	தியானவிசாரத்திறன்	...	க௦க

ருக.	ஆகாயத்தியானத்திறன்	...	க0க
ருஉ.	சூலத்தியானத்திறன்	...	க0௭
ருங்.	நிதித்தியாசனத்திறன்	...	க0௭
ருச.	சாதனாந்தரத்திறன்	...	க0க
ருரு.	விகாரசகாயத்திறன்	...	க0க
ருசு.	சாதனையெல்லைத்திறன்	...	க0௦
ரு௭.	நிட்டைவிலைகத்திறன்	...	க0௦
ருஅ.	வியட்டியகத்திறன்	...	க0க
ருக.	மூலமுனைவுத்திறன்	...	க0௨
சு0.	சாதகர்நடைத்திறன்	...	க0௨
சு௧.	சீடாசாரத்திறன்	...	க0௪
சு௨.	ஜீவகாருண்யத்திறன்	...	க0௪
சுங்.	பரோபகாரத்திறன்	...	க0௫
சுச.	பூததயைத்திறன்	...	க0௫
சுரு.	நடுவுநிலைத்திறன்	...	க0௭
சுசு.	மனச்சான்றுத்திறன்	...	க0அ
சு௭.	பொய்யாமைத்திறன்	...	க0அ
சுஅ.	அநாசத்தித்திறன்	...	க0அ
சுக.	துறவுமாட்சித்திறன்	...	க0க
எ0.	சமட்டிமனத்திறன்	...	க0௦
எ௧.	அகந்தையொழிவுத்திறன்	...	க0௦
எ௨.	தத்துவஞானத்திறன்	...	க0௨
எங்.	காட்சிமாட்சித்திறன்	...	க0௩
III.	தத்துவ அநுபவவியல்	...	க0௪
க.	அபரோக்கஞானத்திறன்	...	க0௪
உ.	நித்தாபரோக்கத்திறன்	...	க0௪
ங்.	நிருவிகற்பசமாதித்திறன்	...	க0௬
ச.	நிருவிகாரத்திறன்	...	க0௭

௫.	ஏகாந்தத்திறன்	கஉஅ
௬.	அசங்கத்திறன்	கஉஅ
௭.	மனோநிக்கிரகத்திறன்	கஉக
௮.	மிருதமனத்திறன்	க௩௦
௯.	முற்றுணர்வுத்திறன்	க௩௧
௧௦.	துரியாதீதத்திறன்	க௩௩
௧௧.	அகண்டவிருத்தித்திறன்	க௩௩
௧௨.	கிரந்திபேதத்திறன்	க௩௪
௧௩.	கிருதகிருத்தியத்திறன்	க௩௪
௧௪.	துக்காபாவத்திறன்	க௩௫
௧௫.	சுழுத்திவியாபகத்திறன்	க௩௬
௧௬.	அறிதுயிற்றிறன்	க௩௬
௧௭.	அத்துவிதஞானத்திறன்	க௩௭
௧௮.	திருவருட்டிறன்	க௩௭
௧௯.	சச்சிதானந்தத்திறன்	க௩௮
௨௦.	உண்மைமாட்சித்திறன்	க௩௯
௨௧.	சமரசத்திறன்	௧௪௦
௨௨.	சைசவியத்திறன்	௧௪௦
௨௩.	ஆன்மமுயக்கத்திறன்	௧௪௧
௨௪.	சைதன்யமாட்சித்திறன்	௧௪௧
௨௫.	ஞானவெளித்திறன்	௧௪௨
௨௬.	சுற்றம்பலத்திறன்	௧௪௩
௨௭.	அறிவுறுத்தத்திறன்	௧௪௪
௨௮.	ஆன்மநிலைத்திறன்	௧௪௫
௨௯.	ஆன்மவலத்திறன்	௧௪௬
௩௦.	ஆன்மசொருபத்திறன்	௧௪௭
௩௧.	ஆன்மமாட்சித்திறன்	௧௫௦
௩௨.	ஆன்மபரத்திறன்	௧௫௧

நந.	ஆத்துவித்திறன்	...	கருக
நச.	ஆத்திகத்திறன்	...	கருஉ
நரு.	அநாதிமலமுத்தத்திறன்	...	கருஉ
நசு.	சந்தாசாரவாழ்க்கைத்திறன்	...	கருந
நள.	நிட்களத்திறன்	...	கருந
நஅ.	சகஜநிட்டர்திறன்	...	கருரு
நக.	கிரந்திபேதித்தார்திறன்	...	கருசு
சௌ.	சான்றோர்மாட்சித்திறன்	...	கருள
சக.	வாதனைமாண்டார்திறன்	...	கருஅ
சஉ.	ஜீவன்முத்தர்திறன்	...	கருக
சந.	ஞானியர்திறன்	...	கசுக
சச.	ஞானிகள் கன்மத்திறன்	...	கசுஉ
சரு.	தன்மயர்சால்புத்திறன்	...	கசுந
சசு.	மவுனமாட்சித்திறன்	...	கசுந
சள.	சுத்தமவுனத்திறன்	...	கசுரு
சஅ.	பராபத்தித்திறன்	...	கசுள
சக.	ஞானசித்தித்திறன்	...	கசுஅ
ருௌ.	பிரம்மத்திறன்	...	கசுக
ருக.	முத்தியுருத்திறன்	...	கௌௌ
ருஉ.	பரமார்த்தத்திறன்	...	கௌக
ருந.	செம்பொருட்டிறன்	...	கௌஉ
ருச.	பாவனாதீதத்திறன்	...	கௌந
ருரு.	அநுபவமுரைத்தத்திறன்	...	கௌந
ருசு.	சமநிலைத்திறன்	...	கௌச

வாழ்த்து

... கௌக

அநுபந்தம்

... கௌள

க.	சத்திசாந்தித்திறன்	...	கௌள
உ.	உலகுண்மைத்திறன்	...	கௌள
ந.	நரத்திகத்திறன்	...	கௌஅ
ச.	சொர்க்கநரகத்திறன்	...	கௌஅ
ரு.	நரகஜயத்திறன்	...	கௌஅ
சு.	கோசக்கழற்சித்திறன்	...	கௌக

சுவாமியம் நான் முகம்

“ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி ஓருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.”

—தேவர்

“உடம்பினு லாய பயனாவு தேல்லாம்
உடம்பினு ளுத்தமனைக் காண்.”

—முதாட்டியார்

உண்மைப் பொருளே பொருள். ‘உள்ளது’ எனும் சப்தத்தால் அது சூசனியாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. உண்மையே, அதாவது கேவல் இருப்பு மாத்திரமே அதற்குச் சொருபம். அப் பரம்பொருளைச் சாட்சாத் கரிக்கு மிடம் உள்ளக்கோயி லென்பது ஆன்றோர் மரபு.

உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாக ஒளிவிடும் அம்மெய்ப் பொருளின் சேர்க்கையாலன்றி உயிர்க்கு விடுதலையின் மென்பது ஓருதலை. உய்ய வேண்டுமோர்க்கு நேர்சாதனம் ஸ்வஸ்வரூப லக்ஷ்யமே.

சர்வ அநர்த்தங்களுக்கும் சகல துக்கங்களுக்கும் மனமே காரணம். மனம் எந்த விடத்தில் எந்தச் சொருபத்தில் யாருடைய அதீனத்தில் விளங்கினும் சரியே, அதன் உருவம் நாசமாகாதவரை உண்மைப்பேறும் உபசார்தப் பிராப்தியும் பூரணமாகச் சித்திப்பதில்லை. உபநிடதகால முதல் உலகில் ஏற்பட்டுள்ள கோடிக்கணக்கான சுருதிகளில் சன்மமார்க்கத்தின் பெயரால் கோஷிக்கப்படும் எண்ணிறந்த சாதனங்களுட் பெரும்பான்மையும் மனக்கற்பனையிலேயே

தொடங்குகின்றன. ஏற்கெனவே பன்னெடுங்காலமாக அகத்தும் புறத்தும் வியாபித்துள்ள இந்த மனத்தின் மாயா விலாசமான கற்பனாவுலகங்களிற் கிடந்துழன்று வறட்சி யாற் சோர்ந்து மனத்தின் சேர்க்கையில் விரக்தியுற்ற பக்குவ ஜீவர்களுக்கு அம்மாரீகத்தின் பெயரால் அளிக்கப்படும் அத்தகைய கற்பனாவுலகங்களிற் போதிய ஊக்கமும் உற் சாகமும் உண்டாவதில்லை. சாதகருடைய மனோபீஷ்டத்தை எளிதிலும் விரைவிலும் அதுபவத்திலும் நிறைவேற்றும் ஆற்றல் கற்பனாசக்திக்கு இன்மையே அதற்குக் காரணம்.

ஸ்ரீ புகவானது உபதேசமோ ஆரம்பத்திலேயே மனதை, அதன் மூலத்தில் இயல்பாகவே ஒடுங்கி உருவழியச் செய்துவிடுகின்றது. இதனால், சாதகர்க்குக் கணாந்தோறும் பிரத்தியக்ஷமான பரிபாகநலனும் முயற்சியில் அநாயாசமும் ஏற்படுகின்றன. மேலும், இந்த உண்மைச் செந்நெறியில் ஆராய்ச்சி, அதுசந்தானம், அதுபவமாதிய சாதனக்கிரமங்கள் யாவும் சம்பந்தத்தால் ஒன்றுபட்டு ஒரே காலத்தில் ஒரே இடத்திற் சித்திக்கின்றன. சந்தேக விபரீதப் பேய்களுக்கு இங்கே இட மேற்படுவதில்லை. பொருள், இடம், காலமாதிய தடைகளும் எதிர்ப்படுவதில்லை. இத் துறையிற் புகுந்த வொருவன் ஆரம்பத்திலேயே சகல விதிவிலக்குக் கட்டுக்களினிற்கூட விடுதலை பெற்றுவிடுகிறு நென்பது மிகையும் உபசாரமும் ஆகாது. புனிதமான இந்த ப்ரஹ்மாறுசந்தானத்தில் கற்பனையென்பது சொல்லளவிலும் இல்லை. அதிகாரபேதமும் இதற்கு வேண்டப்படுவதில்லை. வேண்டிவ தெல்லாம் சித்தோபசார்தம் அடைவது உள்ள விருப்பமொன்றே. இதுவே அருணாசல பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளது தரிசனமாகும்.

ஸ்ரீ பகவானே, பகவான் ஏன்ற சொல்லோடு நிறுத்திக் கொள்வதே பொருத்தமாம்.

“இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்” வெதே ஸ்ரீ பகவான் பக்தர்களுக்குச் செய்யும் அநுக்ரக சம்பிரதாயம் எனினும்,—

“பேதித்த சமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று

பேசாது துறவாகியே

பேசாத பெரியோர்க ணிருவிகற் பத்தினுற்

பேசார்கள் பரமகுருவாய்ப்

போதிக்கு முக்கணிறை நேர்மையாய்க் கைக்கொண்டு

போதிப்ப தாச்சறிலே

போக்குவர வறவிற்ப ஈக்கமற ஷனமாப்

போதிப்ப தெவையனே”

என்னும் ஸ்ரீ தாயுமானவர் பிரார்த்தனைக் கிணங்க, ஸ்ரீ பகவான் திருவுள்ளத்தினின்றும் இயல்பாகவோ, பிரவாகம் போல் இடைவிடாது நிகழும், தத்துவாதீதமான அநுக்ரக ரகசியத்தை அறியும் ஆற்ற லற்ற எம்போன்ற சிலர், உண்மைப்பொருளின் சொரூபத்தையும் அதனைச் சேரும் உபாயங்களையும் சப்தரூபத்தில் தங்களுக்கு அருளிச்செய்ய மாறு பிரார்த்திப்பதுண்டு.

“கருமம், பக்தி, யோகம், ஞானமாகிய சன்மார்க்க சாதனங்களனைத்தும் சத்தாமாத்திர சொரூபத்தையே தமக்குக் குறிக்கோளாக வுடையன. மார்க்கம் பலவாயினும் முடிவொன்றே. சாதனங்களில் ஏற்றதீ தாழ்வுகளுக்கு இட மில்லை. ஏனெனில் கருமம், உபாசனை, யோகம், ஞானம் முதலிய சாதனக்கருவிகளில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கர்த்தாவை ஆசிரயித்தே யுள்ளது. கர்த்தா கருவிகளைக் கைக்கொள்ளுமுன் தன்னை இன்னொன்றென்று தெரிந்து

கொள்ளவேண்டுவது அவ்விதமும் அறிவுடைமையு மாகும். ஆகவே, கரும்புத்தில் கர்த்தாவையும், உபாசனையில் உபாசக னையும், யோகத்தில் யோகியையும், விசாரத்தில் விசாரிப் போனையும் தனித்தனி 'யார்', 'யார்' என்று விசாரிக்கு மிடத்துக் கிடைக்கும் பதில் 'நான்' என்னும் ஒன்றே தான். அந்த 'நான் யார்' என்னும் ஆன்மவிசாரந்தான் எல்லா மார்க்கங்களிலும் உயிர்நாடியாய் ஊடுருவிக் கிடக்கின்றது. ஆதலால், யார் எந்த மார்க்கத்தைப் பற்றி னாலும் பலன் ஸ்வஸ்வரூபப் பிராப்தியே. இவ்வழியில் தன்னை விசாரிக்க முயன்ற புருஷன் விசார ஆரம்பத்தி லேயே, டிரிபூரணமான பரமார்த்த சொரூபத்தை அப ரோகமாக்கப் பெற்று விடுகின்றான். பின்னர் அவன் செய் யும் தவமனைத்துக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நடுவா திருத்தலே பயனாம்."

ஸ்ரீபகவான் பல சமீபங்களில் பல அடியார்களுடைய சந்தேகங்களை மேலே கூறியன. போன்ற பல உபதேச வாக்கியங்களால் விளக்குவது வழக்கம். கேள்விகள் எந்த நிலையில், எந்த விடயத்தில், எந்த மனப்பான்மையில் எழுந் தனவாயினும் கிடைக்கும் பதில்மாத்திரம் அவ்வெல்லா வற்றுக்கும் மூலமான தன் உண்மைநிலையிற் கொண்டு சேர்ப்பதாகவே முடியும். இது நேரிற் கண்டறிந்தோர்க்குப் புதிதன்று.

இந்நூலில் வரும் ஒவ்வொரு பொருளும் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு பக்தர்களின் உள்ளத்தினின் றெழுந்த ஐயப்பாடுகளை நிவிர்த்திக்கத் தோன்றிய ஸ்ரீபக வானது கருத்தேயாகும். இதனை யாத்த பெரியார், தாம், சரீரத்தைச் சரையென்ப் பெரும்பாலும் ஸ்ரீபகவானது

சந்நிதியை நீங்காது உடனுறையும் பாக்கியம் வாய்க்கப் பெற்றவர். மணிகளிற் சரடுபோன்று எல்லோருடைய ஹிருதயங்களிலும் 'நான் நான்' என்று அநவர்த்தம் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நித்யாபரோக்ஷமான திருவருட்சக்தியே பக்தர்கள்து மனத்தைப் பற்றி யெரிக்கும் பிரமார்த்த தாபத்தைத் தணிக்குங் கருணையுடன், அவ்வவர் பக்குவத்திற் கேற்ப, ஸ்ரீபகவானது திருவாக்கையே தனது சொருபமாகக் கொண்டு தனது அநுக்ரகச்செயலை நிகழ்த்துகிறதென்னும் திருவருள நுக்ரக வியல்புணர்ந்த புருடோத்தமர். வியட்டி முதலிய உபாதிகளையும், தன்மையாதிய இடங்களையும், கர்த்ருத்வ முதலான ஜீவபோதங்களையும் கடந்த ஃரமார்த்திக நிலையினின்று, நிமித்தகாரணமாத் திரமாகவே கிளம்பும் பரிசுத்தமான அசரீரி வாக்குக்களே ஸ்ரீ பகவானுடைய திருவருட்குறிப்புக்களென்னும் உண்மையுபதேசவியல்பை ஸ்வாநுபவரூபமாக உணர்ந்த மெய்யறிஞர். ஆகவே, ஒப்பற்ற அவ் வருள்வாக்குக்கள் நித்யத்வம் பெற்று, எல்லாக் காலத்தும் எல்லாவிடத்தும் எல்லா ஹிருதயங்களையும் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருக்கும் மெய்ஞ்ஞான ரவிகிரணங்களாக விளங்கவேண்டுமென்னும் தூய அவாவினர். ஸ்ரீ பகவானுடைய உபதேசப்பொருள்களின் அருமை, உயர்வு, பிரயோசனங்களை நன்கறிந்தவர். ஆகவே, ஸ்ரீபகவானது ஹிருதயத்தினின்று உபதேசவாக்கிய வடிவிற றேன்றிச் சுடர்விட்டொளிரும் செம்பொருட் கதிர்மணிகளைக் கூடுமானவரையிற் கைப்பற்றி அவ்வப்போதே பைந்தமிழ்ச் செய்யுட் பெட்டகத்திற் சேமித்து வந்தனர். அக்காரணத்தால் இந்நூல் ஓர் ஆசிரியரால், ஒரு காலத்தில் ஒரு நோக்கம்பற்றி அதற்குரிய சாதனங்களோடும் கர்த்ருத்வபாவத்தோடும் நெறிமுறையில் எழுந்ததென்பது

போதரும், தவிர, இந்நூலின் புகுப்புக்கள் நூன்முறை பற்றி ஒருவாறு பாகுபாடுசெய்து அமைக்கப்பெற்றுள்ளன வேயன்றி பொருண்முறைபற்றி யல்ல. பல செய்யுட்கள் ஒரே கருத்தினவாயும், ஒரு பகுப்பின் பொருளே பிற பகுப்புக்களின் பொருளாயும் சிற்சில விடங்களிற் றேன்றுதற் குக் காரணமும் அதுவே. ஆதலால், இந்நூலில் வரும் ஒவ்வொரு செய்யுளின் முழுக்கருத்தையும் நன்கு தெரிந்து கொள்ள விரும்புவோர், ஆரம்பத்திலேயே அதனதன் அதிகார சம்பந்தத்தினின்று அதனை நீக்கித் தனிச் செய்யுட்பாவத்தோடு பொருள் நாடலே ஏற்புடைத்தாகும்.

ஆசிரியரான 'ஸ்ரீ பாரதவாஜி' முகவைக் கண்ண முருகனார்தாம் கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஆன்மா துபவமாதிய தெய்வ சம்பத்துக்கள் பூரணமாக வாய்க்கப்பெற்றவ ரென்பதை இந்நூலே புலப்படுத்தும்.

சுருங்கக்கூறின், ஸ்ரீரமண சித்தார்த்தத்தையும் அதன் சொரூபத்தையும் இயல்வடிவிலேயே விளிவாக விளக்கப் போந்த நூல் இதுவே எனலாம்.

தம்மளவில் நிரங்குச த்ருப்தியுற்று அறிதுயில்கொள்ள விரும்பாது கருணைப் பெருக்கால் உலகையும் உய்விக்கும் திருநோக்குடன் ஸ்ரீபகவானது பொன்னேபோன்ற அருண் மொழிகளை நூல்வடிவிற் றொகுத்துதவிய ஸ்ரீ முருகனாது உதவிக்கும், அதனை வெளிப்படுத்தற்கான சகல பிரயத்தனங் களையும் தாமே மேற்கொண்டு செய்து முடித்த பரிசுத்தத் தியாக சீலரான ஸ்ரீ ரமண பாதானந்த ஸ்வாமிகளது செம் பணிக்கும் உலகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

விழுப்புரம், }
1-6-1939 }

இங்ஙனம்,

நடனானந்தன்

சிவமயம்

சிறப்புப் பாயிரம்

விழுப்புரம்

ஸ்ரீ நடனாந்தர் இயற்றியது

(நேரிசை வேண்பா)

1. அருணை ரமண னருள்விழிகொண் டெண்மைத்
தெரிவாம் ப்ரம்பொருளைச் சேர்ந்து—முருகன்
பரமார்த்த தீபப் பரிசா லுலகைப்
பரமார்த்தஞ் சேர்த்தான் பரிந்து.

2. உள்ள பொருளே பொருளா வுணர்வதூஉம்
உள்ளத்தி னீங்கா துறைவதூஉம்—கள்ளம்
திருந்துகர ணங்களெலாஞ் சேட்டித்துந் தானைப்
பொருந்துவதூஉ மிந்நூற் பொருள்.

நாவுபஹதூர்

வ. சு. செங்கல்வராப்பிள்ளையவர்கள், எம். ஏ.,

(Retired Personal Assistant
to the Inspector-General of Registration)

உதவியது

(நேரிசை வேண்பா)

1. யானோக்குங் ஊலைநில னென்ற திருக்குறளை
மேனோக்க மெய்ப்பொருளை மேதினியோர்—தானோக்கி
உண்மை யுணரவெடுத்தோதுதிறல்* வித்தகன்காண்
கண்ண முகவைமுரு கன்.
2. முகவையூர்க் கண்ண முருகனார் சொற்றார்
பகவனா ருண்மைப் பரிசைச்—சகவிருளைத்
தீர்க்கும் பரமார்த்த தீப விளக்கத்தால்
யார்க்கு மிடர்நீங்க வே.
3. குருவா சகங்களெலாங் கோவைபடச் சேர்த்திங்
கொருவா சகமா வுரைத்த—திருவா!
முகவை முருக முனியே யுனது
தகவைப் புகழுஞ் சகம்.

* இது குருவாசகக்கோவை 434-ஆம் செய்யுளைக் குறிக்கின்றது.

பதிப்புரை

என்ன புண்ணியஞ் செய்தனை நெஞ்சமே! அடிமை செய்த நல்வினையேந், அடிமையின் முன்னோர் செய்த நல்வினையோ, அண்ணாமலைப் பெருமான் ஸ்ரீ ரமணதேவரின் திருவடிக்கு அடிமையை ஆட்பழிச் செய்தது; அன்றியும், அத்தேவரின் உண்மை நிலையுணர் முகவை முருக முனிவர் திருவாய் மலர்ந்த, திருவாசகம் திருக்கோவையார் போன்ற ஸ்ரீ ரமண சந்நிதி முறை குருவாசகக்கோவை என்னும் பொருள்செறி நூல்கள் பூவுலகில் நிலவுறுதல் வேண்டும், அன்பர்கள் அந்நூல்களைப் படித்துணர்ந்து ஆன்மசுத்தி அடைதல் வேண்டும் என்னும் ஓரவா அடக்க முடியா வகையில் அடிமை மனத்தில் எழச் செய்தது; அடிமையைக் கருவியாகக் கொண்டு எடுத்த காரியத்தை இனிமையாகப் பூர்த்தியும் செய்வித்தது. என்னே இறைவன் திருவருள் வேகம் இருந்தவாறு! ஆஹா! நிகழ்வன் வெல்லாம்

“என்னிச்சை யோவருனை யீசா படைத்தளிக்கும்
உன்னிச்சை யன்றோ வுரை”

என்னும் பெரியார் வாக்கு, கையிலங்கு பொற்கிண்ணம் போலத் திகழ்ந்து புலப்படுகின்றதே!

ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறையின் இரண்டாம் பதிப்பையே யன்றிப்பரமார்த்ததீபம் என்னும் இக்குருவாசகக்கோவையை யும் உலகுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று அடிமை கொண்ட எண்ணத்தை நிறைவேற்ற, அவ்வெண்ணத்தைத் தந்த இறைவனே அடிமைக்கு நால்வர் துணையை உதவினர். அந்நால்வராவார்:—

விழுப்புரம் ஸ்ரீ நடனாந்த சுவாமிகள்:—இவர் தவப் பெரியார்; சார்தசீலர்; இந்நூலாசிரியரொடு பெரிதும்

பழகினவர்: இந்நூலின் சிறப்புப் பொருளைச் செவ்வனே அதுபவித்தவர். இந்நூலின்வகுப்புக்களை முறைப்படுத்தின பொழுது உதவிய உண்மையாளர்.

ராவ்பஹதூர், ஸ்ரீ வ. சு. சேங்கல்வராய பிள்ளையவர்கள், எம். ஏ.:—இவர் நற்றவச் சீலர். இந்நூலாசிரியரிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டவர். ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறை இரண்டு பதிப்புகளுக்கும் உதவியவர். இந்த நூலின் வெளியீட்டிலும் உதவி புரிந்தவர். தமிழிற் பேரண்பும் ஆர்வமும் உள்ளவர்.

வித்வான் ஸ்ரீ கி. வா. ஜகந்நாதையர் அவர்கள் (தூணையாசிரியர் - கலைமகள்):—கல்வி யறிவிற் சிறந்தவர். ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறையின் இரண்டாம் பதிப்பு அச்சிடுவதிலும், இந்நூல் ஒழுங்குபெற அச்சேறுவதிலும் பெரிதும் உழைத்த வித்தகச் செல்வர்.

வித்வான் ஸ்ரீ. மோ. ஸ்ரீ. செல்லமையர் அவர்கள், B.O.L. (கலவல-கண்ணன் செட்டியார் கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழாசிரியர், பேரம்பூர்):—இக் குருவாசகக்கோவைப் பதிப்பு வெளியீட்டில் உதவி புரிந்த உயர்குணச் செல்வர்.

இந்நூல்வருக்கும், இந்நூலை விரைவாகவும் அழகிய வகையிலும் அச்சிட்டுதவிய “சென்னை லா ஜர்னல்” அச்சுக்கூடத் தலைவர் - பிரம்மஸ்ரீ ஆர். நாராயணசாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்., அவர்களுக்கும், மற்றும், இந்நூல் வெளியீட்டுக்கு வேண்டிய உதவி செய்த பிற அன்பர்களுக்கும் அடிமையை ஆளும் ஸ்ரீ ரமண தேவரின் கிருபா கடாசுதம் மேன்மேலும் பெருகுக, பெருகுக, பெருகுக என மும்முறை பிரார்த்திப்பதன்றி, அடிமை வேறு எவ்வகைக் கைம்மாறு செய்யக் கூடும்!

சென்னை,
19-6-1939.)

அடிமை - ஸ்ரீ ரமண பாதானந்தா

சிவமயும்

சுமரசு சன்மார்க்கம்

உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்தல்
அதுகன்மம் பத்தியு முந்தீபற
அதுயோத ஞானமு முந்தீபற.

வினையும் விபத்தி வியோகமஞ் ஞானம்
இனையவையார்க் கென்றாய்ந் திடலே—
வினைபத்தி
யோகமுணர் வாய்ந்திடநா னின்றியவை
யென்றுமில்ல்தான்
ஆகமன லேயுண்மை யாம்.

—பகவான்

1913

THE LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY

100 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

RECEIVED

APR 10 1913

LIBRARY

100

சிவமயம்

ஸ்ரீ அருணாசல தத்துவம்

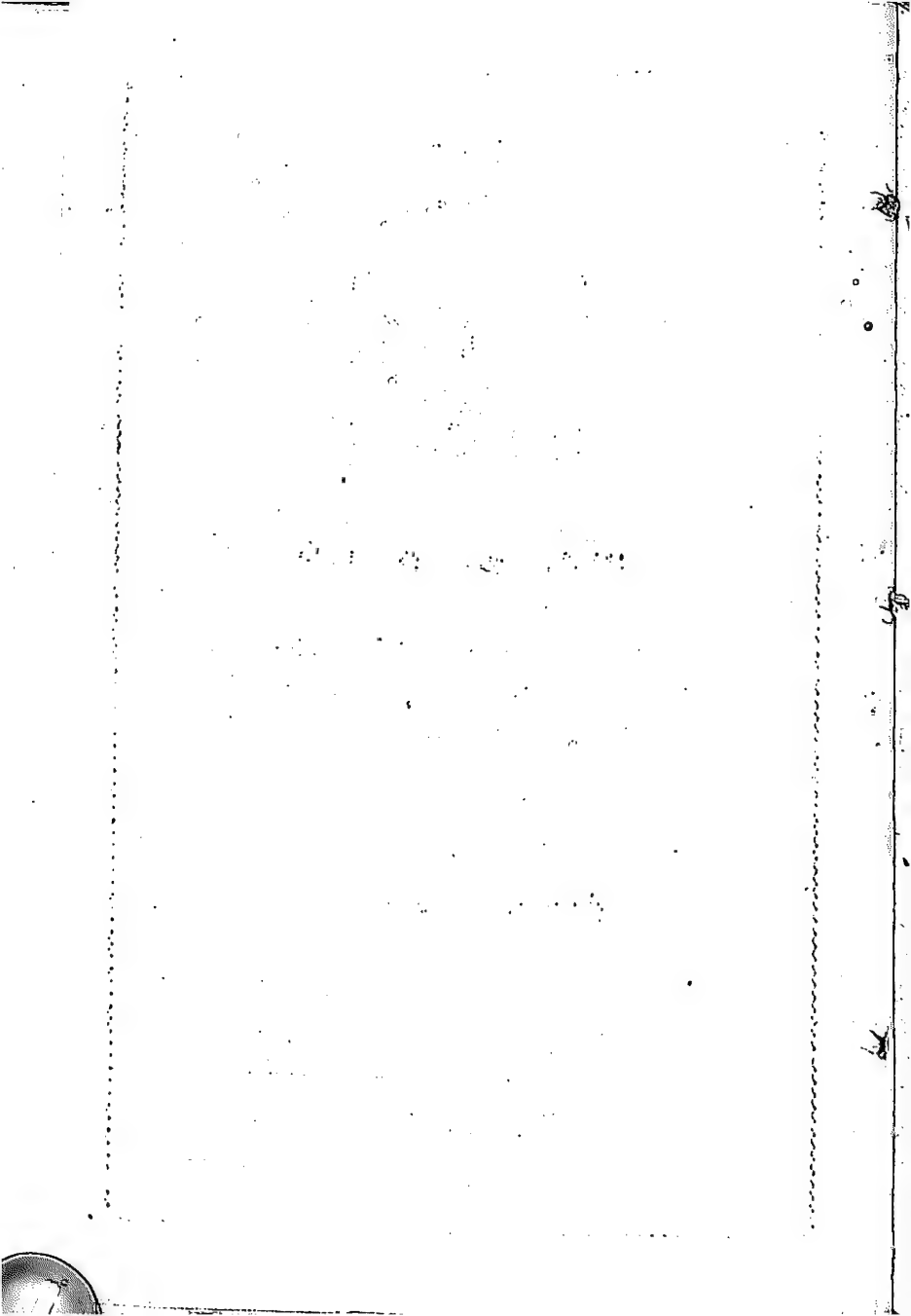
புத்தியகங் காரம் புலம்பேய்த் வேங்கும்
மத்தியித யந்தான் மறைபவனு மாலும்
நத்தவறி யாது நலங்குலேப வன்னுர்
மத்தியோளி ரண்ணு மலையினது மெய்யே.

—ஆசிரியர்

தீபநரிசன தத்துவம்

இத்தனுவே நாளு மெனுமதியை நீத்தப்
புத்தியித யத்தே பொருந்தியக னோக்கால்
அத்துவித மாமெய் யகச்சுடர்காண் கைபு
மத்தியெனு மண்ணு ஁லைச்சுடர்காண் மெய்யே.

—பகவான்

ஓம் தத் ஸத்

பரமார்த்த தீபம்

என்னும்

குருவாசகக்கோவை

பா யி ர ம்.

க. நூற்பெயரும் தோற்றமும்

(நேரிசை வேண்பா)

தெளிந்த பரமார்த்த தீபம் துண்மை

ஒளிர்ந்திடக்கா னாத வுளத்தேன்—இளந்தை
அறிவாற் கொளுத்தியதன் றுண்டரம் ணன்மூ
தறிவாற் கொளுத்திய தாம்.

—:0:—

உ. நூற்பயன்

2. அனைத்துமாய் நின்றபர மான்மாவுக் கெய்தல்
எனைத்துமே யின்ற மெண்வே—மனத்துத்
தருமார்த்த காமச் சலன்மறக் காண்டல்
பரமார்த்த தீபப் பயன்.
3. சுகசொருப மாகச் சுடருந்தன் மெய்யே
இகபரங்கட் கெல்லா மிடமாம்—தகவாற்
கதியெலா மெண்ணிக் தலங்காது தன்னிற்
பதிதலா மிந்நூற் பயன்.

—:0:—

ந. அலையடக்கம்

4. சந்தக் குருவா சகக்கோவை தேருங்கால்
மந்த மதிபடைத்து மத்தனைன் புந்தியால்
எண்ணி யிசைத்ததுவன் றெண்ணு திசைப்பித்தோன்
புண்ணியனும் வேங்கடவன் போனம். க

5. யானென்போ தத்தா லெழுதாக் கிளவிக்கு
யானே னியம்ப லலையடக்கம்—மோன
சமாதியா லுள்ளத்துட் சான்றோர்தே ரந்தப்
புமானதே யிந்நூ ற் புறநாப்பு. 2

:0:—

சு. சமர்ப்பணம்

6. பேதுகழந் தென்னியிப் பேறு பெறுவித்தாள்
ஆதலினன் ருக வடைவித்தேன்—குதுவா
தேது மறியாத வீன்று டிருவுளத்துக்
கீது சமர்ப்பணமா கென்று.

:0:—

ந. ஆக்கியோன்

7. குருவார்த்தை சிற்சிலவோர் கோவையாக் கோத்துப்
பரமார்த்த மாகப் பகர்ந்தான்—சருவார்த்த
வண்ணமுமவ் வாண்டான் வளர்கழலே யாகவருட்
கண்ணினிற்சார் கண்ணமுந் கன்.

:0:—

12. சொச்சபர மான்ம சொரூபத்தி லேம்புலமாம்
துச்சவுரு நாமசகத் தோற்றமந்தச்—சச்சிற்
சொரூபம்திற் தற்பிதமாய்த் தோற்றமுமன மாயைத்
திருவிளையாட் டென்றே தெரி. ௩
13. இறைவனது திட்டியிலே யில்லா வுலகை
நிறைபடுமெய் யாக் நிகழ்த்தார்—நிறைந்த
அறிவுருவார் தன்னையலா லன்னியுமா வொன்றை
அறிபா வறிவி னவர். ௪
14. இலவுகாத் திட்டிகளி யென்றே புல்லும்
உலகுபொரு ளாக்காத் துழல்வோய்—உலகு
புலப்படலான் மட்டும் பொருளேற் பொருளாம்
புலப்படலாற் கானற் புனல். ௫
15. மாயா விகார மனப்புலத்துக் கல்லால்
மாயா விகார மனத்துக்குத்—தாய்கமா
நின்ற தனக்கு நிகழா திருக்குங்கால்
ஒன்றுமோ வுண்மை யுலகு. ௬
16. உலகத்துக் கஞ்சி யொடுங்குவீ ருள்ள
உலகத் தலமொன்று மில்லை—புலனாகும்
பொய்ச்சகத்துக் கஞ்சல் புரிகயிற்றிற் பொய்ப்பாம்புக்
கச்ச முறுத லனேத்து. ௭
17. சங்கற்பத் தோற்றமுள் சாக்கிரத்துஞ் சொப்பனத்தும்
பங்கமற் விவ்வுலகம் பார்ப்பதலாற்—சங்கற்பம்
கிஞ்சித்தந் தோற்றாத கேவலத்துக் காண்பதுண்டோ
சங்கற்பந் தானுலக சத்து. ௮

18. சிந்தனையின் மாட்சியே தேற்ற முலகமெனித்
சிந்தனையில் லாதமைதிசேர்ப்பொழுதும்—முந்தெனவே
சொற்பன்ம்போ லேனுமெதிர்தோன்றல்து முற்பட்ட
கற்பினைவே கத்தாலே காண். க௭
19. வாயு ளிருந்தே வலைநூல் வெளிப்படுத்தி
வாயுளதை மீள வயப்படுக்கும்—மாயச்
சிலந்திபோ லிவ்வுலகைச் சிந்தையுந்தன் னுண்ணின்
றலர்ந்தே யகப்படுக்கு மால். க௦
20. உந்தப் படுவ வுருப்பெயர்தா முண்ணின்றே
சிந்தைபொறி மூலாவழிச் சேருங்கால்—சிந்தை
இதயத்தே தங்கி யிருக்குங்கான் மீளப்
புதைவனவாங் கேயவையுட் புக்கு. க௧
21. செறியுங் கனசொருப திட்டியிலே யில்பொய்
யறிவின் சுழல்வட்ட மாகும்—அறிவின்
இலகுமவ தீராதத் திருமையொடு மும்மை
உலகவிவ கார முணர். க௨
22. நிகழ்ந்தவெறு ஞான நிறைவன்றி நின்னூல்
முகந்துபுல னாமுலக முற்றும்—அகந்தையொடு
வஞ்சக்கா மாதி மருவு மனோமயமாம்
மஞ்சட்கா மாலை மயக்கு. க௩
23. ஞான வெயின்முன் னலிதலான் மஞ்சள்போற்
பானுவா மீசன் படைப்பன்று—பானசகம்
பீலிக்கண் ணேரும் பெருஞ்சித் திரஞ்சித்த
நீலிக்கண் ணாடி நிழல். க௪

24. எல்லார்தம் புந்தியையு மேமாற்றஞ் செய்துழக்கும்
பொல்லாத விப்பெருந் பொய்யுலகு—புல்லாது
தன்னைத்தான் சோர்ந்த தவற்றாலே யன்றிமற்
றென்னத்தா லும்வந்த தின்று. கரு

25. வேட்கைவெறுப் பாதி விராய்நடக்கு மிவ்வுலக
வாழ்க்கைமயல் வந்த வறுங்கனா—தூக்கப்
பொழுதுண்மை போலப் புலப்பட்டு மெய்யா
விழித்தக் கடைவெறும் பொய். கசு

26. கயிற்றரவுங் குற்றிக்கட் கள்வனுமே யன்றி
மயற்றகைசேர் பேப்த்தேரு மாணும்—இயற்கைத்தால்
உண்மையிலே யில்லா வுலகம் புலப்பாட்டால்
இண்மையிலே யுள்ள வியல்பு. கள

27. பொன்னிடத்துத் தோன்றிப் பொலியும் பலவணிபோற்
றன்னிடத்துத் தோன்றுஞ் சராசரங்கள்—தன்னைபொழிந்
தன்னியமோ வல்ல வவிரும், பலவணியும்
பொன்னியலே யாமாறு போல். கஅ

28. ஆன்ம சொருபத்தை யாச்சா தனஞ்செய்து
தோன்று முலகுகனத் தோற்றமே—தோன்றுமுல
கான்ம சொருபத்தா லாச்சா தனமெய்தின்
ஆன்ம சொருபம் யாம். கசு

29. புகையான்மூ ணெட்டாளிர் தீப் போலே யுலகத்
தொகையான்மூ ணெட்டாளிர் சிற்சோதித்—தகையாம்
திருவருளாற் சிந்தை தெளிந்தக்கூன் மெய்யே
மருளுருவ மன்றுலக மாண்பு. ௨0

30. அறிவுகளுக் கெல்லா மடிப்பீடையா மம்மெய்
யறிவுவிடர்க் கம்மயமே யாகும்—குறியதனால்
அன்ன ரணவகளுமெய் யாடுமெனலை யவ்வறிவு
துன்னார் துணிதலெவன். உச
31. உலகுணர்வொன் றேவத்தே டொட்டா தூந் தானே
இலகுபர வுண்மையுணர் வேயும்—குலவி
மலவன்மை மாயந்தமன மாந்தரே மன்ற
உலகுண்மை யர்த்தமுணர் வோர். உச
32. ஞானமய மாகத்தன் னாட்டத்தை மாற்றிமெய்ஞ்
ஞானமய மானவந் நாட்டத்தாற்—ருனாடின
வானமுத லைம்பூத வையகமு மெய்யாகும்
ஞானமயச் செம்பொருளாநாடு. உச
33. சேட்டையற வாற்சக் சிதானந்த மாத்தீர்ந்த
நாட்டமுறக் கிணுமெய்ஞ் ஞானிக்கு—நாட்டமுறம்
கண்ணலாற் காட்சியிலாக் காரணத்தா லன்னதே
திண்ணமா யிவ்வுலகுந் தேர். உச
34. மனமாயை விஞ்சி வயங்குச்சி சித்தாம்
கனமாய காட்சிக்கே காணும்—கனவின
மயங்குநோக் காய மனோமாத் திரமாய்
இயங்குலகக் காட்சி யியல்பு. உச
35. நின்மயமே யாக நிகழ்கனவைக் கண்டுரிதம்
மன்மயங்கு மாய மட்டுநெஞ்சே—நின்மெய்ந்
நிறத்தைநீ காண்டியே லுண்மையறி வுன்புப்
புறத்ததோ விர்தப் புவி. உச

36. மண்டபல் வாக மயங்குமிப் பார்முலகப்
பண்டைநிலை பல்வண்ணப் பச்சைமயில்—அண்டரசம்
ஒன்றேபோ லென்றோ யுறுசுகமா மிவ்வுண்மை
நின்றேபா ரான்ம நிலை. உள

—:0:—

2. உலகமித்தைத்திறன்

37. நித்தியமன் நென்னினுங்கண் ணோர்புலனா மிவ்வுலகு
சத்தியமே யென்றுசிலர் சாதிப்பார்—நித்தியமா
மன்னலுமவ் வுண்மைக்கு வாய்த்தகுறி யேயன்றோ
என்னமறுக் கின்றே மியாம். க

38. கூறு படினுங் குலவுமுல குண்மையொடு
மாறுபடா தென்றுசிலர் வாதிப்பார்—கூறுபடாத்
தன்மையுமவ் வுண்மைக்குச் சார்ந்தகுறி தானன்றோ
என்னமறுக் கின்றே மியாம். உ

39. கால மெனுஞ்சக் கரத்தா லறுப்புண்ணும்
ஞாலம் பொருளென்னார் நல்லறிஞர்—கால
அதீதமொடு தேச வதீதமுமாம் பூன்ற
சதோதயமே மெய்ப்பொருளின் சால்பு. ஈ

40. பொய்யாய மெய்யின் புலத்தா லறிபவெலாம்
பொய்யாமோ வன்றிப் புறமாமோ—மெய்யாக
உய்த்துணர்ந்தி துக்கி யுரையா யுலகியல்வாய்
எய்த்தொழிந்த நெஞ்சே யினி. ச

—:0:—

ந. உலகமயுக்கத்திறன்

41. உலகா சரணைக் குவகையே டூட்டின்
அலைதாடி யாவீ ணலைவார்—நிலையான்ம
மோக்கவா சார முனிவார் திறனந்தோ
பார்க்கலா காப்பரிதா பம்.

42. கள்ளப் புலத்தைக் கருத்தா லுழுதிடர்ப்பட்
டெள்ளத் தனைமகிழ்வுக் கேங்குவார்—உள்ளலெழும்
உள்ளப் புலத்தை யுணர்வா லுழுதுவிளை
வெள்ளமகிழ் வேண்டார் வியப்பு.

43. ஆன்மரவிக் கன்றே யறக்கிழத்தி யாவகத்துத்
தான்மருவுஞ் சீவமதித் தையலாள்—ஆன்மசுகம்
விட்டுலக போகம் விதும்பலருங் கற்புநிலை
கெட்டுமடம் பட்ட கிறச்சு.

44. உலகின் மயற்கை யொழிந்தாலே யுண்மை
குலவுபர முத்திகை கூடும்—உலகுக்கு
வற்புறுத்தி யுண்மை வழங்கல் பரத்தைக்குக்
கற்புறுத்துங் காமக் கதழ்.

ச. உலகவறட்சித்திறன்

45. மித்தையா மேதினியை மெய்யென் றலம்ருஉம்
பித்தரா லன்றிமெய் வித்தகராற்—சித்தாம்
பிரமத்தை யல்லாற் பிறிதோர் பொருளும்
இரமித்தற் கேற்ற தல்.

46. உண்மைப் பொருள்வழியே யுற்ற வுணர்வுடையோர்
எண்மை யுலகியல்வா யேகுவரோ—திண்மையிலாப்
புண்மை விலங்கின் புலவுணர்வே யன்றோவவ்
வின்மை யுலகத் திழிபு.

உ

47. உலகின் மருவுபொரு ளொன்றிலே தானும்
இலகு ஈகமென்ப தில்லை—உலகப்
பொருள்களினின் றின்பம் புணர்வதா வெண்ணி
மருள்வதெவன் மூட மனம்.

ந

ரு. உலகநடைத்திறன்

48. இனத்தெனத்தன் னுண்மைதெளிந் தேய்ந்தியத் தென்றும்
தனித்தபர மாகத் தரித்தே—மனித்தனென
வேடத்துக் கேற்ப விளையாடு வாயுலகத்
தோடொத்துத் துக்கசுக முற்று.

சு

49. தேர்வதெல்லாந் தேர்ந்துசித்தி சேர்த்தாலும் வேற்றுநடை
சார்வதுசான் றோர்க்குத் தகவன்றும்—ஆவதனால்
எவ்வினத்தோ டேநீ யியல்வெவ்ளிக் கவ்வினத்தோ
டொவ்வுறுமாப் போலே யொழுகு.

உ

—:0:—

சா. விவர்த்தசித்தாந்தத்திறன்

50. நாமுலக மென்ன நயந்துரைத்த தாலுயிர்கட்
காமுறுதி யோ துறமு ண்சிரியர்—சேம
விவர்த்தசித் தாந்தமே மெய்யாக விண்டார்
தவிர்த்துப் பிறவற்றைத் தாம்.

சு

51. நானா விதமான நன்மையுடையவர்களை
தானே புலகாச் சமைவதென்ற—ருனோர்
நிமித்தனா யத்தை நிருமித் தனித்துச்
சமித்தல் புரிவா னவன். 2
52. தானே புலகாச் சமைந்துள்ள தத்துவத்தைத்
தானே யறியாத தடுமாற்றம்—ஏனோதான்
ஏய்ந்ததெனக் கேளாதீர் யார்க்கெனநீர் காண்பிரேல்
ஏய்ந்ததடு மாற்றமே யில். 12
53. தானே புலகாச் சமைதலெனி னோர்ப்பழதை
தானே யரவாச் சமைதலாம்—காணுங்காற்
சர்ப்பமே யில்லைபெனிற் றுன்சமைந்தாற் போலுலக
உற்பவமோர் காலு மிலை. 5
54. அந்நினைவே யல்லால்வே ருக்ர வரவுருவை
அந்நினைவே யல்லவோ வாயுங்கால்—அந்நியமாம்
தாம்பிற் பிறப்பித்துத் தன்றுயர்க்குக் காரணமாய்
ஒம்பி யொடுக்கு வது. 10
55. அறிவாய் வுண்மையே யான்மா வுலகவ்
வறிவாம் புடைபெயர்ச்சி யாமே—அறிவாக
மேவின லோர்ப்பழதை வேண்டுமோ வந்நியமா
யாவனையும் பாம்பா யிடற்கு. 15
56. சத்தா மியல்பேய்ச் சலித்ததோர் வான்மாமற்
நெத்தர் லியைந்ததெனி னிவ்வுலகம்—மித்தையாம்
அஞ்ஞானத் தாலே யடைந்ததலா லான்மாவுக்
கெஞ்ஞான்று மோர்கலன் மின்று. 18

57. பின்னப் படாவிசம்பு பேணுங்காற் காரியமாம்
பின்னத் தசம்பே பிறங்காதேற்—பின்னத்
தசம்பசைவு கொண்டு தசம்புதனி. லுற்ற
விசம்பசைவு கூறன் மிகை. அ
58. ஆன்மநின்ற வின்த ணநான்ம வுடலுலக
ஊனமொரு காலுமொளிராதேல்—ஊனமுறல்
ஆய வவற்றசைவா லான்மா தனக்குமசை
வாயதெனக் கூறலறி வன்று. கூ
59. ஆன்றபரி பூன்றவச லான்மா மனோபாதி
ஏன்றசலத் தாற்சலித்தா லேய்ந்திடினும்—தோன்றும்
நிழலுயிருக் கன்றி. நிசபரமான் மாவுக்
குழல்வென்று மில்லை யுணர். க௦
60. அத்துவித மாயபர மான்மா தனக்குமயற்
சித்த வுபாதியெங்ஙன் சேர்ந்ததெனின்—மத்தவயிர்த்
திட்டியாற் சேர்ந்ததலாற். சித்துக் குபாதிமெய்யா
ஒட்டியதே யில்லை யுணர். கக
61. மயலாக்கத் தாலே மனமருண்டு நோக்கும்
அயனோக்கி னன்றிமெய் யான்ம—வியனோக்கிற்
நேகமே யின்றேற் சிதாகாய வான்மாவைத்
தேகியெனச் சாற்றல் செயிர். கஉ
62. சரீரமே நானுச் சரித்தாலே யன்றிச்
சராசரமா மன்னியஞ்சா ராதேல்—பராபரமாத்
தோன்று மயல்விடய சூனியத்தா லான்மாதான்
ஏன்றகரி யென்ற விழுக்கு. கங

(இன்னிகை வேண்பா)

63. உடலெழிந் தில்லை யுலகம்—உடலும்
உளமொழிந் தோர்காலு மில்லை—உளமும்
உணர்வொழிந் தோர்காலு மில்லை—உணர்வையும்
உண்மைபொழிந் தோர்காலு மில்.

கச

—:0:—

எ. அஜாதசித்தாந்தத்திறன்

(நேரிசை வேண்பா)

64. அநேகசித் தாநீத மவரவர்க் கேற்பிச்
சொனாலுங் குருமணத் தோன்றல்—தனது
ரிஜாநுபவ மாக நிகழ்த்தயாங் கேட்ட
தஜாதசித் தாந்த மறி:

க

65. அர்ச்சனற்குக் கண்ணபிரா னாதிக்கட் சொற்றதூஉம்
உச்சமுறு மிந்தநிலை யுண்மையே—அர்ச்சனன்றன்
சிந்தைகொள மாட்டாத் தியக்கத்தாற் காண்டியதன்
மிந்தி யுரைத்தான் பிற.

உ

—:0:—

அ. படைப்புடன்பாட்டுத்திறன்

66. சிட்டிமுறை பற்பல றிறத்தாலே சாத்திரங்கள்
கட்டுரைக்கு மந்தக் கருத்திதுவாம்—சிட்டிமுறை
ஒதலன்று சாத்திரத்தி னுள்ளமுதன் மூலவுண்மை
ஆய்தலொன்றே யந்நூ லகம்.

—:0:—

க. இறைதொழிற்றன்

67. சுருந்தொன்று நின்றுவான் கண்ணே யெழுந்த
அருக்கன் தன் முன்னிலைமட் டாலே—வருக்கமுறு
சேதனா சேதனங்கள் சேட்டித்த லாகுமந்
நாதனல் யாவு நடை. க
68. கக்குவதூஉந் செங்கனலைக் காந்தக்கல் கஞ்சத்து
மொக்குண் மலர்ந்தாம்பன் முடுவதூஉம்—மிக்க
அகிலவுயிர் சேட்டித் தடங்குவதூஉ மென்றாழ்
திகழ்சந் நிதிமாத் திரம். உ
69. காந்தமுன் னூசி கலங்குவதூஉந் திங்கண்முற்
காந்தச் சிலைதண்ணீர் கால்வதூஉம்—வாய்ந்த
குமுதமலர்ந் தம்புபந்தான் கூம்புவதூஉ மிக்க
சமுகவியல் பாற்றுந் தரம். ந
70. சுருத்தனுவு மில்லாக் சுருத்தனது முன்னே
உருத்ததொழிற் குள்ளா முயிர்தாம்—பொருத்தும்
கதிபலவுட் புக்குத்தங் கன்மாறு சார
விதிவழிமீண் டெய்துவன வீடு. ச
71. உலகியலவ் வென்றாழை யொட்டாமை யோடு
குலவுத்து பூத் குணந்தாம்—அலகிலா
விண்ணைமந் வாமைமதி மேவாக் சுருத்தனைப்போய்த்
திண்ணமுயிர்க் கன்மமுருச் சீர். ரு

க0: திரிப்தார்த்தத்திறன்

72. சீவனா ரீன்றகத்துத் தேற விசாரிப்பிந்
சீவனே யின்றிச் சீவன்வெளியாம்—ஆவலாய்க்
காணுறவா னின்றாகக் காணப் படுமுலகைப்
பேணுறலுண் டாகவெறும் பித்து. . . . க

73. இவ்வண்ண மேனை யிரண்டுங் சுழிந்தபிற்
செவ்வண்ண நிறற்ல் சிவமொன்றே—எவ்வமறும்
உண்மையிது வென்னினுமவ் வுண்மைதனைத் தானிறந்தோன்
எண்ணலெவ னத்துவித மென்று. . . . 2

74. இறைவன்போ லேனை யிரண்டுநிச மேலவ்
விறைவன் பரிபூ ரணத்திற்—குறைவாம்
இறைவன் பரிச்சின்ன னென்று லொழியப்
பறையலா காதப் பரிசு. . . . 15

75. ஒன்றே முதலாக வுள்ளனபோன் மும்முதலை
நன்றெனயா ரும்முன் னயப்பதேன்—என்றாலோ
சுட்டறிவு தன்னாற் சுழலுமுயிர்க் கன்னவுடன்
பட்டலதவ் வொன்று பட்டாது. . . . 8

—:0:—

கக. திரோதானத்திறன்

76. எறிந்துமெறி பட்டுமுயி ரெண்ணில் பிறப்பிற்
செறிந்தவர லாற்றுத் திறந்தாய்—அறிவின்
மருவலறு மிக்க மற்றப்பா மறைப்பு
திருவருளே யாகத் தெளி. . . . க

77. இர்தவொரு சன்மத் தியல்லசில வற்றைமனத்
தந்துநினைவாய வுணர்ச்சியே—தந்தமுயிர்
வாழ்வதனைத் துன்ப மபமாக்க லான்மறப்பே
ஆவ லுறத்தக்க தால்.

உ

—:0:—

க2. வியத்தித்துவத்திறன்

78. வியத்தியொடு சத்திக்கு மெய்ம்மை யவற்றை
வியக்குமனக் கற்பனையான் மேவும்—உயிர்க்கு
மருளுறுத்து மந்தமன மாயையதீ தான்மப்
பொருளிடத்து முக்காலும் பொய்.
79. மெய்யுறுமுத் தர்க்கு வியத்தியுள தாமென்னல்
பொய்யுறுபெத் தப்புலவோர் புல்லறிவே—பொய்யறுமெய்
ஆய வியோமத் தவர்வியத்தி யவ்வியத்தி
நேயர் வியத்தி நிழல்.
80. நாவொ ருள்ளத்துண் ஞானமே செம்பொருளாய்
நீடலா லுனகந்தை நீங்கியபின்—ஈழலா
ஞானியவர் ஞானியிவ ரென்னவவ ருண்மையிலே
ஊனுருவர் தாமோ வுரை.
81. அந்த மகான்மாலை யிந்த மகான்மாலை
விரந்தயொடு காண விழைகின்றீர்—சொந்தமாம்
உந்தமகான் மாவுருவை யோர்ந்துளத்து ஞாற்றுணரின்
எந்தமகான் மாக்களுமொன் றே.

க

உ

ந

ச

82. வியத்திசம் பந்தியதயீ மேவீங்கீர் றுந்தான்
அயத்தண் மெய்ஞ்ஞானி யூகான்—வியத்த்குமாண்
சால்புடைய வெந்தத் தவநிலையே சார்ந்திழ்நும்
ஏல்புடைய சாதகனே யெண். ௫

83. வியத்தித் துவந்தீர்ந்த மெய்யுணர்வு விட்டுப்
பயிற்றுபல சித்திகளும் பாழே—பயித்தியுமாண்
அந்தப்பல் சித்திகளை யார்விழைவா ரான்மாவாம்
தந்திறந்தே ருதார் தவிர்த்து. ௬

84. ஆன்றிரா கார்ஞா னுன்மபர நிட்டுனே
தோன்றுபல சித்தர் தொகையாவான்—சான்றென
நிற்கு மவனவே நேரும்பல் சித்திகளும்
தெக்கனா மூர்த்தியவன் றோர். ௭

—:0:—

கக. பொய்யுறவுத்திறன்

(1) இழிவுடல்யா னென்ன விகந்திடுக வென்றும்
ஒழிவிவின் பாந்தன்னை யோர்க்—அழியும்
உடலோம்ப லோடுதனை யோரவுனல் யாறு
கடக்கக் கராப்புணைகொண் டற்று. ௮
—பகவான்

85. முதலையைக் கட்டையா முன்னிப் புனற்கு
மதலையாக் கொண்டுக்கத்தான் மாணும்—குதலை
உடன்மல்கு மார்த்தியராய்த் தம்முயிரைக் காண
உடன்முயல்வ தாவுரைப்பார் மாண்பு. ௯

86. வாக்குமன மெட்டாத வாய்மையறி வானந்தச்
சூக்குமமே யெண்ணுது தூலமாம்—யாக்கைத்
தொழிலுக் குழைத்தல் துலாமிதித்துத் தண்ணீர்
விழலுக் கிறைத்து விடல்.

௩

87. எதிர்த்தவுல் கேதப்பா டெய்துவித்த லெண்ணு
திந்தருமெய் யாப்பற்றி யிட்டார்—மிதந்த
உளியம் புணையெனக்கொண் டீர்த்தாற்போ லாழ்ந்து
விளிவர் பிறவி வெளத்து.

௪

88. உடம்போ லெகை யுறுதியெனப் பற்றி
மடம்படுவோன் சாந்தி மடுத்தல்—மடம்பேர்ந்
துடம்புபோன் றுள்ளத் துயிர்நிலையுற் றோவான்
இடம்பையுற லென்று மில.

௫

—:0:—

கசு. பண்டிதத்திறன்

89. பண்டிதனென் றென்னைப் பலரழைப்ப தென்னோமெய்ப்
பண்டிதனுக் குற்றகுறிப் பண்புதான்—பண்டுமுதல்
ஆய்ந்தகலை யாவுமறி யாமையாய்ப் போகவவை
ஆய்ந்தவனை யாயு மறிவு.

௬

90. ஆய்ந்தவனா ரென்றுளம்புக் காய்வதனா லவ்வகந்தை
ஒய்ந்தொழிவ தாலவ் வுணர்வழிய—மீந்ததன்மெய்
கண்டவனே யன்றித்தற் காணு வகங்காரி
பண்டிதனா மாறென் பகர்.

௭

91. அறிந்தவைகள் யாவும் மறிமறிக்கக் கற்றுட்டு
செறிந்தவரே யுண்மை தெளிந்தார்—மறிந்தவற்றை
ஞாபகத்துக் குய்ப்பார் நலிந்தி கலங்குவார்
பரிவகமாம் பெரிய்க்கே பதைத்து. ௩

92. எலாந்தோர் திறுமாக்கு மேழை மனுசா
எலாந்தோர்ந்த நீயா ரெனுங்கால்—ஆலமந்து
வெட்கித் தலைகுனியு மேதா யறவினிக
மட்கிட மாமுன் மதி. ௪

93. யானென்னுந் தன்மை யியற்பெயரோ டேய்ந்தவினை
ஆன விருத்த லரும்பொருளை—நானின்றாய்
உள்ளபடி யாவ னுணர்கிற்ப னன்னவனே
களளமறு மெய்ப்புலவன் காண். ௫

—:0:—

கரு. கலையவலத்திறன்

94. காட்டுபல னாலுங் கருத்தடக்க லேசிறந்த
வீட்டுநெறி யென்ன விளம்பலால்—நாட்டும்
கலையிதய மல்தேயாக் கண்டுணர்ந்த பின்னர்ப்
பலகலையா லென்னோ பயன். ௬

95. ஆய் திருவருண்முன் னுக்கொண் டகங்காரம்
ஆயவுளத் தெய்தற் குதவாதேல்—மாயப்
புலையாடு மாந்தர் பொறுக்குங் கலையாட்
டலேதாடி யன்றிமற்றென் னும். ௭

96. எந்த வுபாயத்தார் லேனு மனமிறந்து
சொந்த சொருபத் துலக்கத்தாற்—சிந்தைக்
கலக்கமறி னன்றிவெறுங் கல்வியான் மட்டும்
மலக்கமறல் வாசி மருப்பு. ரு
97. காற்றெனவென் றென்றுங் கலங்கித் தடுமாறும்
ஊற்றமில்லிஞ் ஞான வுயிருக்கவ்—ஆற்றுத்
தலையா மிதயமுப சாந்தநிலை யல்லாற்
கலையா வாரக் களம். ச
98. குற்றமறு ஞானங் குலவுநா லாமென்னக்
கற்றலுறு மார்வத்தாற் கற்றலும்—கற்றுச்
சிறந்தகலை யெல்லாஞ் செறிவுமுய லுங்கால்
மறந்தகல வேண்டி வரும். ரு

—:0:—

கக. வேதாந்தவுண்மைத்திறன்

99. புலவிடய மன்றிப் பொருள்வேறு தேரார்
கிலமடையும் புந்திக் கிறுக்கர்—புலத்தின்
திறத்துவிரா கத்தாற் செழிப்புறஞா னத்தை
வறட்டுவே தாந்தமென் பார். க
100. வேட்கையற விட்டோர்க்கே வேதாந்தங் கைகடும்
வேட்கையுளார்க் கஃது வெகுதாரம்—வேட்கையுளார்
வேட்கையிலா வீசன்பால் வேட்கையால் வேற்றுமயல்
வேட்கையற நோற்றல் விதி. 2

—:0:—

கௌ. ஊழ்வலித்திறன்

101. விளக்கடிக்கே நின்று விலகா விருள்போல்
அளக்கருஞா னாசா னடிக்கே—துளக்கமறக்
காத்துமகங் காரமயற் காரிர்ருள்போர் கீர்துடலம்
முத்துவிளிந் தாலுழ* முறை.

102. அட்டமா சித்திபர மான்மஞா னம்மீரண்டும்
பெட்டவா றென்றப் பெருமையென்றே—சுட்டின்
இருவே றலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு.

—:0:—

கஅ. வாதனைவலித்திறன்

103. ஆற்றங் கரையென்னு மான்மநிலை நிற்கத்தாம்
ஆற்றாத சிற்சிலவா மாருயிரே—ஆற்று
மறிபுனலாம் வரீழ்க்கையிடை வாசச் சிறுரால்
எறியுண் டிடர்ப்படு வார்.

—:0:—

கக. அகந்தைமுடித்திறன்

104. காணுந்தன் மெய்யாங் களசிதா காயவளம்
பேணுங் கருத்துப் பிறிதாகி—ஆண்வத்தால்
யானென் றெழுந்த விழுக்கே விடயமாத்
தானென் றெதிர்காண் சழிக்கு.

* ஊழ் - அபக்குவம்; காரியமான அபக்குவம் என்னுக் காண
மான ஊழாக உபசரித்துக் கூறப்பட்டது.

105. விண்மையே போதும் விவந்தனிட யங்கண்டு
கண்மயங்கிக் காதலாற் காழ்த்திடுமால்—உண்மையே
போலாகங் கொண்டு புலையாடு வஞ்சப்பொய்ம்
மூலாகங் காச முடிச்சு. 2

106. பாசமிலாத் தன்சொருபப் பான்மைதனைப் பாராத
பாசம் படர்ந்தவிழிப் பார்வையே—கோசவுடல்
தானாத் தனைமுடித் தன்முன் னுலகமுமாய்த்
தானே புலனாகுந் தான். 15

107. உடிலையிட மாக்கொண்ட ஆத்தையகங் கார
மடமையொடு வாழுமுயிர் வாழ்க்கை—கடவதொரு
மெய்ப்பனையா காதுசுவ மிக்கபர மான்மாவிற்
சற்பனையாக் காணுங் கனா. 16

—:0:—

20. அகந்தைவலித்திறன்

108. ஊன வகந்தை யொழித்தவுர வோனேமெய்
ஆனதுற வோன்மறையோ னுயிடினும்—மானத்
துறவோர் மறையோர் சுமக்கு மகந்தை
அறவோய்த லம்மா வரிது. 17

109. அன்னியமா நானா வறிவுற்றோ னான்மறையும்
பன்னியதான் மாத்திரம்பார்ப் பாணகான்—தன்னிழவு
பார்ப்பான் பொருளுணரும் பார்ப்பான்மற் றோனுள்ளம்
வேர்ப்பான் பிறர்பழிக்க விழிந்து. 18

110. கண்ணையிடந் தப்டுங் கணீவுடைக்கண் ணைப்பற்கும்
கண்ணையிடந் தப்டுமது கஃறுந்தன்—கண்ணின்
சிறப்பா லுடலகந்தை சேர்ந்ததேற் சற்றஃ
தறப்பாற லம்மா வரிது. ஈ

111. சிவபத்தி மாட்சி செடவுடனு னென்னும்
அவபுத்தி யாலே யழிவைத்—தவிர்ப்பதே
கண்ணு லகங்கரித்த கண்ணப்பன் கண்ணப்பக்
கண்ணுதலோன் கொண்ட கருத்து. ச

உக. அகந்தைநடத்திறன்

112. மூலமா யேய்ந்த முனைவ் னதுதிருக்கூத்
தேலவே காணி னிதுவாகும்—ஞாலத்
தெழுமே லகந்தை யெழுமகில மஃது
விழுமே லனைத்தும் விழும். க

113. மூவுலகின் கண்ணுமுழு மோகத்தாற் கட்டுண்டு
யாவுயிருந் துன்னகந்தை யேய்வாழ்க்கை—மேவுபினம்
தீயாடு காட்டிற் சிதையுடலா வேசித்துப்
பேயாட லல்ல பிற. உ

114. இம்மையிலே நல்ல விற்றம்பூ திதுகேளீர்
செம்மை யுளவகில சிற்சத்தி—தம்மை
நினைப்பித்தா லன்றி நினைப்பியலர் மாந்தர்
வினைப்பித்தாற் றுள்ளும் விதம். ஈ

௪78
R65:31

115. இனக்கமிலாத் தெம்முணீஸ்ய யானே யெதிர்த்துப்
பிணக்குவிய லாகப் பிளந்து வணக்குழீவன்
எண்ணியினித் தூக்கினெவ ரேனுமென வோர்முடவன்
சொன்னகதைச் சூதே யது: .. ச

(2) சுத்தியினுற் றுமியங்குந் தன்மையுண ராதகில
சித்திகணுஞ் சேர்வமெனச் சேட்டிக்கும்—
பித்தர்கூடத்

தென்னை யெழுப்பிவிடி னெம்மட்டித்
தெவ்வரெனச்
சொன்னமுட வன்கதையின் சோடு. ரு
—பகவான்

116. நொய்ய சிறுதுரும்பை நூக்கவோ மற்றெரித்தல்
செய்யவோ வாயுவங்கி தேவர்க்கும்—ஐயவோ
ஆற்றலிலை யென்ற லுக்கங்கரித்துத் தந்திறலால்
ஆற்றுவது யார்க்கெங்ங னும். கூ

117. ஆவரணத் தாலே யடைப்புண்ட ஞானத்தாற்
பாவருணத் தாலே பதைத்துத்தாம்—பார்வையிழந்
தாபரங் காணு தகங்கரிப்பா ராடுநடம்
கோபுரந் தாங்கிரகைக் கூத்து. எ

(3) பூபரந் தாங்கவிறை போலியுயிர் தாங்கலது
கோபுரந் தாங்கியுருக் கோரணிகாண்—
மாபரங்கொள்
வண்டிசெலு வான்சுமையை வண்டிவை
யாதுதலை

கொண்டுநலி கொண்டதெவர் கோது: அ
—பகவான்

118. அரும்பாரச் சுழைக்கீணி ரீரவிவலி யாலே
தரும்பாகக் கொண்டுநெடுந் தூரம்—வினைந்தோடும்
பொங்கழலின் வண்டியிலே போமறிஞர் தஞ்சுமையைத்
தங்கீடலை மேற்சுமீவார் தாம்.

கௌ

119. அன்னதே போல வகிலபரா சுத்தியே,
தன்னியல்பா லெவ்வெவையுந் தாங்கலால்—மன்னுயிர் தம்
சின்தா குலச்சுமையுஞ் சிற்சத்தி மேற்போட்டுச்
சின்தா குலந்தவிர்தல் சீர்.

கௌ

120. மருவுதியா னத்துவெரு வந்தெனமெய்க் கம்பம்
மருவலகங் கார மதியால்—உருவகந்தை
வீந்துசிதா காய வெறுவெளியாய் நிற்கினுப
சாந்தமுறக் கம்பமதுந் தான்.

கௌ

121. வரையாது பாயு மனப்பேய் ம்பக்கப்
புரைபா டொழிந்த புலத்தால்—திரைபா
டவிர்தமுந் நீர்போ லகந்தை யடங்கிக்
குவிந்து கிடத்தல் குணம்.

கௌ

122. கல்லா வகந்தைக் கலக்கத்தி னின்றாகழை
றெல்லா மிறைசெயலென் றேயுணர்ந்து—பொல்லாத்
தவறுங்கர்த் தத்துவந்தான் சாய்தலே யுண்மைத்
தவந்தாங்கு சத்தி தரி.

கௌ

௨௨. ஆன்மாபகாரத்திறன்

123. பன்மயமாய்த் தோற்றும் பலவுலகும் பல்லுயிரும்
தன்முகமாய்த் தோற்றித் தனிலொடுக்கும்—சின்மயமாம்
வானுப தந்நிலையை மாழாந்த பேதையரே
ஆன்மாப காரஞ்செய் வார்.

—:0:—

உங். நரகபயத்திறன்

(கலிவ்ருத்தம்)

124. நரக பயத்தா னடுங்குது மென்பார்
நரக சொரூப நவையுண ராரே
நரக சொரூப நவையை யுணர்ந்தோர்
விரகநிர் துண்மையை மேவினர் தாமே.

—:0:—

௨௪. அகமுகமாட்சித்திறன்

(நேர்சை ஸெண்பா)

125. பார்ப்பாணப் பாராமற் பார்க்கப் புடுபொருளைப்
பார்ப்பதன லென்றும் பரிதவிக்கும்—பார்ப்பாரே
துந்தம் புறமேநீர் நோக்காதே யுண்ணுக்கித்
தொந்த மறுத்தல் சுகம்.

க

126. தொந்தக் கருத்தே துயருழத்தற் கேதுவாய்த்
தந்தமுப சாந்தியைத் தள்ளுதலால்—அந்தக்
கருத்து மனத்தைக் கவராமற் சித்த
விருத்தி யடங்கல் விதி.

உ

127. உள்ளே யிருப்பதனை யோராம லுர்தோறும்
புள்ளே யெனப்பறந்து போவீர்காள்—உள்ளத்
தறிவோர் சிறிது மலையா தடங்கிச்
செறிவே பரம சிவம்.

ங

128. வனியா லழிவெய்தும் வங்கீத்தின் பாய்போல்
வெனியே பார்து விடாமை நளிகடல்வாய்த்
தாழப் படிந்து தரித்தநங் கூரம்போல்
ஆழப் புகுவ தறிவு.

129. புறமுகத்துப் பாயுந்தன் புத்திதனை யுள்ளே
அறநிறுத்துக் காக்கு மதுவே—அறலோர்
பதியா மிதயப் பரசொருபங் காணும்
அதிகார தீர மறி.

—:0:—

௨௫. பரலோகத்திறன்

130. பரனுலகெங் கேயோ படிவதூ வெண்ணம்
மருவ லுடலகந்தை மாயம்—மருவுறத்தான்
எங்கு மிலைதன் னிதயத்தி னன்றியான்
துங்கவுல கென்று துணி.

131. அந்த வுலகுக் கவகாச நல்கலொடு
விந்தையா லத்தை விளக்கற்கும்—சொந்த
நிறைவொளியாய் நீதா னிகழக்காண் டல்காண்
இறைவனுல குன்னு ளிருப்பு.

—:0:—

௨௬. சத்திசிவத்திறன்

132. தனிமுதலா மெந்தத் தனையன்றிச் சிந்தை
தனதுருவா நின்றபரா சத்தி—தினையளவும்
இல்லையோ வந்த வெழுவாயா முள்ளமே
தில்லைவாழ் சத்த சிவம்.

133. மன்னியபே ரின்பான் மன்னநா நெதனையடைந்
தன்னியத்தை நாடி யலையாதோ—துன்னும்
நவநவஞா னுதுபவ நல்கவ் வுளமாம்
சிவமே மனோரஞ் சிதம்.

2

134. மிட்டறுமெய்க் காதன் முயக்குற்ற கோபிகை
சிட்டர் தமக்குத்தஞ் சித்தமே—விட்டிலைச்செந்
திபசிகை போலகந்தைச் சீரழிக்கு முள்ளமே
கோபிகா நாதன் குறி.

ந

—:0:—

உள. இறைவழிபாட்டுத்திறன்
(இன்னிசை வேண்பா)

135. இழைத்தநர் ளெல்லையிகந்து பிழைத்தொரீஇக்
கூற்றங் குதித்துயந்தான் மார்க்கண்டன்—ஆற்றுகிவ
பூசனையால் வன்காலை நாசனையா யிற்கால்
பாசனையா நிற்கும் பரிந்து.

க

(நேரிசை வேண்பா)

136. எண்ணுவன வாடுமெட் டெழில்வடிவு மெந்தையாம்
அண்ணலுரு வென்னு மபேதமதி—நண்ணினராய்
ஆங்கவற்றுக் கேற்றவா றுற்றுவழி பாடனைத்தும்
ஒங்குசிவ பூசை யுணர்.

2

—:0:—

உடி. திருநீற்றுத்திறன்

137. உள்ளத் தநாதியா யுற்றபழ வரதனைசேர்
கள்ளவுயிர் ஞானக் கனலால்வெந்—துள்ளே
விராவுசீ ருண்மையாய் மிஞ்சுதிரு நீறே
பராவிபூ திப்படிவம் பார்.

க

(பக்ஷேகை வேண்பா)

138. குருவடிவங் கொண்டவருட் கோமரனும் பார்ப்பான்
வெருவலுறுஞ் சீவபோ தம்மீவந்—துருவழிய
ஓதர் தொருமொழியை யோதிப் பீநாவாக்காற்
றாய்தாய ஞானச் சுடர்கொருவிப்—பூத
இதயத்தே சீடற் கினிதிற் புடம்வைத்
ததுவருள்வ தாகு மறி.

(நேரிசை வேண்பா)

139. ஆன்மாவ லோகனத்தா லந்தர் முகப்பட்டுத்
தான்மாய்த லுற்ற சடவகந்தை—வான்மகிமற்
றெங்குமொன்ற யுள்ளத் தெரிஞானச் செந்தழலே
குங்குமச்சிந் தூரக் குலா.

—:0:—

உகா. சத்திசாந்தித்திறன்

140. ஆன்மவலி யான்முடிக்க லாகா வினையிலலை
ஆன்மவலி யென்ப தருள்வலியாம்—ஆன்மவலி
மாட்டாது தோள்வரள் வலிமாட்டு மென்னல்புலை
யாட்டாய மாயை யழுக்கு.

141. ஆற்ற லமைதிகளை யன்னியம்போல் வெவ்வேறுச்
சாற்றுவா ருள்ளபடி தாமறியார்—சாற்றும்
அகநோக்கத் தாலமைதி யாவதே யேனை
முகநோக்கத் தாலாற்ற லாம்.

142. மிகைசா லொழுக்கம் வினையு நிலத்தில்
வகைசேர் தெற்றவன்மை வாய்ந்தும்—தகைமைசால்
எண்மையோ டேய்ந்த வியல்பே யிறைமைசேர்
உண்மை யுணர்வுக் கழகு.

—:0:—

நா. சித்திவேட்கைத்திறன்

143. பாவுமாய் நின்றதன்னை யேயுதவு மீசன்மாட்
டாவலா யற்பசித்தி யாசித்தல்—யாவும்
வழங்கு முத்தாரகுண வள்ளன்மாட் டற்பப்
பழங்கு ழிரக்கும் பரிசு.

144. அமிதசிதா காசசொரு பான்மசித்த லோகத்
தமர்ந்துகில சித்தி யவாவல்—அமுத
வளங்காணு முண்டி வழங்குறுவா னத்துப்
புனிங்காடி வேண்டினுற் போன்ம்.

145. முத்தி நெறிக்கண் முயல்சா தகர்வினித
சித்திகளிற் சிந்தை செலுத்துவரேல்—மெத்திய
பந்தமேன் மேலும் பலப்படுமாற் றுலகந்தைக்
கந்தமேன் மேற்கொழுக்குங் காண்.

(4) சித்தத்தின் சாந்தியதே சித்தமா

முத்தியெனிற்
சித்தத்தின் செய்கையின் நிச் சித்தியாச்—

சித்திகளிற்
சித்தஞ்சேர் வாரெங்ஙன் சித்தக் கலக்கந்தீர்
முத்திசுகந் தோய்வார் மொழி.

—பகவான்

146. பரமாய தன்னைவெறும் பாழுடல மாகப்
பிரமாத மாற்றும் பிழையால்— உரன்மேற்கொண்
டாற்ற வெறுத்தக்க தன்றி யறிஞராற்
போற்றத் தகாது புகழ்.

நக. அமுதநிலைத்திறன்

147. ஆர்த்தநரு மெய்யுணர்வின் பார்தன். னமுதவியல்
வேத்தியமா காதுமறை வித்தபாழ்—ஊத்தைப்
புலையாடு பேயகந்தை பொன்றினூக். கேயாம்
தொலையா வமுதத் துவம். க

148. ஏதிலுடம் பேதன்மெய் பென்னுமோ கத்தானே
சூதல்பிறப் புத்தனக்குச் சாரந்தனவாம்—ஆதலால்
அந்தமா மோக மழிந்தளவே பெய்தியதாம்
சொந்த வமுதத் துவம். ௨

149. அயலொன்று தேக மகமென்று தோன்றும்
மயலன்றி யில்லை மரணம்—மயலொன்
றகந்தையழிந் தொன்று மபேதஞா னன்ம
சுகந்தா னமுதத் துவம். ௩

150. இந்தச் சரீரமே யானென் றிருக்குமவன்
அந்தச் சரீர வழிவஞ்சிச்—சிந்தைதனை
ஆய்ந்துணர்ந்தான் மாவா யழிந்தொழிந்தா லன்றிமற்
றேய்ந்திடுமோ சாவா வியல்பு. ௪

151. சித்த விகாரத் தியக்கமறு மெய்த்தெளிவே
புத்தமுத மாகமனம் போற்றுக—சுத்த
உணர்வா மதனை யொழிந்தபிறி தாலே
தணவாதுண் மோகமாஞ் சாவு. ௫

௩௨. காயகற்பத்திறன்

152. உறுதுபடு மாயமா யுற்றழிப் வும்பொருளாக்
கூறலுப சாரமுறைக் கூற்றேகாண்—தேறும்
அறுதியாய் மிக்கமெய் யான்மவுணர் வொன்றே
உறுதிப் பொருளா முணர்.

க

153. அடுத்தடுத்து மூளு மகந்தையதன் மூலத்
திடத்தொடுக்க மாக விலங்கும்—வடித்தெடுத்த
உண்மைத் தெளிவா முயரான்ம ஞானமே
உண்மையாங் கற்ப முணர்.

உ

—:0:—

௩௩. காயசித்தித்திறன்

154. பிணியா டினைத்தும் பிறப்பிக்கு மூலப்
பிணியா முடற்பெற்றி தேறார்—பிணியை
வெருவாது வேண்டி விழற்கிறைப்பார் போல
உருவசித்தி வேண்டியுழல் வார்.

க

155. அடும்பிணிகட் கெல்லா மடிப்படையாய் நின்ற
விடம்பொங் கார்ப்பாழ் வீணர்—உடம்பு
வலுப்படற்கா நோய்வலுக்க மாமருந்துண் பார்போற்
சலிப்பறத்தாஞ் செய்வார் தவம்.

உ

156. வருந்தித்தாம் வேண்டி வறுமையடைந் தாற்போற்
றிருந்தப் பலகாலஞ் செய்த—அருந்தவத்தாற்
பூன்றமா மோனம் பொருந்தா துடலகந்தை
ஊன்றலார் திண்பே துறவு.

ந

—:0:—

௩௪. வைரீகக்கியத்திறன்

157. கோரிக்கை வேண்டிக் குவல்லித்தீதார் நின்னுள்ளம்
பூரிக்க நல்கும் புகழ்ப்புகை—வீரியத்தோ
டாண்டதவத் தோயை புகப்படுக்க மாயையிடு
தூண்டிற்பொன் னாகத் துணி. க

158. இம்மை மறுமையிரண் டின்பங் களினுமுவர்ப்
பெம்மணிதர் தம்மு ளியல்பேயாய்—உம்மையுள்
திண்மையுறு பாக்கியத்தாற் சேரு மவர்க்கெளிதின்
உண்மை யுணர்ச்சி யுறும். ௨

159. உன்னொடுநட் புப்பூண் டொழுதுங் கெழுதகைமை
துன்னுமெனை யென்றுந் துறவாதே—துன்னுமயல்
ஆசைபற வெற்றி யறிவுச் சுடர்கொளுத்தும்
நேசவயி ராக்கியமே நீ. ௩

160. பேயொடுநட் டாலும் பிரிவரிதே லெம்மையினும்
தீயிடரொட் டாதுறுதி சேர்ப்பிப்பாய்—ஆய்குண
நல்லாயுன் னட்புரிமை நானிழக்க நேரினது
பல்லார் பகையிற் பழுது. ௪

161. எவ்வெக் கருத்தெழினு மெட்டுணையு முய்யவிடா
தவ்வக் கருத்துமுழு தக்டுணமே—தவ்வைத்
தளர்ச்சியுறு துற்பத்தித் தானத்தே சாய்த்தல்
கிளர்ச்சிதரு வைராக் கியம். ௫

162. விந்தையா மான்ம் விசாரத்தால் வாதனைதாம்
சிந்தையர னின்றிவெள்ளிச் சேர்தோறும்—அந்தத்
தொகைபடுதெவ் வேரைத் துடைத்துவரி னீற்றிற்
பகையரணந் தன்கைப் படும்.

சு

—:0:—

௩௭. ஞானவைவராக்கியத்திறன்

163. ஏன்றவுல் கோர்வா னினுமயலா யற்றுகத்
தோன்றாமை ஞானத் துலக்கமாம்—ஊன்றியுளம்
பற்றலற விவ்வுலகைப் பாழா மதித்துத்தான்
எற்றல் வயிராக் கியம்.

—:0:—

௩௮. சித்தசுத்தித்திறன்

164. உளப்பாடு சான்றவுயி ரோவியத்திற் றெய்வ
வெளிப்பாடென் றுன்றோர் வியப்பர்—களிப்பால்
மிகத்தீமை செய்யும்பல் வேறெழில்கள் போலா
தகத்தாய்மை யேமெய் யழகு.

க

165. அகத்தழகல் லாது புறத்தழகு காணின்
மிகுத்தழிவு பாடே விளையும்—முகத்தின்
எரிசுடரை விட்டிவிச் சித்தலொடு நாகம்
விரிபெடையோ டாடும் விதம்.

உ

—:0:—

௩௭. பிருத்தியத்திறன்

166. உழுவலன் புக்கிடனா வுற்றபீ ரின்பாய்
விழுவியமெய்ஞ் ஞான விசம்பாய்—எழுவாய்
அழிவிலா வான்மநிலை பாம்புந்ந் நின்ரு
நழுவலே காலனென் நாடு.

க

167. குருவைக்காத் தேங்குங் கலக்கத்துக் கேது
குருவைக்காத் தந்தக் குருவின்—திருவருளால்
ஒர்ந்து பிரிவை யுணர்ந்திறுகத் தன்னைத்தான்
சேர்ந்து கிடக்கை சிறப்பு.

உ

—:0:—

௩௮. உயிர்நிலைத்திறன்

168. சூதலா வுள்ளத்தே தோய்தலா லாருயிர்தன்
வாதனையு மாங்கே வதிவதலால்—மீதலமாம்
மூளைக்கே மூண்டு கிடக்குமேன் மூளையொடு
மாளாதோ வாதனைதான் மற்று.

க

169. குண்டலியா மங்கிக் கொழுந்துமே னோக்கலால்
மண்டையமு துங்கிழே வார்தலால்—அண்டர்
மதியமுதத் துக்குமதஞ் செய்குண் டலிக்கும்
இதயமே மூலமென் றெண்.

உ

170. எவ்வெவ் வயிற்றன்னை யெண்ணினா னெண்ணியாற்
கவ்வவ் வயிற்று னமர்ந்ததா—அவ்வெணத்தாற்
ரோற்றிடினு நானெனுமத் தோன்றற் கிலயத்தும்
போற்றுமுளந் தானே புகல்.

௩

171. எவ்வவத் தைக்குமிட னென்னுமுளத் தன்னைவிடுத்
தெவ்வெவ் வயிற்றன்னை யென்னுவான்—அவ்வவ்
வயிற்போ யிலயித்து மாழ்கலல் லாலோர்ந்
துயப்போவர் னல்ல னுளத்து.

—:0:—

100. இதயத்திறன்

172. தள்ளத் தருவதொடு கொள்ளத் தருவதுமா
விள்ளப் படும்தயம் வெவ்வேறும்—எள்ளும்
புலவிடய மாகப் பொருந்துமுதன் மார்பின்
றலமிடது பக்கஞ் சடம்.

173. உள்ளம் புறமு முறப்போர்த் தொளிரிதயம்
தெள்ளியோர் தேறவலஞ் சேர்வதாம்—எள்ளும்
உடன்மயமா மூடர்க்கே யூன்மயமாய் மார்பத்
திடமுகமா யேய்விதய மெண்.

174. உயிரின் கிழவோ னுடம்பிலித யத்தே
செயிர்தீரச் சேர்ந்துகிட வானேற்—பயில்வதேன்
யாவருநா னென்னும்போ தவ்விதயஞ் சேர்வலது
மார்வந்தார் தட்டும் வழக்கு.

175. அனைத்துந்தோன் றுந்நிலைக்கண் னுடியென லாகும்
இனைத்தெனலா காமெய் யிதயம்—தனித்தொளிரும்
வெற்றுணர்வாய் விஞ்சு விமலவெளி யாமலிதே
முற்றுமுழு மோன முதல்.

176. இதயக் கருவே மெய்நூக்கு மாதி
இதயக் கீருவே யிடையும்—இதயக்
கருவே யிறுதி கனவிசம் பரமல்
துருவேயன் றுண்மை யொளி.

177. அந்தவித யத்தை யறிந்தா ரவ்லமுரூர்
பந்தமதி கெட்டரர் பரமானூர்—தொந்த
நினைப்பற்ற ருள்ளே ிசிபுரமா னந்த
முனைப்புற்றார் மோக முசித்து.

178. அகத்தும் புறத்து மனைவதாய் நின்றே
அகத்தும் புறத்துமதின் ருசும்—அகம்புறங்கள்
என்னும்பே தத்துக் கிடமாகத் தோன்றுமுடல்
உன்னுமனக் கற்பணையா லேரீர்.

179. ஆகலின்வ் வாகவடி வாகுமகங் காரமற்ச
சாகலைத்தாங் கண்ட சமர்த்தரே—மோகம்
அறத்தெளிந்த துட்பமதி யாலதனை யெங்கும்
உறத்தெரிந்து சேர்வ ருபர்வு.

180. விக்கேப மோகமுற வீந்துண்மை மாத்திரமாத்
தொக்கேயுஞ் சுத்தந் துலங்குளமே—மிக்க
நயந்தருவா னுள்வோரு நாட்டமுறஞ் சீர்சால்
உயர்ந்தபர மானம் வுலகு.

சு0. குருவாராய்ச்சித்திறன்

181. எந்தவுட் லேனுமுட்ல் யானென்னு மெண்ணம்போய்ப்
பந்தமற நின்னொளிர்சற் பானமே—சிந்தும்
சகல வுயிருளமுந் தன்மயமாத் தங்கும்
ஆகில்பரா சத்தி யறி. க

182. தொந்தமற வுள்ளத்துட் சும்மா விருந்தொளிரும்
இந்தவுணர் வாமெய் யியற்கையே—மந்த
அவுணவியல் பாய வகந்தைமதி காணு
மவுனமெனு ஞான வரம்பு. உ

183. அந்த விலாச மமைந்தோனே தன்னடைந்த
எந்த வுயிரையுந்தன் னின்னருளாற்—றுந்தமிழாச்
சொல்லருளு னான்ம சொருபத்திற் சேர்க்கமிக
வல்லகுரு வாக மதி. ட

184. ஆன்மசொரு பத்துக் கபிமுகமாச் சேர்த்துயிருக்
கான்மபர போத மனிப்போனே—ஆன்ம
சொருபமா மீசன் சொருபமென் றுன்றோர்
பராவுங் குருபரனுப் பற்று. ச

(கலவிருத்தம்)

185. பராகாய மாகப் பயின்றிடா நின்றே
நராகார மாத்தோன்று ஞான குருவை
நிராகார னென்றுணர் நெஞ்ச மிலாதார்
தூராசார பாப தூரந்தரர் தாமே. ரு

சக. சூருவருட்டிற்றன்

(நேரிசை வேண்பு)

186. பசையா முவப்புவர்ப்புப் பிற்றிச் செயலால்
வசைசேர் வினையின் வசத்தால்—விசியுண்
டடுப்பா ரவல மகற்றிவிட் டின்பம்
கொடுப்பானே போலுங் குரு. க
187. பொய்யைமெய் யாகப் புலம்புவார்க் கம்மாய்
மெய்யைப்பொய் யாக விளக்குவான்—வையமிசைத்
தூலமா யுற்ற சுடர்க்குஞ் சுடரொளியாழ்
கோலமா யுற்ற குரு. உ
188. இல்ல திலதாக வேகப் பரஞ்சடராய்
உள்ள துளதா வொளிநுமா—றொல்லெனவே
இல்லா துளநா யினனைத்தன் கண்ணினையாற்
கொல்லாது கொல்வான் குரு. ஈ
189. அவிச்சைநன வாங்கனா வாசானாற் சீடர்
கவிச்சமயல் போய்த்தெளிவர் காணாய்—பவிச்ச
கனாவகத்துக் கண்டசிங் கத்தாலே யானை
தனாதுதுயில் போய்விழித்தல் சான்று. ச
190. நல்லா கிரியாருண் ஞானவிழிப் பட்டோர்தாம்
வல்லியத்து வாய்ப்பட்ட மான்போலப்—புல்லியல்போய்க்
கைவலியங் காணக் கடவரலா லெஞ்ஞான்றும்
கைவிடத் தாம்படார் காண். கு

191. ஒருசேட மாக வெள்ளிரொளியைக் காட்டித்
தருமோன வள்ளலாய்த் தங்கும்—குருசேடர்
கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில.

—:0:—

சஉ. உறுதியுரைத்தற்றிறன்

192. பன்னற் கரிய பரமகுரு வின்னருளை
உன்னற் குரியபடி யுன்னியே—முன்னிற்கும்
பொய்ம்மாயத் தோற்றப் புணர்ப்பிற் புகுதாது
சம்மா விருப்பே சுகம்.

193. உய்ந்துபோ வாருக் குறுதி யுரைக்குங்கால்
ஐந்து மகப்படுக்கு மாமைபோல்—ஐந்தும்
அடங்கி யொடுங்கி யகநோக்கிச் சிந்தை
மடங்கி யிருப்பே மகிழ்வு.

194. பற்பலவுட் சிற்சிலவும் பார்ப்பாளை யன்றியிலாச்
சொற்பனமே யாகத் துணிவுற்றுக்—கற்பனையாம்
நாமரு பத்துலகை நாடா தறிவுருவாம்
ஏமப் பொருளையே யெண்.

195. உலகவிட யத்தி னொழியா துழலும்
கலகம்ன மாயை கடிந்தே—சலவகந்தை
செத்துச் சிவமயுமாய்த் தீர்த்துலக வாதனைபோய்ச்
சுத்தவறி வாகத் துலங்கு.

196. அழலா மநான்மவிட யத்துவெறு மண்டிண்
றுழலா திதாழியா துள்தண்—ணிழலாய்
விரிந்தார்ந்த சாந்தியொளிர் வீடா மிதயம்
பொருந்தான்ம போகம் புசி.

ரு

197. பத்தியுளம் பொங்கப் பரன்பதமே தஞ்சுமாம்
புத்தியொடு செய்தனமேற் பூண்டோயே—சத்திதரு
சித்திப்பே ராசையறத் தீர்ந்தே சதாசிவமாம்
முத்திப்பே ரின்ப முயங்கு.

சு

198. அனர்த்தமறு மெய்யா மரன்வா லறிவின்
கனத்தபிழம் பாமொண் கழலை—மனத்து
நினைப்புமறப் பொன்று நிகழா தருளின்
முனைப்புவசப் பட்டு முயங்கு.

எ

சுரு. உச்சிட்டத்திறன்

199. ஆசா னதுபூதி யாச்சீ டனுக்கருளும்
தேசார் மொழியேயுச் சிட்டமாம்—பேசாது
நிட்டா பரனாக நிறற்றலே யுச்சிட்டம்
உட்டான் கொளலா முணர்.

க

200. மோனகுரு வாய முழுமுதலுக் கூணக்
மானமாந் தன்னை வழங்கிப்பின்—பானமாய்
எஞ்சிய தன்னை யிதயத்துட் கோடலே
விஞ்சமுச் சிட்ட மிசைவு.

உ

201. பால்மெலாம் பாற்றும் பர்மபவித்திரமாம்
தேவர் மிசைந்தபரி சேடமென்பர்—பூவுலகிற்
சச்சிட்டர் வாழுஞ் சதாசார வாழ்வேயவ்
வுச்சிட்ட மாக்கொ ளுளத்து.

ந

—:0:—

சச. குருவழிபாட்டுத்திறன்

202. உரிமையா லாண்டானுக் குற்றசச் சீடர்
மரியாதை யாற்று மரபு—தெரிவை
இறைவற் கியற்றுமரி யாதையே யென்ன
அறியிற் புறத்துமட்டே யாம்.

க

203. கோதறுமெய்ஞ் ஞானக் கொழுந்தாங் குருமூர்த்தி
பாதமது சந்திக்கும் பான்மையோர்க்—கேதமறு
பத்திதரு மந்தப் பரனருளான் மெய்ஞ்ஞான
சித்திவருஞ் சித்தந் தெளிந்து.

உ

204. வருவா தனைமாய்த்து மாயமோ கத்தால்
வெருவாத ஞானம் வினைக்கும்—குருபாத
வந்தனையார் பத்தி வழிபாடே யுண்மையுறு
மந்திரமாம் புந்தி மதி.

ந

205. ஞானகுரு வாக நடக்கும் பரசிவனுக்
கானவழி பாடனைத்து மாற்றிடினும்—யானற்
றுயிர்க்குயிரா மந்த வுடையான்மாட் டொன்றும்
அயிக்கியமே போற்றி யடைவு.

ச

206. சீடன் குருவென்னச் சீவன் சீவனென்ன
மூடவகங் கார் முழுமோகங்—கும்பாழம்
பேதமதி சற்றும் பிறவாத மோன்மே
பேர்தநமஸ் காரப் பொருள்.

ரு

207. கோனென்னு ஞான குருபோதக் கட்டழலால்
யானென்னுஞ் சீடவுணர் வீடழிய—மோன்
நிருவா தனையோங்கு நிட்டையே ஞான
குருபு சனையாக் குறி.

சு

208. ஏன்றநா னாரெனவுள் னேயந்தவுசர் வாலெழுந்த
பூன்றவது போககுரு போதநிலை—ஊன்றலாற்
பொய்ச்சீட போதமறப் பொன்றலே தேசிகர்க்குச்
சச்சீடர்: செய்யு சனை.

எ

209. குருசொருப மாகக் குலவுறமெய்ஞ் ஞானப்
பருதியென வெங்கும். பரந்த—பரவெளிக்கே
சீவமதி தோன்றாச் சிறப்பியல்பே செய்தக்க
தேவகுரு பூசை தெளி.

அ

210. ஆத்தநடை யாற்று லகமோ டிதமாகக்
கோத்தவடி வெல்லாங் குருவடிவாப்—பார்த்தலுடை
ஞானகுரு போதமலி நாட்டமே சச்சீடர்க்
கானகுரு பூசை யறி.

க

211. ஏகரச மாக விருந்தொளிநு மான்மாது
போககுரு போதப் புணரியிலே—தேக்
உருவா மகந்தை யுணர்வாய வாலி
கரைவே குருபூசை காண்.

க0

212. நீக்கமறு மாசா னின்றவுப்ரிச் சின்னமா
ஆக்கலுற்று மரிசா மதற்கார்--நோக்கம்
மருவா வியல்பே மலையிலக்கா நின்ற
குருபு சனையின் குலா. கக

213. உடலாதி தேசிகனுக் கொப்படைத்த பின்பவ்
வுடலாதி யானெனதென் றுட்கொண்--டிடலாய்
தத்தாப காரச் சழக்குத் தவிர்தலே
சத்தகுரு பூசை துணி. கஉ

214. அழலுமுத் தாபமவித் தாண்டகுரு நாதன்
கழலகன்று காண்புலவெங் கானற்--குழலுமுயிர்ச்
சேட்டை யொடுங்கிச் செறிதலே தீர்த்தன்பூந்
தாட்டுணைக்குச் செப்பு சனை. கங

215. மனத்துருவ் மாய மயலா மதந்தை
தனைத்துருவி யுள்ளத்துட் சார்தல்--அனைத்தே
மனாதீத மாய மவுனகுரு மூர்த்தி
தனாதுமலர்த் தாட்பு சனை. கச

216. சடலமாச் சஞ்சரித்துஞ் சச்சித்தே போல
நடலஞ்செய் காரகந்தை நாட்டப்--படலம்
படராமை பூசை பரவெளியா நின்ற
சுடராசான் பூந்தாட் டுணைக்கு. கரு

சுரு. குருமீட்சித்திறன்

217. குற்றமெலீர் நீத்துக் குணமணைத்துஞ் சேர்ந்தாலும்
சுற்றமெலா நீத்துத் துறந்தாலும்—கொற்றபல
செய்தவங்கள் செய்தாலுந் தேசிகனைக் கூடுமள
வெய்துவரோ வுன்ப நிலை.

க

218. முடிவாய நன்மையா முத்திப்பே ரின்பக்
குடிவாழ்வு பெற்றுக் குலவல்—புடியாய
மூன்றுமொன் ருக முடிந்தகுரு நாதனருள்
ஏன்கொண் டன்றி யிலை.

உ

219. அகமும் புறமு மகமு மிதழீம்
இகமும் பரமு மெலாமும்—புகுந்தளவற்
ரூண்டா னறிவொளியா யம்மெய் யடியாருட்
கூண்டா மணிவிளக்காந் தூண்.

ந

220. கலிவிட்டி யாண்டான்றன் காதலர்நெஞ் சத்திற்
கொலுவிற் றிருக்குங் குலாச்சீர்—மலைபோற்றும்
கண்டவர்கள் விண்டிலர்கள் விண்டவர்கள் கண்டிலர்கள்
மண்டு மடியார் மறை.

ச

221. உகந்த வடியா ருளமுடிச்சை யோச்சி
அகழ்ந்தெறிய வல்ல வரிவாள்—அகந்தை
மயல்போய தேசிகர்தம் மாண்பாய வான்ம
இயல்பாய நிட்டை யினிது.

ரு

(இன்னிசை வேண்பா)

222. கற்றாங்கு ஞானங் கடைப்பிடித்துப் புன்புலமாம்
மற்றாங்குச் சிங்லத் வழுவாது தேற்றமோ
டுண்மைபொளி யாயுள் ளொழுது மொழுக்கமே
உண்மையுப தேச முணர்.

—:0:—

சகா. சாதுசங்கத்திறன்

(நேரிசை வேண்பா)

223. அறத்தா றிதுவென் றடங்காது வாழ்க்கைக்
குறிக்கோள் கடைப்பிடித்துக் கொள்ளாத்—திறத்தால்
வெறுவாயை மெல்லும் விதண்டையார் சாரல்
குறுகா ரறிவுடை யார்.

224. சித்தங் கலங்கித் திருவாய் சளசளக்கும்
பித்தரினஞ் சேரிற் பிழைபலவாம்—செத்துமனம்
சுத்தமா மோனந் துலங்கப்பெற் றுருறவே
உத்தமநட் பாகு முணர்.

225. தூர்க்குணங்கள் யாவுந்தற் சோர்ந்தபிர மாதமாம்
பொய்க்களியே மூலமாப் பூத்தலால்—அக்களிமால்
சோர்ந்த வகந்தை சிதைந்தமெய்ஞ் ஞானோப
சாந்தமே சற்குணச் சால்பு.

226. கோதிலா ஞான குணத்தவரே சற்குணத்தோர்
ஏதிலார் மற்றை யிழிகுணத்தோர்—ஆதலாற்
பொய்தீர்ந்த மெய்யுறுமப் புண்ணியர்தம் பக்கலே
உய்திபெற வேண்டு முணர்.

—:0:—

சுஎ. பிறம்பிவச்சைத்திறன்

227. காணப் பிடுமுலகைக் காணுதேயவ்வண்கைத்
காணுந் தமைக்கூணக் கற்புதே—வாணவராற்
பேணத் தகும்பிரம விச்சையெனப் பேசுவார்
காணருங் காட்சி யவர்.

228. கானளிர் வையமுமக் காசினியைக் காண்பானும்
பானமார் கண்களின் பார்வையுமாய்—ஆனதனை
எச்சமறச் சுட்டக்கா லெஞ்சியதைக் காண்டலே
விச்சைமற் றல்லு பிற.

—:0:—

சுஅ. சமயவுண்ணைத்திறன்

229. அன்னியமோ வாகா தன்னியமா யெல்லையிலா
மன்னுயிர்த்மாட் டெல்லாம் வய்க்கொளியாம்—பின்னமறப்
பன்மணியி னூடும் பயிலுஞ் சரடுபோல்
எம்மதத்தி னூடு மிறை.

230. பலவாந் தகனிகளைப் பற்றித்தீ யொன்றே
பலவாகக் காணும் பரிசே—நிலவும்
பலவா முபாதிகளைப் பற்றித்தா னென்றே
பலவாகக் காணும் பரிசு.

231. அமையுமதீ தத்தை யகவெள் ளிடையில்
இமயமெனக் காட்டுமொர்சொல் லின்றேற்—சமயம்
வருக்கமெலாஞ் சேர்ந் துபர வஸ்துவையாய் வாது
தருக்கமெலாஞ் சந்தையிரைச் சல்.

—:0:—

சக. கட்டையிலாக்கட்சித்திறன்

232. உயிர்க்கோயி லுள்ளே யுடையானைத் தேடித்
தியக்கமறப் கண்டு தெளிந்தோர்—வியக்கும்
உலகப் பெருங்கோயி லுள்ளுமவன் றன்னைக்
குலவுறக்காண் கிற்பர் குறித்து.

233. உயிர்க்குயிரா வீச னுறைந்தொளிரு முண்மை
மயக்கறவே தேர்ந்த மனத்தோர்—நயக்க
நிகழும் பரன்சந் நிதியாகு மேனோர்
இகழும் புழுமுன் னெலாம்.

234. ஊன்கணர்க் கொண்மை யுருவத்து முள்ளப்பூ
வாங்கண்மா யோகியர்க்கு மந்தணர்க்கு—வான்கெழுதி
அவ்வயினுங் கண்ணு விரம்படைத்த வித்தகருக்
கெவ்வயினுந் தோன்று மிற்ற.

—:0:—

௫௦. தன்னிழப்புத்திறன்

235. தொல்லை யகங்காரத் தோன்றற்குத் தேருங்காற்
சொல்லள் வல்லாற் பொருளுண்டோ—இல்லையே
உள்ளதேற் பொய்யரவுக் குண்மைக் கயிறுபோற்
களளமிலா மெய்ப்பொருளே காண்.

236. அகந்தையடங் கிற்றன் னதிட்டான மாக
நிகழ்ந்தபரந் தாம நிறைவரம்—அகந்தை
தொலையிற் றனது சொரூபத்துக் கானி
இலை கலங்கா திரு.

237. சீவபோ தத்தையொரு சேர்வித் தாற்சேர்வ
தியாவதோ வென்றைய் மெய்தற்கு—மேவுகிளை
கைந்நமுவ விட்டாலிக் காசினியே போலான்ம
மெய்நிலையே சேர்தல் விதி.

ந

238. தவலருமெய் யான்மபதார்த் தத்தையுல குண்மை
இகலுஞ் சுழுத்தி யிடத்தும்—அகமிதத்தின்
பொய்ப்பாடு காணுந்தன் போத சொருபத்தின்
மெய்ப்பாட்டா லொப்பல் விதி.

ச

239. யானென்னு மெண்ண மிறையு மெழாவியில்பே
தானென்னு மான்மபர தத்துவமாம்—யானெனுமவ்
வெண்ண மெழாமையால் யாரே யிலராணர்
கண்ணயர்ந்து நின்றக் கடை.

௫

240. நானறமத் தன்மையே நாடுங்காற் பொய்ச்சடமாம்
ஊனமறு தன்மெய் யுணர்வுருவாம்—நானறமத்
தன்மைக்கட் டானிலனோ தாக்கற் றறிதுயிலாம்
உண்மைக்கண் ணாடி யுணர்.

சு

—:0:—

௫௧. சுத்தாகந்தைத்திறன்

241. சீவ வகந்தையறச் செத்தா லகண்டான்ம
பாவ வகந்தைப் பரிசொளிரும்—பூவில்
உருத்துழலும் பந்தமா மூத்தையகந் தைபோற்
கிருத்திரிம மன்றக் கிளர்வு.

க

242. இயல்பா யிடைவிடர் தென்று முளதாய்
மயல்பேர யெழுமிதய மாண்பே—செயல்களிடைக்
கத்தத் துவங்கமழாக் காட்சியான் முத்தரது
சத்தாகங் காரந் துணி.

உ

243. ஊன் வுடலகந்தை யோய்தலாற் பூரணமெய்ஞ்
ஞான்மய வரழக்கை நடர்த்துவோர்—ஊனக்
கவலையறத் தம்மிற் களித்திருப்பர் சித்தச்
சபலமறு சாந்தி தழைத்து.

ந

—:0:—

௫௨. ஆன்மவெழுச்சித்திறன்

244. உள்ளமார் தன்மூல மோர்ந்தாலே நானெனும்பொய்க்
கள்ளமுதல் சாயக் கடவதாம்—கள்ளமாம்
அம்முதல்சாயந் தாலே யபரோக்க மாவான்ம
மெய்ம்முதல்வி றுற்றெழும்பு மேல்.

க

245. அசாவிருள்வாய்த் தோன்றி யகிலமுமா யாடும்
அசார வகப்பே யதனை—உசாவவது
மாப்பிளைத்தோ முன்போன் மறையமெய் யான்மரவி
மீப்புலனா மாயையிருள் விண்டு.

உ

246. மோனவெளிப் புக்கு முடிந்தவகங் காரமே
ஞானவெளி யாக நடப்பதாம்—ஆனதாற்
பொய்யகந்தை பொய்க்கனாப் போன்மூலம் புக்கொழிய
மெய்யகந்தா னுவெழுமே மேல்.

ந

247. உடற்சிவனை யாங்க ணுட்கந்தை யேசு...
உடற்றம்பட் டாங்கே யொழிய—உடற்சிவற்
எஞ்சியமெய் யான்மர் விறையர் யிலங்கலவர்
உஞ்சயிர்த்து மீட்டுமெழ லோர்.

—:0:—

௫௩. துக்கநிவிருத்தித்திறன்

248. எதனை மறந்ததனா லிவ்வுலக மானய
மதனுடைத்தாய்த் தன்னை மயக்கிற்—றதனை
அறிந்தாலே யன்றி யணுவளவுந் துன்பம்
இறந்தொழித லென்ப திலை.

249. தனது மனைமக்கள் சாவுக் கழுவோன்
தனதுநிலை யேதெனத்தற் சார்ந்து—முன்தாத்
தனது துடலகந்தைச் சாவுக் கழுவே
தனதாரதை முற்றமறச் சாம்.

250. உயிருடலம் பற்றி யுயிர்க்கன்பு செய்யின்
உயிருடலஞ் சாவுறுங்கா லுண்டாம்—துயறவே
அவ்வுயிரின் மெய்யுருவா மானமாவைப் பற்றியே
எவ்வமறு மெய்யன் பியற்று..

—:0:—

௫௪. நிராகைத்திறன்

251. சார்வதன் முன்னமனுத் தானுமா மேருவாய்ச்
சார்ந்தபின் மாறாய்ச் சுரிந்தால்—கூந்திடலால்
ஆர்தற் கரும்பே ரவாப்போல் யாங்கானோம்
தூர்தற் கரும்பாழ்க் குழி.

252. நிறைவையே நாடியந்ந் நெஞ்சரே நெஞ்சக்
குறைவாய் வந்நல் குரவை—உறுபொருளால்
நீந்திக் கடக்க நினையாமற் சித்தோப
சாந்தி யடைதலே சால்பு.

253. பெருத்தபே நின்பிமென்பர் பேரறிஞர் சித்த
விருத்தி யனைத்தும் விளிவைக்—கருத்தின்
இராகந் துவேஷ மிரண்டு மகன்ற
நிராசையே நல்ல நெறி.

254. பேசாத மோனப் பெரும்பதப்பேற் றுசையுமே
ஆசார மாட்சிக் கயலென்றாற்—தேசிலா
மாசா ருடம்போடு மற்றவற்றின் மேலாசை
ஆசார மாமோ வறை.

255. ஆசாபா சக்கட் டறவறுத்தோர்க் கல்லாது
மாசாருந் தோற்ற மடியாதே—தேசாரும்
பேசா வுபசார்தப் பேரின்பத் தாசையையும்
கூசா தறுத்தல் குறி.

256. இம்மை மறுமைச்சிற் றின்பமே லாசையாய்
மம்ம ருழந்த மடநெஞ்சே—நிம்மதியாய்
நின்றானீ யெய்துவாய் நிண்ணையமா யவ்விரண்டை
வென்றாய் பேரின்ப வீடு.

௫௫. பந்தமுத்தித்திறன்

257. தேகம்கிஞ் சீவ சதந் தரமால், தேயந் திறலே
சோகமின்மெய் யூன்ம சதந் தரமாம்—சாகைச்
சமயமெலா வற்றின் சமரசமா யெயர்க்க
அமைவதுவா மஃதே யறிவு.

258. மெத்தவெழுஞ் சித்த விருத்தியையே யல்லாது
பெத்தமெனக் காணாத பேரறிஞர்—எச்சமறச்
செத்த விருத்தியுடைச் சித்தத்தை யல்லாது
முத்தியெனக் காணார் முறை.

(இன்னிகை வேண்பா)

259. மட்டுண்டாற் போன்று மயங்கலுறு மம்மனமே
கட்டுண்டாற் போன்று கலங்கலுறுஞ் சீவான்மா
வெஃகி யெனைத்தும் வியவாது நின்றக்கால்
அஃதே பரமான்மா வாம்.

—:0:—

௫௬. ஆண்டவியாரத்திறன்

(நேரிகை வேண்பா)

260. நீயா ரவனா ரெனப்புறத்து நீளமனம்
போயே வினாவுமப் போக்கொழிந்தே—ஓய்ந்து
தானாவ லாகத் தனைக்குறித்துத் தன்னகத்து
நானா ரெனக்கேட்கை நன்று.

261. கள்ளுப் புலம்புறத்துக் கரணியோடு ரென்றுசா அய்த்
துள்ளு முகந்தைத் துடுக்கறத்தான்—உள்ளத்து
நீடியமெய்து ஞான்பர நிட்டையுற லேயுயிர்க்கு
வீடியல் வாய்க்கும் விதம். ௨

262. மதியைவெளிச் செல்லாது மாற்றித்தன் மூல
இதயமெனு மான்மா விடத்தே—சததமுற
யானென்னும்பா மெண்ணு மெழுவொட்டா தூன்றலே
ஆன்ம விசாரத் தடைவு. ௩

263. உள்ளத் துணர்வா யொளிரும் பரம்பொருளை
மெள்ளத் தனித்திருந்து மேவாமற்—பொள்ள
வெளித்தேடி யெங்கும் விசாரித்தல் கீழ்நீர்க்
குளித்தானைத் தீத்து இ யற்று. ௪

264. பஞ்சகோ சத்துட் படிந்துளதம் மான்மாவை
நெஞ்சத் தலம்புக்கு நேர்படார்—விஞ்சையா
நுன்முயலுங் கேள்விச்சீர் னு லுசா வல்லான்மற்
றான்ம விசாரமோ வன்று. ௫

265. மிக்கஞா னன்ம விசாரமாஞ் செந்நெறிவாய்ப்
புக்கார் வழிமாறிப் போதவிடை—அர்க்கனென
நேரிதா மந்த நெறியேதன் னேர்மையைத்தற்
சாரு மவர்க்குணர்த்துந் தான். ௬

266. சாவசா வேயாய தன்மையா லச்சங்கு
சாணிக் கட்டக்கத் தலைப்பட்டார்க்—கோவா
தசாவொழிக்க வேண்டு மவசியத்தா லான்ம
விசாரணைக்கு வேண்டா விதி. ௭

267. பொழுதிடமுன் னுகப் புலப்படுப வெல்வாம் ப
பழுதுபடா வந்தப் பிரத்தை ஒழிய
இசையான்ம யால்வற்றுள் யாதென்றுமான்ம
விசாரத்துக் காகா விலக்கு. ௮

268. பயிற்சி வயத்தாற் பராமுகமார் தன்னை
அயர்ச்சிபற நானூரென் றாயும் முயற்சியாம்
ஆன்மவிசா ரத்தா லகமுகமாக் குஞ்செயலே
தான்மலைதே வாசரயுத் தம். ௯

269. நினைவெழுந்தோ றந்த நினைவைநிற வேற்றத்
தினையளவுஞ் சிந்தை செயாதே—அனைய
நினைவுதா னார்க்கு நிகழ்ந்ததென முன்னம்
தனைவிசா ரித்த றகும். ௧௦

270. எனக்கன்றோ தோன்றிற்றிவ் வெண்ணமினி நானூர்
எனத்தன்னு ளரிழ்ந்துவிசா ரிக்க—மனதும்
தனது பிறப்பிடம்பேரய்த் தாழு மெழுந்த
நினைவுமே நீங்கி விடும். ௧௧

271. பரிசிதுவா நாளும் பயிலப் பயிலத்
துரிசறலாற் சித்தமிகத் துய்தாய்த்—தருமுசாத்
தொட்டவுட னவ்விதயந் தோயுமா றவ்வளவு
மெத்தவெளி தாகி விடும். ௧௨

272. தழுவற்ற கானத் தவிப்பாற்ற துய்தற்
கெழுவற்ற செந்துக்க ளென்றே—அழியும்
வளரான்ம சிந்தை வலியாற்ற துள்ளம்
கிளர்வா தனையனைத்துங் கெட்டு. ௧௩

273. யாந் ரெனக்கருது மெண்ணம் பிறவாய
நாந் நினைவு நசிப்பித்துத்—தானும்
சவஞ்சுடுத லுற்றநெடுந் தண்டம்போற் பின்னர்
அவிந்து முழுமோன மாம். கச

274. அங்கிசுடப் பெற்ற வயப்பிண்ட மவ்வாற்றால்
அங்கிப் பிழம்பா வகிர்வதுபோற்—றுங்கமுறும்
ஆன்மவிசா ராங்கிசுடப் பெற்றவழக் காருயிரவ்
வான்ம சொரூபமே யாம். கரு

275. அசாவாது நாந் மடைவாக வாற்றும்
உசாவரய வேதி யுறவாற்—பசாசவுயிர்
சுத்தசிவ மாகத் துலங்கும் பசாசியல்பாம்
சித்த மலக்களிம்பு தீர்ந்து. கச

276. தேவ குமாரனஞ் சீவன் சொரூபமற்ற
தாவவென் றேங்கி யழுங்குந் தான்—யாவனென்றுள்
ஆர்வமொடாய்ந் தார்ந் தாலவ் வான்ம பிதாவொடுதான்
தேர்வனவ னென்றஞ் சிறப்பு. கள

—:0:—

௫௯. மெய்த்தவத்திறன்

277. துன்று மயல்விசுறப்பத்—தோற்றமெலார் தன்மயமா
வென்றுவிளங் கான்ம விருத்தியொழுக்—கென்றும்
அவிச்சின்ன மாதலே யாயுங்கா லான்ற
தவச்சின்ன மாகுந் தனித்து. க

278. இன்பப் பெருவாரி பெய்க்கும் பீரந்திருக்கத்
துன்பக் கொடுங்கனல்வீர்த்தோயந்தழுங்கல்—என்ப
கடமையாச் செய்தவத்தைக் காத்தித்துச் செய்யா
மடமையா லாய மயல்.

(இன்னிசை வேண்பா)

279. பாய விசும்பிற் பறைநெறியு நீர்வாழ்வ
போய நெறியும் புலப்பட்டா வாறுபோல்
ஆன்மாவை நோக்கி யடைந்தோர்தாஞ் சென்றநெறி
தானும் புலப்படலின்று.

(நேரிசை வேண்பா)

280. உயிர்ச்சேட்டை பொன்று முடையான்றாட் பத்தி
மயச்சேர்க்கை சித்தாந்த மார்க்கம்—உயிர்ப்பேர்தம்
நட்டமா மான்மபுர ஞானசொரு பானந்த
நிட்டைவே தாந்த நெறி.

281. பகுத்தறிவு தன்னாற் பரமோர் தபரத்
தகத்துறவு பூண்ட வடைவால்—அகத்தறவே
யானோ டெனதற் றியங்கலே மெய்ஞ்ஞான
வானூடர் வாழ்க்கை வழி.

282. சிரமத்திற் பட்டுழலுஞ் சீவன் சிவத்தோ
டிமதித்தற் கேற்றநெறி கேளாய்—பிரமத்திற்
சிப்பியிடை வெள்ளிபேரற் சீவேச் சுரசுகங்கள்
கற்பிதமா மென்றே கழி.

ரு. அறிவாராய்ச்சித்திறன்

283. அறிவெனும்பொருள் கோயி லகத்தே கிசுத்த
அறிவுருவ மாசு வரனை—அறிவால்
அறியாநிற கின்றார்மெய் யாராதிக் கின்றார்
அறிவே பரமார்த்த மாம். க
284. பொன்னணிகள் போலப் புலப்பொருள்கள் பற்பலவாம்
என்னினும்ப் பொன்னறிவோ வேகமாம்—பொன்றான்
சிறப்பாய் சுட்டறிவிற் தீர்ந்தொளிருஞ் சித்தத்
திறப்பாய் வெற்றறிவே தேர். உ
285. சுத்தவறி வுண்மைத் துலக்கமொன் றேயுளதாம்
மெய்த்திறமே போல்தன்கண் மேவலுறும்—மற்றை
அறிவனைத்தும் போலி யகக்கற் பிதக்கா
ரறிவவற்றை நம்பலிழுக் காம். ந
286. சொத்தை யுடலகந்தைச் சுட்டறிவு மோரறிவா
நுத்துவரோ மெய்ஞ்ஞான நாட்டமுளோர்—சுத்த
அறிவை யறிவ தறிவாவ தன்றிப்
பிறிதை யறிவதெலாம் பேது. ச
287. அறியலா காதபல வற்புததுட் பந்தான்
அறிவனா மேனு மவற்றை—அறியும்
அறிவை யறியு மளவுமவ னுண்மை
அறிவனோ வர்கா னறி. ரு
288. வெறிகொண்டாற் போன்று விரையு மனமே
பிற்தொன்றி னின்றும் பிறவா—அறிவொன்றே
அல்லாமல் வேறுண்டோ வாய் சராசரங்கள்
எல்லாமே தோற்றற் கிடம். சு

289. எதற்கெடுத்தா லுமநிறிவை யேயிடென்னே றீர்தும்
அதற்கெத்த ஞாய மறியின்—உதிக்கும்
அனைத்துக்கு மான்ற நிலைக்களன மந்தத்
தனக்கு நிலைக்களனூர் தான்.

எ

290. அசத்தாஞ் சடத்துக்கே யாலம்ப மாக்
விசத்தசச் சித்தொன்று வேண்டும்—அசத்தமாம்
சித்த மயலேசச் சித்தாய தான்பிறிதோர்
சித்தை பவாவந் திறம்.

அ

291. அன்னியங்கள் போற்றா னசுத்தன்றி யெக்கா லும்
தன்னியல்பு சத்தாமத் தன்மையால்—மன்னி
நிகழுமறி வுக்கு நிலைக்களனூர் தானே
திகழ்வ வறிவென்ற றோர்.

க

292. அவ்வறிவா மெய்யேநீ யாயிருக்க வவ்வறிவால்
அவ்வறிவே நீயே வமையாமல்—அவ்வறிவாம்
உன்னின் மெழுந்த வுலகியலை யோர்ந்தழிதல்
என்னென்ன றுரைப்பே னியான்.

க0

(இன்னிசை வேண்பா)

293. உணரப் பதேம்பொருட்க ணூற்றொழிய யாவர்க்
குணர்வு தனிலேயுஞ் சற்றுமிலே யந்த
மனித்த வருச்சமைந்த மண்ணீட்டை ஞானம்
நுனித்துணர்த்த வல்லதோ நூல்.

கக

(நேரிசை வேண்பா)

294. அறினோநீ யாக லுனமந்துளதா லன்றோ
அறியாரின் றாயிவ் வகிலம்—அறிவாம்
குறிநிற்கின் ஞான குருவதுவே யாக
அறிவிக்கு முண்மை யறி.

கஉ

295. அயலா மவற்றை யறியப்போ காமெய்
இயல்பா மறிவே யிதயம்—செயல்போம்
அறிவுக்குத் தன்மெய் யவிர்தலா லத்தற்
குறிநிற்கு மஃதே குலா.

கங்

296. அறிவே யசங்க மறிவே யமலம்
அறிவே கடவு ளனுக்கம்—மறவா
அறிவே யபய மறிவே யமுதம்
அறிவே யனைத்து மறி.

கச

—:0:—

ருக. நிர்வாணத்திறன்

297. சற்றுங் கவற்சியறச் சட்டை கழற்றலுடைப்
புற்றாவு போலும் புணர்ப்பினாற்—பற்றும்
அழற்சிசேர் மோகவடி வாரம்பஞ்ச கோசக்
கழற்சியே யாற்றல் கடன்.

க

298. ஞானவா னுமான்ம நாதனருட் பேரூய
மோனவா னந்த முழுதெய்த—மானம்
தருகோச மைந்துந் தணத்தலே சீவ
நிருவாண மென்னு நிலை.

உ

—:0:—

சு0. ஆன்மீவமைவுத்திறன்

299. ஏய்சககுண் யத்துமச் ரீரியர் டெயஞ்சியொளிர்
ஆசகசு மாந்தன் னதுபவத்தாற்—கோசு
உருவவகங் காரமற வோய்தலே யான்ம்
சொருபவடை வென்று துணி.

க

300. பொய்க்கனாப் பொன்றனாப் பூக்காங் ககந்தையழிர்
தர்க்கநான் மெய்பா யவிர்தலாற்—றக்கனா
னன்மவிசா ரத்தா லகந்தை யழிவதே
ஆன்மவடை வாமென் றறி.

உ

301. பொய்யுலகு தன்னிற் பொருந்திக் கிடப்பினுமே
ஐயுணர்வு நீங்கி யறத்தெளிந்த—மெய்யுணர்வால்
யானென தென்னு மிரண்டு மழிவதே
தானதுவா நிற்குந் தரம்.

ந

—:0:—

சு1. திடவழிவுத்திறன்

302. மோன முழுமுதற்கண் முன்னலெழா வாற்றானும்
ஆனவிட மெண்ணம்ட்டா மாற்றானும்—ஏனையிடம்
தன்மை யெழுந்தபின்பே தாமெழுஉ மாற்றானும்
தன்மையே யாதி யிடம்.

க

303. யானென் றுடற்கனெழல் யாதோ வதேதமன்மாம்
யானென்னு ம்வெண்ண மிவ்வுடல்வாய்த்—தானெழுன்முன்
பெவ்விடமென் றாயி ன்னிதயத்தே சேருமதால்
அவ்விடநின் றேமனமுண் டாம்.

உ

(கலிவருத்தம்)

304. உள்ளலெ தில்லையுமி ரோடிற் றையுலோகம்
உள்ளலெவை யின்கணு முழப்பதக மாமும்
உள்ளலெவை கட்டுமுத லுற்றவக மாமவ்
வுள்ளலெழ லுற்றவிட முள்ளமென லாமே.

(நேரிசை வேண்பா)

305. திடமாக வுட்செறிந்தார் தம்மையே பல்லால்
இடமாக மற்றெதையு மேர்ரார்—பட்மா
இருந்தொளிர்மெய் யாந்தம் மிடத்துமற் றெல்லாம்
பொருந்தவிடந் தந்தொளிர்விப் பார்.

சுஉ: சுகங்குர்ச்சித்திறன்

306. இதயத்தி லுன்னையினி தேற்பித்து விட்டால்
உதயமா முண்மை யுணர்ச்சி—அதன்பின்
சதோதயமெங்கு ஞானமார்த் தாண்டன வாழ்வாய்
சதாசிவசார் தாதுபவஞ் சார்ந்து.

307. எண்ணியாங் கெண்ணிறை வேறுமனந் தன்மூலம்
நண்ணியான் மாணந் தமேநண்ணும்—மண்ணில்
அணிச்சைக்கே டிச்சைப்பே றுன்மலிலே மூர்ச்சை
இனிச்சதுயிற் கும்பொருந்து மீது.

காஈ. உறக்கத்திற்கு

308. வேற்றுப் பொருளென றழ்வேவாவிழுத்துயில்வாய்
ஆற்றப்பே ரின்ப மதுபவித்தோர்—போற்ற
துறுதியென வெண்ணி யுறுதுயர்க்குக் கந்தாப்
பிறிதை யவாவுறல் பேது.

க

309. உறக்கமொடு மூர்ச்சை யொழிந்தபிற வற்றின்
நிறத்துமறி யாமைநனி சோதல்—வெறித்த
அகந்தைபறி வுற்ற வயல்விடய மாட்டே
திகழ்ந்திடுமான் மாவினன்று தோ.

உ

310. உறக்கமொரு கோசமா வோதல் விழிப்பைப்
பிறக்கமெனுந் தன்மறதிப் பேதே—சிறக்குமொரு
மெய்த்திறமா மந்த விழிப்பென்போ னுலுறக்கம்
அத்துவிதக் கேவலமெய் யாம்.

ங

311. காண்பதின் ரூபிற்றுக் கண்டியில்கா லென்றெண்ணி
மாண்பழிந்து சிந்தை மயங்கறான்—காண்பவனான்
என்றெண்ணி முன்னை யிரண்டவத்தைக் கண்ணுந்தான்
கன்றியவாங் காரக் கரு.

ச

312. அடியாய மூட வகந்தை யழிவாற்
புடியாய மூன்றும் புலம்ப—முடிவாய்ச்
சகலமற வேதான் சதோதயமாஞ் சுத்தப்
பகலே சிவராத் திரி.

ஞ

313. சுறானைக் கட்டுத்தான் காரணமா நின்ற
அனாதிமல வாதனைபோ யற்றால்—இதை
கதிபடரக் கூட்டும்பாழங் கண்ணுறக்க மூடம்
அதீததூரி யாவத்தை யாம்.

சு

314. இன்பமயங் கோசமா யேய்தல் விழிப்புநிலைக்
கன்பமர்விஞ் ஞாநியற் காதலால்—மொயம்புறுமல்
விஞ்ஞான கோசமறின் மிஞ்சும்பே ரின்பமயம்
அஞ்ஞான கோசவியல் பற்று. எ

315. உறக்கங் கவர்வரைதன் னுண்மை யுணர்ச்சிப்
பிறக்கங் கலங்காமை பெற்றால்—மறக்கமாம்
மைத்துயில்வர் தென்னை மயக்கிற்றே யென்றுள்ளம்
எய்த்தலுற வேண்டா விடைந்து. அ

—:0:—

சுசு. மெய்ப்பொருட்டிறன்

316. காண விடத்துளதாய்க் காணுங்கா லில்லாத
மாண மனத்தின் மயற்பாம்பு—காணாது
பொன்றுங்கா லலுது புதைபுரிச போதத்தாம்
பொன்றுங்கா னுண்மைப் பொருள். க

317. எவ்விழைவு மின்றி யியங்கு மியல்பிறை
செவ்விய சிந்தைச் செறிவிலே—எவ்வித
பேதமு மின்றிப் பிறங்குபே ரானந்த
போதமே யுண்மைப் பொருள். உ

—:0:—

சுரு. கர்த்தவியக்கழற்சித்திறன்

318. கர்த்தவிய புத்தி கழன்றோர்க்கே யுள்ளுறச்
சுத்தவுப சாந்த சுகந்துலங்கும்—மத்தவுணர்
வாமதுவே யெல்லா வனர்த்தமுந்தான் மேல்விளைப்ப
தாமொருதி வித்தாக லான். க

319. கயக்கமற தேய்ந்தசத் கற்புவிக்கற் பங்கள்
செயற்குரிய வாகச் செய்தே—உயிரிக்குயிராம்
ஈசனரு ளெவ்வா றியக்குமவ் வாறியுங்கல்
பூசனையி னுண்மைப் புலன்.

உ

320. சேயை நிகர்த்துறுதி தேறாதே சிற்சத்தித்
தாயைமுன் னிட்டிறைவன் றுளடைந்தோர்—மாயைக்
கறைபடு தேகோகங் காரச் செயன்மாயந்
திறைபணி நின்ற லியைபு.

ந

321. சிவன்கருவி யாகநான் சேர்கென்று செம்மைத்
தவங்கருது யோகநிட்டை தானும்—நிவந்தநிலை
ஆன விறைபணியா மான்ம சமர்ப்பணத்துக்
கூன மெனவே யுணர்.

ச

322. இதயத்தே யீச னிதயமாய் நின்று
விதிவழியே யாவுஞ்செய் விப்பான்—அதனால்
நமுவாது நம்மிடத்து நாமொன்றி நின்றால்
வமுவா தெலாநடக்க வற்று.

ரு

323. ஈசனே மூலமா யாவைக்கு மேய்தலால்
ஈசனுக் கர்ப்பிக்கு மெல்லாமே—ஈசனும்
மூலத்தி னின்று முளைத்த வுலகுயிராம்
ஆலமர முற்றுக்கு மாம்.

௬

கூ.அ. ஆண்மசமர்ப்புணத்திறன்

324. பொருவிவர் விசனீழ்ப் புந்திவலி யாற்றன்
உருவா மசுந்தையுணர் வோய்வாற்—நிருவடியிற்
றன்னிழப்பாஞ் சீவ சமர்ப்பணமே காணுங்காற்
பின்னுழைப்பாம் உத்திப் பயன்.

325. ஆண்டவற்கான் மாவை யளியென்ப ர்வான்மா
ஆண்டவன தன்றியய லார்தேர்—ஆண்டவன்பால்
வஞ்சத்தாற்றுகவார்த மைக்கிரங்கி யாண்டவன்முட்
கஞ்சத்தேற் பித்தல் கடன்.

326. ஈச சொரூப மெனுமான்ம சிந்தையாம்
நேசமுறப் பெற்றதன் னெஞ்சின்கண்—வாசனையால்
ஏவியவே றெண்ண மிடம்பெறநல் காமையே
ஆவியையீ சற்களித்த லாம்.

327. தானந்த மில்லாச் சருவேசன் சொத்தையது
யானென்று மன்றி யெனதென்றும்—மானங்கொண்
டெண்ணியபி மானங்கொண் டிச்சித்த வச்சுதன்
உண்ணினையி னெங்கே யுளான்.

328. பிள்ளையார் தன்னையே பிட்டந்த வெல்லத்தீம்
பிள்ளையார்க் கர்ப்பிக்கும் பெட்பேயர்ம்—தெள்ளிதாம்
ஆவிவடி வாக வமரிறைக்கு நாமுவந்தல்
வாவியையே நல்கு மது.

௬௭. பகைவழ்மீட்டோழுகற்றிறன்

329. எத்துணைதா நேதிலா ரின்னாரே மென்றாலும்
உத்தமர்தஞ் சிந்நை யுவர்ப்புற்றுச்—சற்றும்
வெறுக்கத் தகாது வெறுப்புவிருப் பிப்போல்
ஒறுக்கப் படற்கே யுரித்து.

க

330. யானன் நெனத்தா னிகழ்வதையே தாமுமிக
ழாநின் ரொழுகு மதனூலே—ஊனமில்பொற்
கொல்லற்குப் பட்டடையாக் கொள்கைத்தே கொல்வாற்குப்
பல்லாற்றற் றாற்றும் பகை.

உ

—:0:—

௬௮. மிதவாழ்க்கைத்திறன்

331. ஆடம் பரவாழ்வை யாதரஞ்செய் யாதுசில
நீடுந் தனவந்தர் நீக்கினால்—வாழிப்
பரிதபித்துச் சோரும் பலசீவ கோடி
பெருமிதத்து வாழிப் பெறும்.

க

332. ஆண்டவருள் வள்ள லனைத்துயிர்க்கும் வேண்டுவன
வேண்டுமள வானே விளைத்தலால்—ஈண்டியிர்க்கு
வேண்டளவின் மேற்புசித்தன் மீளிமையா லேனையவற்
றுண்கவர்துண் பாவ முணர்.

உ

—:0:—

௬௯. பணிவுடைமைத்திறன்

333. இறைஞ்சிடக் கின்ற வியல்பினள வானே
நிறைஞ்சவரு மாந்தர் நிலைமை—மறந்தும்
மலகுமகங் காரமெழா மாண்பே யிறைவற்
குலகடங்கத் தாழு முயர்வு.

க

334. தன்னிழப்பு முற்றச் சமையளவுந் தான்வணக்கம்
அன்னிழங்கு நல்தலினி தல்லாமே—உன்ன தந்தான்
நாடறிஞ னுந்கந் நமஸ்கார மன்னியர்பாற்
கோடலோ வும்மா கொடிது.

335. ஏவல்புண் டாற்போன் நெவற்றையுந்தா னெக்காலும்
ஆவலாய்த் தாழ்த்தொழுதாற் றுலன்றே—பாவுலகும்
ஏற்றமொடு நாளு மியற்றிமுயர் பூசனைகட்
கேற்றவனா னானவ் விறை.

336. தன்னையெவைக் குள்ளுந் தரிசித் தெவைக்குந்தாழ்
தன்னடியார்க் கேயுந்தான் ருழந்தோனாய்த்—தன்னேவிட
நொய்தற்ற தன்னியுல்பா நொய்ம்மையுயர் வாலன்றே
எய்திற் நிறைமை யிறைக்கு.

337. அணுவு மகத்துமொருங் காமனத்துக் கப்பால்
அணைவதா லம்மெய் யதீதம்—உணர்வில்
அணையு மகத்தினுமே யால் மகத்தும்
அணுவினுமே சிற்றணுவு மாம்.

(இன்னிசை வேண்பா)

338. வீர மிலாத்தரும்பு மேன்மிதப்ப வாழிவாய்ப்
பாரதர ளங்கீழ்ப் படிதலாற்—பாரகத்து
மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும்
கீழல்லார் கீழல் லவர்.

இரண்டாவது தத்துவ அநுசந்தானவியல்

க. உபதேசமாட்சித்திறன்
(நேரிசை வேண்பா)

339. நிலைத்தே யுளமுடையா நீதவுரை யன்பர்
மலைத்தே கலங்கு மனம்புன்—புலத்தா
றொழுக்கோட்ட மோய்ந்துள் ளுறுகதிக்கு நல்ல
வழிகாட்டி யாக மதி.

340. அவலோ கனவுரையா லன்பரகத் தான்ம
சிவருப மாந்தே சிகன்றத்—துவமசியென்
றோயா துரைக்கு முபதேச சாரமுளத்
தாயா துதியா தறிவு.

341. தேவனா மான்மாசற் சீடர்க் குபதேசம்
ஒவலறச் செய்யு முளவென்ப—நீவா
துயிர்க்குயிராய் நானுனென் றுள்ளத்தி னுள்ளே
இயற்கையுணர் வாய வியல்பு.

—:0:—

உ. மகாவாக்கியத்திறன்

342. மடந்தவிரு மாறு வழங்குபல வார்த்தை
அடர்ந்தமறை நான்க னகத்தும்—கடைந்த
பரமார்த்த பாவம் பரசி வயிக்க
ஒருவார்த்தை மோன முணர்.

343. வெம்பவசந் தாபத்தின் வீடுறமெய்ஞ் ஞானசகச்
செம்பொருளை நாடும்தி தீவிரர்க்குத்—தொம்பதமாம்
சீவு செரிநுபத்திற் வீசிய்யுமுசா வொன்றானே
சேர்வதா முத்திச் சிறப்பு. ௨.

344. அந்த வடாவுக் கனுகூல மாமதியை
அந்தர் முகப்படுத்தற் காகவே—சுந்தை
ஒசியு மிதரர்க் குறுதற் பதத்தோ
டசிபதமுங் கூறற் றறி. ௩.

345. எதார்த்தமாந் தன்னு ளியற்றப் பெறுதொம்
பதார்த்தபரி சோதனையின் பாங்கே—பதார்த்தபரி
சோதனையா லேனையிரு சொற்களினூர் நற்பொருடேர்
போதமெய்யாத் துய்க்கும் புலம். ௪

—:0:—

௩. உபநிடமாட்சித்திறன்

346. விஞ்ஞான மென்னும் வெறிபிடித்த வீணகந்தை
அஞ்ஞான மோரா வருளிறைவன்—மெய்ஞ்ஞான
வேதிகைமேற் போதுகழன் மேவு முபநிடப்பொற்
பாதுகையேற் பஃதே பணி. ௫

—:0:—

௪. உபாசனைத்திறன்

347. மாசு படுமசுப் வாதனைதா மாய்தலுறத்
தேசமலி ஞானந் திகழ்வரகத்—தீசன்
பரிசுத்த மாகவொளிர் பங்கயப்பூம் பாதம்
தரிசித்த பாக்கியவந் தர். ௬

348. அத்துவித ஞான மரீதெனினு. மெய்யன்பாஃம்
பத்தியரன் றுளிற் பதிந் துலீழன்—வித்தையறத்
தேற்றுமொளி யாமெய்த் திருவருளின் சார்ப்துகொண்
டாற்றவெளி தாஞ் மது. ௨

349. ஈசன் கழலை யிதயத் துறுதிபெற
நேசமா யென்று நிறுத்தியே—பாசமால்
பாற்றலாம் பாற்றிப் புரஞான வுண்மையொளி
தேற்றலா முள்ளந் திறந்து. ௩

350. பூண்டவன்பொய்ப் பாசம் பொடுக்கென் நெறிந்துய்ய
மூண்டவன்பிற் சிந்தை முடுகியே—ஆண்டவன்பொற்
பாதவம் போருகத்தின் பாவுணை யெக்காலும்
போதவம்போ காது புரி. ௪

351. என்றுமே நன்னுளா மென்றுமே நற்கோளாம்
என்றுமே மிக்கசுப போகமாம்—என்றுமே
மங்கலறு தெய்வ வழிபாட்டுக் கேற்றதாம்
பொங்குசுப வோரைப் பொழுது. ௫

—:0:—

௫. வாதமயற்றிறன்

352. ஊழொ றுமுயற்சி யொன்றினிங் கேனையது
தாழப் பெரிதேறத் தக்கதெனக்—காழாய
சொற்போர் தொடுக்குமவர் தோற்ற வொடுக்கநிலை
சற்றுமே தாமறியா தார்.

—:0:—

சு. அளவையவலத்திறன்

353. அளப்பந் துள்ளு துள்ளவே யளவை
அளப்பனவு டெய்ப்போன் றடைதல்—அளப்பான்
தனைத்தரிசித் துள்ள தனி லற்ற லவனே
டனைத் துருசித் தொக்க விழும்.

—:0:—

எ. பரோக்கஞானத்திறன்

354. மத்தமன வா தனைதா மாண்டவப ரோக்கான்ம.
சுத்தஞா னத்தாற் றெலைவதலால்—மெய்த்தாபம்
கானலினீ ராலே கழியினுயிர்த் தாபமும்பொய்
ஆனபரோக் கத்தா லறும்.

355. சுத்தபர மான்ம சொரூபாது பூதியாம்
அத்துவித ஞானமப் ரோக்கமாப்—பொய்த்த
பரோக்கவிசே டத்தாற் படைத்துமொழி ஞானம்
இராக்கதநல் லோரென்ற லேய்த்து.

356. உள்ளமுறு முண்மை யுசாவி லுதிப்பதாம்
கள்ளமயல் போக்குங் கனஞானம்—தெள்ளுகலை
ஏட்டுச் சரக்குசா வின்னடிசிற் காகாத
ஏட்டுச் சுரைக்காயென் றெண்.

357. ஓவியமுற் றோங்கெரியா லுண்டிசமைத் துண்டதனால்
ஆவிபசி யாறி யமையுமோ—மேனியகம்
ஓய்ஞானத் தல்லாற்றுன் போய்ந்தான்ம சாந்திசுகம்
வாய்ஞானத் தில்லை மதி.

358. மதியையொளிர் வித்தீம் மதிக்குளொளிர் ஐதய்வப்
பதிகொருப மாகப் பீயிலுழை—இதமழுறு
போதத்தா லன்றிப் புரண்பர மின்மசுகம்
வாதத்தா லென்றும் வராது.

அ. ஏகீவத்திறன்

359. ஏகனே சீவ னெனக்கொண் டிதயத்துள்
ஊகமுள தீர னுறைத்திடுக—ஊகம்
மலராத மாந்தர் மனங்கொள்ளச் சீவர்
பலராவ ரென்னவுடன் பட்டு.

360. பிறந்தார்கள் யாரோ பிறப்புலலை பீறிச்
சிறந்தார்கள் யாரோ சிறக்க—அறிந்தீமின்
ஊனொன்றி நின்ற ரொழிந்தா ருளரேயோ
யானொன் றெழாஅ விடத்து.

கா. அறிவறியாமைத்திறன்

361. ஒன்றன்மே லொன்றை யுறுதியென மேன்மேலும்
சென்றோடி நாடுந் செகத்திரே—ஒன்றாய்
எப்பொருளை யாய்ந்தால்வே றெப்பொருளு மின்றாமோ
அப்பொருளை யாய்த லறிவு.

362. நுட்பப் பொருளை நுனித்துணர வல்லார்க்குத்
திட்பப் பொருளுணர்வாற் சேர்பயனென்—தட்புலனால்
ஆயு மறிவி னழிவிலா வுட்புலனால்
ஆயு மறிவே தலை.

363. ஆன்ம சொரூபத்தை யாற்றவுணர்ந் தன்னியத்தைச்
சூனியமாகக் கையிகந்து சொர்தலே—ஞானமாம்
காலமொடு தேய்ங் கடந்தவுமற் றோர்கருத்தும்
சாலவுணர் வன்று சதூர். ௩
364. சீத்தி விலாசமெதுஞ் சத்தனா மான்மசொரூ
பத்தினும்வே றல்லாமெய்ப் பான்மையாற்—சித்துலகை
வேறுபேர லெண்ணி வெருளுமனப் பான்மையே
மாறுபா டாம்பொய்ம் மயல். ௪
365. உடலேநா னென்னு முணர்வே யொருவற்
கடல்சேரு மோக வவிச்சை—விடலருமெய்
ஆன்மசொரூ பத்தை யகன்றின்றஃ தென்னுமதே
தான்மருவு ஞானச் சதூர். ௫
366. அற்பமதி மாந்த ரபின்னாகா யத்தாவெறுங்
கற்பணையாற் டல்லகையாக் காண்டல்போற்—சொற்பால்
அநேகமாக் காண்ட லகண்டேகான் மாலை
விநோதமா மாயை விளைவு. ௬
367. சூதலா வான்ம சொரூபமா மெய்யைப்பல்
பேதமாக் காண்டலே பேதைமையாம்—ஆதலால்
எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. ௭
368. பற்பலவாத் தோற்றம் பகிரண்ட மென்றாலும்
உட்பொருளா மெய்ப்பொருளோவொன்றேகாண்—சுற்றும்
பெருங்குடஞ்சேர் செக்கின்கட் பெய்தபல வெள்ளுட்
பொருந்தியநல் லெண்ணெயே போன்று. ௮

369. இரண்டறுதன் மெய்யீடர் டிகையந்தவுப சாந்தம்.
திரண்டுவறு முண்மைத் தெளிவால்—இரண்டு
றுணர்தலுண ராமையென் வுண்மையிலொன் நின்றென்
றுணர்தலே யுண்மை யுணர்வு. சு

370. உன்னு முணர்வோ மினராமை பென்றிரண்டு
துன்ன லயல்விடயச் சுட்டிடமே—தன்னியல்பால்
உற்றொளிநு மெய்யி னுருமையா லன்னவிரண்
டற்றதுவே யுண்மை யறிவு. க0

371. தம்மை யறிகவென்ச் சாற்றுவார் சிற்சிலவர்
தம்மை யறியாதார் தாமுளரோ—தம்மை
அறியாமை போலே யறிவுடைமை தானும்
அறியாமை யன்றோ வுறை. கக

க0. மருட்டிறன்

372. அன்னியத்தைத் தானறிவ தாநினைக்குங் காறுமே
என்னியல்பை யானறியே னென்னுமயல்—தன்னியல்பின்
நித்தாப ரோக்கத்தா நீங்கின லந்நினைவு
பொய்த்தொழியு மந்தப் புலம்பு. க

373. அன்னியமொன் நின்றி யனைத்துமே தானாகும்
தன்னியல்பாம் பூன்றத் தலைப்பாட்டால்—என்னியல்பே
தென்னத்தன் னுள்ளத் தியையா துணர்வுறாஉம்
பின்னவுணர் வெல்லாம் பிழை. ௨

374. மனவெளியின் கண்ணம் மீனக்கற் பனையாற்
கனவெனவந் தெய்துவுதோர் காட்சி--எனவே
திடங்கொண்டு சுட்டறிவைச் செற்றுவிட யாசை
மடங்கொன்று நின்றலே மாண்பு.

—:0:—

கக. நனக்கனத்திறன்

375. ஞானநாட் டத்தோர் நனக்கன நாடுங்கால்
ஊனத் தொருங்கொப்பா வோதுவார்—மான
நனவுலகு தானு நழுவுவதே யன்றோ
கனவுலகு போலக் கழன்று.

376. கனநன வென்ப கலங்குற்ற சிந்தை
தனது படைப்பென்ப சான்றோர்—கனநன
என்னு மிரண்டிடத்து மெண்ணமொடு பேருருத்தாம்
துன்னலொருங் கென்றே துணி.

377. அகந்தை விரிந்த தரைகுறையர் மென்றால்
முகந்தனத் தோற்ற முயங்கும்—அகந்தைதான்
முற்ற விரிந்தான் முயங்கு மவிச்சைசேர்
வுற்றனத் தோற்ற வுலகு.

378. நன்வகத்துப் போலக் கனவகத்துஞ் சேர
மனம்பிறிதோர் தேக மடுக்கும்—நனவுக்
கனுகுணமாங் கன்ம மழிவுற்று மற்றைக்
கனவனுகுங் கன்மமுற்றக் கால்.

379. கனவுடலான் மாதைக் கலவிசெயக் கண்டோன்
நனவுடலின் விந்து நீழுவில்—வினவிற்
கனவுடலி னின்று கருத்துத்தானேனை
நனவுடலிற் பாயிற் விசை.

ரு

380. தோன்றுங் கனவுவெறுஞ் சிந்தைச் சூழ்சியெனில்
ஏன்றநனவு மும்மல் வியல்பிற்றே—ஏன்ற
நனவுண்மை யென்ன நடைபெறலக் காலே
கனவுண்மை தானு மது.

சு

381. வினாவிடுகேள் விக்கு விடையிறுக்கு மாற்றற்
கனொநாடியாத் தோன்றிக் சூழிய—நனொநெடிதா
மன்னலாக் கூறுமறு மாற்ற மனமாயைத்
துன்னலாற் போந்தவினைச் சூது.

எ

382. கற்பகா லத்தைக் கணப்பொழுதா வோர்கணத்தைக்
கற்பமாக் காட்டிக் கலக்குவதே—தப்பாம்
இருட்டுவளர் சூனியத்துள் யாவையுங்கற் பித்து
மருட்டலுறு மாயமன மாண்பு.

அ

383. கனவுலகு காணுந்தற் காணவஞ் ஞானம்
எனுமயலார் தன்னாய் விசைந்து—பினமாம்
மனோதர்ம மாய்ந்த மனமேமெய்ஞ் ஞான
கனோதயமா மீசனடிக்கண்.

சு

கஉ. அவத்தாபேதத்திறன்

384. மீ தலமாமின்ற விசம்பை விடுத்திர
பூதமெலா மெப்பாப் பொருந்தமேல்—ஏதமறும்
அத்தூர் யத்துக் கயலா நனமுதன்மூன்
நெருத்தேமெப் யாக வறும்.

385. சுழுத்திமயல் பீறிச் சுடர்துரியந் தோயந்தங்
கழுத்தமுற நிற்கலா தார்க்கே—கொழுத்த
முதன்மூன் றவத்தை முபக்கமொடு நாலைந்
ததன்வேறு பாடு மறி.

386. அவத்தையபி மானியுள னாங்காறு மேபல்
அவத்தையுல னாத லறிவாய்—பவித்த
அவத்தையபி மானி யகத்தையாய்ந் தற்றால்
அவத்தையகற் பங்க ளறும்.

—:0:—

கங். இருவினைத்திறன்

387. யானென் றொருவ னிருக்கின்ற தாவொருவன்
தானினையுங் காறும்த் தன்மையோன்—மான
அகந்தையாற் கன்மமிரண் டாற்றிப் பயனை
முகந்து துகர்தன் முறை.

388. அகந்தையெனும் பேயை யருங்கர்வ லாவைத்
துகந்தா னுயிருக் குடையோன்—முகந்தவினை
ஊட்டும் பயனெஞ்சா துண்டொழியுங் காறுடலை
நீட்டும் படிக்கு நினைந்து.

389. ஒருவன்முன் செய்த கிருவினைக டாமே
மருவு மவுனுலக வாழ்விற்பெருகு
நலமொடுதி தாயுமவை நல்குநீசுட் போடு
வலியபகை யாயுமி வரும்.

390. செய்வினையா லெய்துபயன் செவ்விதேற் சாலுமென
எவ்வழியா லேனு மியற்றற்க—அவ்வழியும்
தீதாயிற் றீவினையே சேருநெறி தானுமிகத்
தூய்தாக வேண்டுந் துணி.

391. சித்தத் தமைதியொடு செம்மையாந் தூய்மையொடு
நத்தி நடப்பனவே நல்வினையாம்—சித்தத்
தடரும் பரபரப்போ டாகையமுக் கோடு
படர்பவெலாந் தீவினையின் பால்.

—:0:—

கச. இரட்டைமுப்புடித்திறன்

392. இலகு மநான்ம விலக்கணமோ வென்னின்
மலகுமிரட் டைக்கிடனா மன்னும்—நிலையிஸ்
புரட்டாய சிந்தைப் புலக்கற் பனையாம்
இரட்டையிலை யான்மா விடத்து.

393. அறிபடுத லெல்லை யறுக்கப் பழைம்
குறிபா மிலக்கணங் கூடல்—குறியோ
அளவு படலா மதீதமா மான்மா
அளவு படா அ தது.

394. தன்னினிரண் டற்றொள்ளிருந் தன்மையா லான்மாவுக்
கன்னியநாட் டந்தர னசங்கதமாம்—அன்னதாற்
காண்பாஞ் ரென்னத்தற் கண்டக்காண் முப்புடிதாம்
சேண்பாயுஞ் சிந்தை திறந்து. ௩

(கல்விநூதம்)

395. அறிவுபல் வென்பரய் லையறி வறிந்தார்
பிறிவுபடு பேதமயல் பேர்தலறி யாரே
வெறிவினையு மையுணர்வை மீட்குமறி வாலே
செறிவுபடு மெய்யறிவு தேறவய லின்றே. ௪

—:0:—

கரு. விடயபோகத்திறன்

(நேரிகை வேண்பா)

396. அயிராணி தன்பா லடைமகவான் போகம்
மயர்ச்சேர் சுணங்கன் மனைமாட்—டியல்பாகத்
தான்மருவு மஃதென்றான் றத்தியங்கா தர்வணன்முன்
ஆன்மபர மாநுபவ் மார்ந்து. ௧

397. கல்லு முதர்க் கடும்பசிக்குக் கஞ்சியொடு
புல்லரிசிக் கூழுமரும். போனகமாம்—தொல்லுலகில்
வேட்கும் விடயவியன் மேற்றன் றதனிடத்து
வேட்கையே மின்ப வினாவு. ௨

398. உளதே யுணர்வவ் வுணர்வே மகிழ்வு
களவே யயலாற் களித்தல்—தெளிவாரும்
உண்மையார் தன்னை யொழிகற் பஞ்விடயத்
துண்மைமகிழ் வுண்டோ வுரை. ௩

399. வறட்டெலும்பு கவவித்தனை வாய்நிபுண் னாகப்
பறட்டுப்பறட்டென்தந்தன்புல்லாற்—சுறித்தும்கிழந்
தென்புபோ லின்சுவைவே நின்றென்வப் புண்ணீராற்
புன்புலநாய் போற்றும் புகழ்ந்து.

400. அறிவின்பங் கண்டிலா வாதீர்புன் மாதீர்
குறியின்ப மாதியாக் கூறும்—மிறிதின்பந்
தன்னை மதித்துத் தடுமாறிச் சாம்பொழுதும்
அந்நினைவா லேங்கியழி வார்.

401. எண்ணுக் கடங்காப்பே ரின்பச் செழுங்கனியை
உண்ணுமுயர் நாட்டநனி யுற்றார்க்குக்—கண்ணிழந்த
ஏமரா மாக்களே யெய்தக் கடவதாம்
காமருசிற் றின்பங் கடை.

402. உண்கின்ற தோறுமல் வுண்டியே தம்முயிரை
உண்கின்ற வுண்மை யுணராரே—மண்ணிற்
புசிக்கப் படுவதாப் போகத்தை யெண்ணிப்
பசித்துப்பின் பற்று பிவர்.

403. நீ மிர்ந்தெழுத லன்றி நெருப்புநெய் யாலே
அமர்ந்துதணி வெய்தாத வாறே—சமைந்ததம்
காமங்கை கூடுங் களிப்பானே காமத்தி
ஏமங் கொடுதணித லின்ற.

404. தீண்டலா லொன்றோ செகுத்தலுயிர் தேருங்காற்
காண்டலான் மற்றுங் கருதலால்—மாண்டிடச்செய்
ஐவாய வேட்கை யராப்போல யாங்கானேம்
பைவாய பரம்பிற் பழுது.

கசா, டனமாஸ்யத்திறன்

405. உள்ளதே பூன்ற ஷுணர்வா முளமென்றாற்
கள்ளமே யன்றோ கனமாயை—கள்ளமாம்
அந்தமன மாயை யராத்திண்ட லாலென்ன
விர்தையுயிர் மாழ்கும் விதம்.

—:0:—

கௌ. பேதைமைத்திறன்

406. தாமதுவா ஞானச் சதுரைக்கண் டத்துவிதம்
ஆமதுவே லர்ற்றலச னாதியெவன்—ஓர்மென்
றுடலுணர்வோ ரான்ற ஷுணர்வுரைப்பார் போற்றம்
சடவுணர்வு சாற்றுவார் தாம்.

407. நண்ணுலர் தானே கலவி யறுபவமா
எண்ணுநின் றோர்பேதை யின்புறுவாள்—உண்ணுடி
உய்த்துணர்த லில்லா றுளறுவாய் வேதாந்தம்
அத்துவித ஞானமென் பார்.

408. சாத்திரத்தா லான்மபர தத்துவங்கேட் டான்றமதி
மாத்திரத்தாற் றம்மை மதித்தோராய்—ஓர்த்ததமைச்
சோதனைசெய் தோய்ந்துசுகந் தோயாதம் மோனியரைச்
சோதனைசெய் பேதைமையென் சொல்.

409. தம்மை யறியுந் தரமுமே யில்லாதார்
அழ்மையோ மெம்மை யமைதிகளைச்—சும்மையாய்ப்
பாவித் தறிதல் பசங்குழவி தன்னிழலைத்
தாவிப் பிடிக்குந் தகைத்து.

410. நடுநாளே தந்நிலையை நாடூறியா தாற்றத்
தடுமாறுங் புந்தியார் தாடேழுமுடியேந்
டடிநாளூர் தங்க ளவத்தைகளை யெண்ணி
நெடிதாக நிண்ணயிப் பார்.

ந

411. இன்றுநா மெவ்வா நிருக்கின்றோமென்றுணர
நன்றுதாள் சற்று நயக்கலார்—பொன்றுவதன்
பின்னும் பிறந்ததன் முன்னுமுள தம்முண்மை
உன்னியுழல் வாருணர்வென் னோ.

க

—:0:—

க.௨. பிரமாதத்திறன்

412. அற்புதமா யுள்ளசிற் றம்பலமார் தந்நிலையில்
உற்பவமாய்ச் சிவித் தொடுங்குகனாக்—கற்பிதரே
தந்த மிருவினையாற் றுக்குண் டெழல்கின்ற
இந்த விவகா ரிகள்.

க

413. அச்சமறு மான்மநிலை தன்னி எனகன்றன்றோ
துச்சவுயி ராய்ப்பிறவித் துன்புற்றார்—உச்சந்
தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை.

உ

414. மலையிலக்கா நின்ற மகிமைசா லான்ம
நிலையினைக்கண் டந்நிலைக்கே நில்லா—தலைவதுதான்
தன்னைத் தவிர்ந்தோரைத் தானெண்ணி மூலமாம்
தன்னை மறந்த தகைத்து.

ந

415. மோனையர் யுள்ளி முழுமுதலாய்த் தாமிருந்தால்
ஏனையார் தம்மா விழிவடைதல்—ஏனோ
தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை.

—:0:—

கசா. சம்சாரத்திறன்

416. உண்மையிலே தானலதின் றேனுமுட லேதான
உண்மயலா லெண்ணு முயக்கமே—திண்மையாம்
அத்துவிதா னந்த வமுதத் துவங்கமுன்று
செத்துப் பிறக்குந் திறம்.

—:0:—

உ0. ப்ரதிபந்தத்திறன்

417. இடியேறு போற்பல் விடையூறு செம்மா
ணடியாரை யாற்ற வடர்த்தல்—ஒடியா
நிலைநிறுத்தற் கன்றியந் நின்மலர்தந் நெஞ்சை
உலைவுறுத்தற் கன்றென் றுணர்.

418. மேதகுதன் னெஞ்சம் விதிராதே யூழாற்சேர்
நோதகவு முற்றுந்தா னோன்றிகெ—நீதவுயிர்க்
குய்வைத் தரவஃ துளத்தை யுரம்பெறுத்தும்
தெய்வத் திருவருளாத் தேர்ந்து.

419. கடைவா லல்துகரங் கத்துமணி சோபை
படையாத வந்தப் பரிசே—தடையாய்
சோதனையா லன்றிச் சுடரா தொருவன்செய்
சாதனையா முண்மைத் தவம்.

420. உருள்பெருந்தேர் விதிவழி போழ்வினை சேரம்
அரியவச்சாணியே யன்றி—இருமருங்கும்
சென்றுமடுக் காதுதடை செய்ம்முட்டுக் கட்டையுந்தான்
இன்றி யமையாத தே.

—:0:—

உக. மாயாவிசித்திரத்திறன்

421. ஒன்றே பலவாக வுற்பவியா துற்பவித்து
நன்றோடு தீது நயந்தாற்போற்—ஒரன்றி
இன்றளவு மென்றுநா லேழ்பிறப்பு மெய்திழுத்தி
வென்றடைவ தென்ன வியப்பு.

422. தானதுவா யென்றுந் தனித்திருந்தே தானதனை
ஏனையது போலே யிசைந்திடுதற்—கான்முறை
மேற்கொண் டிழைக்கு மிறைபோலே காணுங்கால்
ஏற்குமிறும் பூதொன் றிலை.

—:0:—

உஉ. ஆணவநவைத்திறன்

(கலிவருத்தம்)

423. ஆணவ மாமவ் வருநர காட்சி
பேண வொணாத பெரும்பிழை யாகும்
காண வொணாவக் கலிபுரு டன்முகம்
விணர்க ளன்றி வெறுதவர் யாரே.

—:0:—

உரு. திக்கோற்புத்தித்திறன்

(நேசசே வேண்டா)

424. இன்பமய மூர்தன் னியல்வேழய்த் தான்பிறவித்
துன்பவெயி லாலே துடிப்பதெலாம்—வம்பால்
அறிவு தொழிற்பட் டலமருமா மோக
வெறிசே ரகந்தை விளைவு.

க

425. ஆசரசம் பத்துக் கடிப்படைதே கத்தோடு
காசுறுசம் பந்தவகங் காரமே—பாச
மமதையுற வாற்கொழுக்கு மாழவகங் காரர்
அமைதியுற லம்மா வரிது.

உ

—:0:—

உச. ஜீவபோதத்திறன்

426. வேனில்வா யோடி வெதும்புவதுந் தண்ணிமூல்வாய்த்
தானெயதி வெப்பந் தணிவதும்போல்—ஈனவுயிர்
இவ்வுலகத் தோடி யிளைப்பதுமீண் டுண்ணாடி
அவ்விதயத் தாறுவது மாம்.

க

427. வேனிலெறி யுண்ட விவேகி நிழல்விட்டு
வேனிலுற மீளா விதம்போல—வேனில்
உலகடுமுத் தாபமுழந் தோரு முளம்விட்
டுலகடைய மீள வொணுது.

உ

428. உண்மைப் பொருளி னுதித்த வுடலுயிரவ்
வுண்மைப் பொருளி னெடுங்களவும்—திண்ணமாய்
எத்தடைக்கு நில்லா திருவிசம்பிற் சேர்பறவைக்
கித்தரைக்க ணன்றிநிலை யின்று.

ங

429. வந்த வழியே, மறித்துயிர்த்து லம்புக்காற்
சொந்த சொருபமுறத் தேயுத்தலாந்—புந் திக்கச்
சொச்சொருபா னந்தந் துளங்கி விளங்கவே
நிச்சலமா நிற்கு நிலை.

—:௦:—

௨௫. சுட்டுணர்வுத்திறன்

430. சும்மா விருக்கத் துலங்கும்பே ரின்பத்துக்
கம்மாதா னாற்ற வலைந்திடுதல்—செம்மாப்பப்
போக்குவர வில்லாப் பொருளாகத் தன்னையாய்ந்
தூக்கமிகு மின்ப முறற்கு.

431. தானேதா னாகச் சமைந்திருக்க வன்னியம்போற்
றானே தனைத்தேடிச் சார்ந்திடுதல்—தானேதிஷ்
அன்னியம்போற் றோன்றிடினு மத்தா னன்னியமென்
றுன்னியுணர் வோய்ந்து விடற்கு.

432. தன்னையே யல்லால்வே றாகாத தத்துவத்தைத்
தன்னிலே வேறுகத் தானினைந்து—தன்னுஞ்ஞாற்
உற்றிடுவான் வேண்டி யுழைத்திடுதல் தன்னிழலைப்
பற்றிடுவா னோடிவிட் டற்று.

433. கலையனைத்துங் கேள்வியொடு கற்றணர்ந்துங் கேட்டும்
நிலையெனைத்துந் தேராத நேடி—அலையன்மின்
அற்பே வடிவா வமர்ந்த பொருண்மயமாய்
நிற்பே பரம நிலை.

—:௦:—

உசா. சுட்டறுத்தற்றின்

434. சுட்டறிவு நோக்கத் தூலங்கா வருள்விளக்கம்
சுட்டறிவு கெட்டாற் றுலங்குவதாம்—பெட்டுமிக
யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற்
றானோக்கி மெல்ல நுகும்.

435. ஆர்வமொடு தன்னையடிக் கர்ப்பணஞ்செய் தால்வெளியாம்
தேவனரு ளாலே தெரிவதலாற்—சீவ
மதியுக்கங் கொண்டு மதித்துணர லாகா
அதிசூக் குமடெய் யறி.

436. யாதோர் நிபந்தனையு மில்லாதே தும்மனத்தை
மாதோர்பா கன்பதத்தில் வைத்திடர்—சூதோரும்
யானெனது மாய வெழில்சேர் பரசொருபம்
தானினிது ளோங்குந் தழைத்து.

—:0:—

உள. அன்புண்மைத்திறன்

437. ஏழா வதுருசியா வெண்ணுவார் மற்றெதற்கும்
தாழாத வார்வருசி தாமுணரார்—ஊழானே
பேதருசி யாய பிறருசிக்குப் பெட்பளிக்கும்
ஆதிருசி யாகுமவ் வன்பு.

438. நன்கவையே முன்ன நவில்வார் நவிலருமன்
பின்சுவைதான் தேறாத வேழையார்—நன்கவையாம்
அன்புருசி நன்கறிந்தோ மாதலினவ் வொன்றேதான்
இன்பருசி யென்போ மியாம்.

439. அன்புண்மை தன்னை யறிந்தாலே வாழ்வினது
மொய்ப்புடைய சிக்கன் முடிச்சவிழும்—அன்பினது
மேதகவு சேர்ந்தாலே விடுபெற வெய்தியதாம்
ஒதுச்சம் யத்தி னுளம்.

ந

440. தெள்ளியமெய்ஞ் ஞானத் திருவினிச்சேர் லார்மெய்யன்
புள்ளங் கொளவேண்டு முண்மையே—விள்ளுவதாம்
கையுறையோ டன்றிவிவறுங் கையொடுகா ணற்கவென்
மெய்யுறுசான் றோர்சொல் விதி.

ச

441. அன்பை யடக்கல் லொன்றோ விபரீத
வம்பினு லத்தை வழங்கலாற்—றுன்பம்
எனப்படுவ யாவற்றா லேயுழியிர் பற்றித்
தினப்படுவ தாகுஞ் செறுத்து.

நி

442. அன்பையே காண்பதா யன்பையே கேட்பதாய்
அன்பையே தானுற் றறிவதாய்—இன்பமாம்
அன்பையே யுண்பதா யன்பையே மோப்பதாம்
அன்பேயான் மாது பவம்.

சு

—:0:—

உ 2. சுகளத்திறன்

443. உருவவகங் கார மொழிந்தமனத் தோர்க்கே
அருவவழி பாடியல்வ தாகும்—மருவும்
உருவவகங் காரமனத் தோர்வழிபா டெல்லாம்
உருவவழி பாடே யுணர்.

சு

444. நீசையா நினைவாலே நிட்கீளமா முண்மை
தனையாரா தித்தலே சால்பாம்—முனைவன்
அகலவழி பாட்டுக் கருகதையில் லாக்காற்
சகலவழி பாட்டே தரும். ௨

445. இயற்கையொளி யாந்தம் மிருக்கையுணர் வின்றி
மயக்கவினைப் பட்டுமலு மாந்தர்—நயக்குறுதம்
மூர்த்தி யுபாசனையான் மோகமொழிந் தான்மபா
மார்த்த மடைவா ரறி. ௩

446. அகத்தும் புறத்து மரன்சகல பூசை
நிகழ்த்துகிவ நேயமுறு நெஞ்சே—மிகுத்துணர்வாய்
எல்லா விடத்து மிறைவ னிருப்புமறப்
பில்லா வுணர்வோ டியற்று. ௪

447. சிவயோகி தன்னைப்பா சித்தொழுக நாளும்
பவரோக மாயம் பறக்கும்—அவதானம்
ஒன்றையா யுள்ளத் துசாவுதித்து வெற்றுணர்வாய்
நின்றேயான் மாவி னிலைத்து. ௫

448. இறைவனடிக் குண்மையா மேகாந்த நேயம்
குறைவறநிற் கஃது கொடாதேல்—மறையின்
இழைத்தவிதி கோடா தியற்றுமதுட் டானத்
துழைப்புமுழு தும்பா ழுணர். ௬

449. அல்லாவை நாளா மடிதொழுவர் ரின்பஞ்சேர்
எல்லா நலனுமொருங் கெய்துவார்—பொல்லாப்
பழிபாவத் தாலே பரிதபிக்குஞ் சிந்தைத்
தழல்வாழ் வுபசமனஞ் சார்ந்து. ௭

450. மறுமையோ டும்மை ஹந்திடையு றெல்லர்தும்
பொறுமையெய்நி சாலப் பொறுத்து—வறுமை
எதுவரினுஞ் சற்று மிளகர்து நெஞ்சம்.
பதியருளின் பாங்கே பயில்.

அ

451. குலவுமரன் பாதங் குறிக்கொண்டு வரமும்
தலைமைதரு சாது சனத்தோர்க்கு—குலக
அரங்கத் தழுக்காற்றுக் காளா தலின்மிக்
கிரங்கற்கா ளாகை யினிது.

—: 0:—

உசு. அரியரவபேதத்திறன்

452. ஞான முயிர்த்தொகைக்கு நல்க லரனாக
வானம் வழங்க லரியென்பர்—ஞான
உரனே பரனா வொளிர்விசும்பா மொன்றே
அரனே டரியென் றறி.

—: 0:—

ஈ0. பஞ்சகிருத்தியத்திறன்

453. இட்டமா வீச னியற்றுஞ் செயலைந்தும்
சட்டமா யொவ்வோர் சராசரத்தும்—திட்டமாய்
ஒவ்வோர் கணமு மொழியாது நாணனும்
செவ்வே நடக்குமெனத் தேர்.

க

454. ஒவ்வோ ரணுவு மொழிந்தவுட னுக்குடன்மற்
றொவ்வோ ரணுப்புதிதா யுண்டாமால்—இவ்வா
றிடைவிடா தேய்தலால் யாவும்வை யேயா
நடைபெறுதல் போல்வனவா நாடு.

—: 0:—

உ

நக. ஜீவேச்சுரசிட்டித்திறன்

455. தேவனது கிட்டிபந் துப்பதன்று ஜீவமனோ
பாவனையாஞ் சிப்டியே பந்தமாம்--நாவலோ
செத்தமகன், நந்தைமகிழ் சேர் வுயிர்த்தமகற்
கத்தனழல் சானற மதற்கு.

க

456. போதகுஞ் தன்னைப் புலப்படுத்தி வாதனையாம்
ஏதமறு ஞானநிட்டைக் கேதுவாம்--ஆதலால்
நீடுமரன் சிட்டி நிகழ்ச்சிமுறை முத்திபெறக்
கூடுமது கூலங் குறி.

உ

—: 0: —

நக. நேதிசெயற்றிறன்

457. ஊன வுடல முயிர் பொறிக ஞள்ளம்விஞ்
ஞானம்கங் காடமுமே நானல்லேன்--ஆன
செயல்விடயந் தீர்ந்து செறிவா தனைசேர்
மயல்வடிவு மல்லேனான் மற்று.

க

458. மெய்யாய வென்னோடு மேவாக்கா லிவ்வனைத்தும்
பொய்யாகப் போந்து புலம்பலால்--மெய்க்தயலாய்
உள்ளவுணர் வொன்றுமிலா வுண்மையாற் பொய்ம்மடமென்
றெள்ளுமிவை யாவும்லேன் யான்.

உ

459. அவற்றையக மாகவபி மானித்த வாதித்
தனற்றைவிவே கத்தாற் றடிந்து--கவற்றுலக
ஊன முராததுனைத்தேர்த் தாகத் தனித்தொளிர்மெய்ஞ்
ஞான சொருபமே நான்.

ந

—: 0: —

௩௩. துறவுமாட்சித்திறன் !

460. நானனைத்தும் விட்டு நழுவினே. நென்றளத்தட்
டாணினைத்த றன்னிற் றலைத்துறவதம்—ஊனக்
குடும்பமாம் பந்தத்துட். கோத்தேநனாத் தன்னை
உடம்பளவா வுன்னுமை யோநர்.

—:0:—

௩௪. நிருவாதனைத்திறன்

461. வேளைக்கு வேளையெனல் விட்டு நிரந்தரமா^o
நீளச் செயுமான்ம நிட்டையால்—முனை
யுழித்தரா தூர்வா தணியுநோ மத்தை
மழித்தலே முண்டன மாண்பு.

462. உள்ளங்கர் லுள்ளே யுறத்தைத் துடற்றாங்கர்
முள்ளின் பகைகீண்ட முட்போல—உள்ளத்
தசுத்த நினைவை யகழ்ந்ததற்பின் பந்த
விசுத்த நினைவும் மிகை.

463. குலவுசுப வாதனையாற் கூடுமது கூலம்
மலவசுப வாதனைமாய் மட்டே—மலியும்
இருவா தனையு மிறந்தபரி சுத்த
நிருவா தனையே நிலை.

—:0:—

௩௩. உபவருசவுண்மைத்திறன்

464. நள்ளாமே போக நஞ்சயாதுந் தன்மனத்தால்
வள்ளாமே யான்மட்டிடை மேவலே—தெள்ளிபோர்
உண்ணு விரத வுபவாசத் துண்மையெனக்
கண்ணின் ருசரிப்பர் காண்.

—:0:—

௩௪. ஆகாரநியமத்திறன்

465. ஆதிசுண மேம்படலா லான்மவிசா ரத்துக்கு
நீதமா முண்டி நெடுந்துணையாம்—ஆதலால்
எனோ கலங்கித்தா மேங்க லுணுநியமம்
தானேயுஞ் சாலுந் தகைத்து.

—:0:—

௩௫. தூய்தன்மைத்திறன்

466. உறுத்த வறுத்தமல் ஐனுடற்குத் தூய்மை
மறித்துமறித் தும்மலமே வாய்தல்—குறித்து
வெறுத்துடல வேட்கையற வீடற்கே தூல்வற்
புறுத்துவது தூய்மை யுடற்கு.

சு

467. மாதொருத்தி தன்னை மணக்கெனலப் புன்போக
மீதருத்தி விட்டொழிகை மேற்றன்றோ—வேதம்
சொலான்மகத்தை யேத்துவிதி சொர்க்காதி போகம்
எலாமுவர்த்தற் கன்றோ வியம்பு.

உ

468. தூய வுணவையெலார் தோய்ந்த சிறுபொழுதிற்
நீயமுல மாகச் செயுந்தேகம்—ஆயபாழ்
ஊத்தைமலந் தாமா வுபப்பார் மலந்தின்னும்
பாழ்த்த விலங்குதனிற் பாழ்.

௩

(குறள் வெண்பா)

(5) தின்றமலமாக்குமல் தேதோகர்ப் பவ்வீதின்
பன்றியினுங் கேடாப் பதர்.

—பகவான்

—:0:—

நா. நிட்காமியத்திறன்

(நேரிசை வெண்பா)

469. கோரிக்கை முன்னிட்டுக் கொண்டிறையைக் கும்பிடலக்
கோரிக்கை தன்னையே கும்பிடலாம்—கோரிக்கை
எண்ணமற மாய்வதுமுன் னின்றியமை யாதுசிவ
வண்ணமுற வெண்ணு மனத்து.

470. உயிர்க்குறுதி யாற்று முயர்தவத்தைச் சற்றும்
மயக்கிறுதி யாக்கவிட மாட்டார்—மயக்கமர
வாழ்வுக்குக் காமியஞ்செய் வார்செயல்செம்மாமணியைக்
கூழுக்கு மாறல் குறி.

—:0:—

நா. கரணதண்டத்திறன்

471. உள்ளும் புறமு முளவாங் கரணங்கள்
அல்லும் பகலு மடங்கினால்— விள்ளும்
சொலப்படுத லாகாத் துரிய நிலைக்கே
புலப்படுத லாகும் பொருள்.

—:0:—

சு. கண்ணப்பத்திறன்

472. பூத வுடலகந்தை பொன்றலா லவ்வுடனமேற்
பூதங்க ளாலே பொருந்துபவாம்— ஏதங்கள்
உள்ளதன்மேற் கொள்ளா துதாசின மாயவற்றைத்
தள்ளுதலே பூத சயம்.

473. சித்தநா னென்றழலுஞ் சிந்தைபோய்ச் சேர்விகற்ப
புத்திமா ருட்டமறப் பொன்றலாற்—பெத்தமொடு
முத்தியுணர் வற்று முயங்குதிட ஞானான்ம
சித்தியுறல் சித்த செயம்.

சு. ஆதனத்திறன்

474. மீதலமெய்ஞ் ஞான விசம்பாய தன்னையே
ஆதனமாச் சார்ந்த தகிலமெனும்—போதம்
நலியா துரம்பெறலே நல்லசமா திக்குச்
சலியாத் திரவா தனம்.

சு. யோகவலத்திறன்

475. முன்னேதான் செய்த முயற்கியே பக்குவத்தாற்
முன்னேதா னாமுருவாப் பேர்தலால்—முன்னதனை
ஆற்றியதன் னாலே யரிதுமுயன் றவ்வுழை
மாற்றலுமா. மென்றே மதி.

476. எந்தநற் றீவினைக ளின்பமொடு துன்பமாம்
தந்தம் பயனைத் தருகினுமே—சொந்த
சொருபமாஞ் செம்பொருளைத் தோய்ந்தமனத் தாலவ்
விருவினையின் கொற்றமுநீ யெற்று.

477. எனைத்தானு முண்டாவம் யூனபாவி யென்னி
எனைத்தானு மெண்ணித்தா ணேங்கா—நனைத்தானும்
ஊக்கமொடு சொச்சொருபுத் துண்முழ்கு வார்விரைவிற்
நேக்குவா ரின்பந் திளைத்து. ௩

478. தடைபடா தெங்குந் தழைத்தவிரு வான்த்
தடைபடாச் சிற்றம் புலத்தை—இடைவிடா
தெண்ணுறுவார்க் கூழ்வினையின் நெட்டுணையு மென்றதே
விண்ணுறுவார்க் கில்லை விதி. ௪

479. மாறாம லான மனத்தை மறுகலுறச்
சூற வனியாய்ச் சீழற்றுமுழ்த்—தேறும்
விசத்தவெளி யாக விளங்கு மனத்தை
அசைக்கவல தாகா தறி. ௫

480. கன்மக் கடலடிக்கே யாழ்த்துங்கர்த் தத்துவமாம்
துன்மதியைச் சுட்டெரிக்குஞ் சூழ்ச்சிதான்-தன்மயமாய்த்
துன்னகண்டா கார சொரூபத் தியான்மலா
தென்னகண்டாய் நெஞ்சே யியம்பு. ௬

—:0:—

சுந. உயிரோருக்கத்திறன்

481. இருத்த வில்குத் லின்பாத மும்
உருமயமாத் தோற்று முலகின்—உருநாமம்
தீரவிடல் ரேசகஞ்சற் சிற்சுகத்தைத் தேர்த்நிலை
பூரகங் கும்பகமாப் புல். ௭

(இன்னிசை வேண்பா)

482. ஆகமகம்ன்றென் றறவிடலே ரேசகமற்
றாகமொடு நானாரென் றுட்செறிவே பூரகமற்
றேகமாய் நானதுவென் றேய்தலே கும்பகமென்
றாக வுயிரொருக்க மாம்.

(நேரிகை வேண்பா)

483. மனோமயனாத் தன்னை மயங்கித் திரிவோன்
கனாமயலாங் காட்சி கடிந்து—தனாஅ
துயிர்நிலைக்கே புக்கவ் வுயிராய் நிலைப்பே
உயிரொருக்க வுண்மை யுணர்.

—:0:—

சச. கன்மரகசியத்திறன்

(6) வினையும் விபத்தி வியோகமஞ் ஞானம்
இனையவையார்க் கென்றாய்ந் திடலே—

வினைபத்தி
யோகமுணர் வாய்ந்திடநா னின் றியவை
யென்றுமீல்தான்
ஆகமன லேயுண்மை யாம்.

க
—பகவான்

484. கன்மமியற் றத்தொடங்குங் கத்தனா னாரென்னத்
தன்மெயறி வேகன்ம தத்துவமாம்—கன்மமுதல்
ஆர்தன்னை யாய்ந்தறிந்தற் றுலன்றிக் கன்மமுடி
வார்ந்தவுப சார்த மரிது.

485. கத்தனார் தன்னுண்மைகண்டோனே கன்மவிதி
அத்தனைபு மொன்றெழியர் தூற்றிஞேன்—நித்தமுஞ்செய்
கன்மாறுட் டானக் கடுந்தவதிறற் காண்பயன்பே
ரின்பிவ்ப சாந்தமீலா தென்.

சுரு. ஜபத்திறன்

(தறள் வேண்பா)

(7) ஞானத்து ணுணருந் தானமுறார் வாக்பரையார்
தானந்தேர் தல்சபத்திற் சால்பு.

—பகவான்

(நேரிசை வேண்பா)

486. யானென் றெழுமிடழே தென்னத்தந் துண்ணறிவாம்
மோனத்தா லுண்மூழ்க மாட்டாதார்—மானத்தாற்
பண்ணுஞ் செபத்திற் பராவாக்கு யாண்டிருந்து
நண்ணுமென் றுய்த னலம்.

487. நீயே செபவடிவா நின்றலா லுன்னியல்பை
நீயா ரெனவினவி நிச்சயித்தால்—ஏயே
முயற்சியுற லின்றி முனைந்தசெப முள்ளத்
தயர்ச்சியற மேவு மறி.

(இன்னிசை வேண்பா)

488. விடயங்கத் தாவில் விளியுங்கா றுன்ம
திடவுண்மை யிற்றெனத்தான் நேருங்கா றந்த
இறைநா னிறைநா னெனவாளா வாயாற்
பறைதலா லென்னோ பயன்.

(நேரிசை வேண்பா)

489. யானே பரமென் றியும்பித் திரியாமல்
தானே பரமாத் தரித்திடுக—தானதுவாய்
நிற்றலா லன்றி நெடுங்குரலாற் பற்பலகாற்
சொற்றதனாற் போமோ துயர்.

ரு

490. அருந்தலா லன்றி யரும்பினிகள் சற்றும்
மருந்துநா மத்தாலே மாயா—பொருந்து
சுவோக முதற்பல் செபத்தாலே மட்டும்
தவாதே பிறவித் தலை.

சு

—:0:—

சுசு. திருநாமத்திறன்

491. உள்ளமெனு மெய்ப்பொருடா னுள்ளத்தினின்றுணர்வாய்
மெள்ளவெளி வந்து விரியுங்கால்—உள்ளபொருட்
கானவபி தானம்பல் லாயிர்த்து ளாயுங்கால்
நானென்ப தேமுதலா நாடு.

க

492. முதன்மை யுறுபெயரா முன்சொனவல் யானே
டதன்மெய்ப் பொருள்விளக்க மாக—நிதநான்
இருக்கின்றே னென்ன வியைதலா லந்த
இருக்கின்றே னென்பெயரு மாம்.

உ

493. இந்தப்பேர் போலா யிரக்கணக்காம் பல்பெயருள்
எந்தப்பே ரும்முண்மை யேற்புடைத்தாய்ச்—சிந்தை
கழிய வுளஞ்சேர் கடவுட்கு மெய்ம்மை
அழகு பெறவமைந்த தன்று.

ந

494. அகமுகநாட் டத்தோர்க் கறிபடுமயர் வற்றும்
அகமகழென் றுண்டான் பெய்சே—அகந்தையழி
வானவித யாகாயத் தார்த்து முழங்குமே
மேரினபரா-வாக்கீய முனைந்து.

495. நானா நெனவகத்து நாட்டமா யப்பேரை
ஆனா தநுசந்தித் தாலுமே—ஊனா
கருவகந்தை மாயுக் கருத்துதிக்கு மூலத்
தொருவனைக்கொண் டெய்தது விடும்.

496. நானென் றுரைக்கு நவீர்சிக்கு நேர்பொருளாம்
ஊனுயிர் தான் றேன்றி யொடுங்கலால்—ஊனுயிருக்
கார்ந்தவதிட் டானமா மாஸ்மாவே யாயுங்காற்
நீர்ந்தபொரு ளாகத் தெளி.

—:0:—

சுள. பத்திமைத்திறன்

497. சொற்பதமாந் தொம்பொருளாய்ச் சூனியமாந் தன்னை யொளிர்
தற்பதமா நின்ற சதாசிவமாம்—சிற்பதத்தே
ஆன்வுப் சாந்த வசிபதத்தான் மாய்க்கும்பு
மானே சிறந்தபத்தி மான்.

498. நீர்க்குமிழி போன்ற நினைவுருவரி மத்தன்னை
ஓர்த்துணர லாகா வுபசாந்த—நீர்க்கடல்வாய்
யானாய போலி யியலழிய மாய்க்கும்பு
மானே சிறந்தபத்தி மான்.

—:0:—

சுடி. பத்திவிசாரத்திறன்

499. உயிர்க்குபிரா நிற்றுத்தன் னுண்மையா மீசன்
பயக்குந் திருவருளின் பாங்கே—நயக்குமெய்ஞ்
ஞான விசார நடைகடைபோ யுள்ளநிலை
சூன சமாதி யடைவு. க
500. உள்ளே யிருக்குமுடையா னருள்வலத்தால்
உள்ளே யிழுத்தா லொழியத்தம்—களளமனச்
சேட்டைவலத் தா லுளத்துட் சேர்ந்தமைதிச் சால்பெய்த
மாட்டுநரார் போக்கை மறித்து. உ
501. குருவருளா லல்லாமற் கூடற் கரிதாம்
இருநா லுருவத் திறைவன்—திருவருடான்
வித்தையிலும் வாராது வேறெதிலும் வாராது
பத்தியினற் றுனே வரும். ங
502. களைகளை மீசன் கனவருட்சீர் தன்பால்
விளைவுவிளை யாமையுள்ள வேண்டா—தனையின்
விடுதலைதான் வேண்டி விசாரத்திற் சிந்தை
கடுகியதே சர்லங் கரி. ச
503. இறைவன் றிருவருளும் யானாரென் றாய்ந்துள்
உறையுங் கருவி யுசாவும்—பறையுங்கால்
ஒன்றுக்கொன் றுற்ற வுதவிகளா யான்மபரத்
தொன்றுநிலை யுய்ப்ப வொருங்கு. டு
504. மெய்ப்பொருளே யுள்ளத்து விண்டாலல் லாதுலகச்
செய்ப்பனமா மாயை தொலையாது—சொப்பனநோக்
குள்ளதா னாரென் றுசாவு முபாசனையே
விள்ளுமா றுற்றும் விதம். க

505. தனது சொரூபத்தைத் தான் துசந் தித்தல்
மனதிகளுக் கெட்டார் மனேசன்—றனது
பராபத்தி யென்ப பகருமிரு னோரும்
சொரூபத்தி லொன்றாத லால்.

(குறள் வேண்பா)

(8) ஆன்மாநு சந்தான மஃதுபர மீசபத்தி
ஆன்மாவா யீசனுள னால்.

—பகவான்

(நேரிசை வேண்பா)

506. தாணுவருள் வேட்டடையுந் தானு ரெனக்காணின்
ஆணவம்போ யாண்டா னருள் வெளியாம்—தாணுவாம்.
அந்த வருள் வெளிக்கே யர்ணவம்போ யற்றதற்பின்
பெந்த மலத்தொடர்பு மின்று.

507. பற்றை யிரண்டு மலமுமொருங் காணவமாம்
பற்றையே பற்றிப் படர்வனவாம்—பற்றுகும்
அவ்வா ணவந்தா னழிந்ததே லவ்விரண்டும்
எவ்வாறு முய்த லிலை.

—:0:—

சுக. ஏகாக்கிரபத்தித்திறன்

508. ஊசிக்கார் தம்வடக் கொன்றலென விசன்டி
நேசித் தொழுகுமொரே. நெஞ்சத்தார்—பாசக்
கடலா முலகிற் கருத்துத் திகைத்துத்
தமொறு வாரலர் தாம்.

509. தா ணுவெநெஞ் சத்தாற் றழுவியுல கிற்சரிப்போர்
தூணையிற் கப்பற்றிச் சுற்றுவோர்—மசண்சல
ஆலம் பனத்தரவ் ராணவரா காமையினால்
மால்ம் புவியின் மடார்.

510. எவ்வியகா ரங்களினும் யாதொன் றியைந்துளதோ
செவ்வியவம் மாண்பொருளிற் சிந்தையுறிற்—செய்வனவாம்
அந்தவில காரம்பல் லாயிரத்தா லும்மன்னார்
சிந்தா குலமுறார் தோர்.

511. துன்று மரிசித் தொகையுள்ளே சுற்றுமுற்றும்
சென்றுமூல்வ தாமே திரிகையாற்—பொன்ற
அரைபட் டழிபவலா லச்சடிவிட் டேகா
அரைபபெ வாகா வ்றி.

—:0:—

ரு0. தியானவிசாரத்திறன்

512. மெய்யுணர்வின் பாக விளங்கும் பரம்பொருளாச்
செய்யும்னோ பாவனையே சிந்தனையாம்—பொய்யாம்
மயல்வித்து மாள் மனத்தையான் மாவிற்
பயில்வித்த லென்பவுசாப் பண்பு.

—:0:—

ருக. ஆகாயத்தியானத்திறன்

513. எய்த நினைந்த விரும்பெருமை யத்தனையும்
எய்த் நினைந்தாங் கெளிதுறவே—எய்துவிக்கும்
ஆயப் படாத வருமைசா லவ்வகண்டா
காயத் தலத்தின் கருத்து.

514. காயத் தலத்தைக் கருதிப்பின் னவ்வகண்டர்
காயக் கருத்துங் கழன்றோரே—காயம்
பிறவாப் பெருஞ்சிறப்புப் பெற்றாரா மற்றோர்
இறவாப் பிறக்கு மிழிபு.

—:0:—

ரு௨. காலத்தியானத்திறன்

515. செத்துப் பிறக்குஞ் சிறுமையறச் சாவாத்
நித்தப் பெருமை நினைதிரேல்—எத்துணையும்
தோற்ற வொடுக்கத் துளக்கமிலாக் காலமதை
ஆற்ற நினைத லடைவு.

516. காலமே தாமாகக் கண்டந்தக் காட்சியையும்
ஏலவே விட்ட வியல்பினரே—ஞாலமேற்
சாவாமை பெற்ற சதுரர்மற் றெல்லோரும்
வீவாரவ் வாளின்கண் வீழ்ந்து.

517. ஏலவே தந்நிலையி லெய்தினார் தம்மையலாற்
காலமென வோர்பொருளுங் காண்கிலார்—காலமென
முற்றுமொரு தத்துவத்தை மூன்றாக வோர்ந்திடுதல்
மற்றதனின் மேலு மிலர்.

—:0:—

ரு௩. நிதித்தியாசனத்திறன்

518. ஓரா விடத்துளதா யோர்க்குமிடத் தில்லாத
பாராதி யாய பகிரண்டம்—ஓராதே
ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி நெருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

519. யாவ் னெதனை யிட்டவிடாஃ தெண்ணுவான்
ஆவனது வாங்கவத னுற்றலால்—ஆர்வமொடு
சார்புணர்ந்து சார்பு கெட்வொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்.

520. நிறைந்தவுப் சாந்தத்தெண் ணீர்மையே வேதம்
அறைந்தமுடி வார்தவப்பே ராகும்—செறிந்த
அபரிமித நன்மை யடையினுஞ்சற் றேனும்
சபலமுறு மாயிற் றவீர்.

521. இன்றியமை யாதென்னு மெண்ணமுதிக் குங்காறும்
துன்றி யொருவனென்றைத் துய்த்தலாம்—கன்றி
வரைந்துகொளு மெண்ண மனத்துதித்தா லாங்கே
விரைந்துகை சோர் விடல்.

522. அறப்பாலாம் பஹிருப்பேற் ருன்மட்டு மீசன்
கிறப்பார் திருவருடே ருதே—மறப்பால்
அணவு மனக்கவலை யற்றவுப சாந்த
உணர்வின் நெளிவா லொழிந்து.

523. எண்ணியவை யெண்ணியாங் கெய்தப் பெறுவிக்கும்
திண்மைகெழு சங்கற்ப சித்தியினும்—உண்மையுணர்
வூன்றாதலா லோர்நினைவு மூர்தலிலா வுள்ளமைதி
சான்றநிலை தானே தலை.

௫௪. சாதனந்தத்திறன்

524. மிக்க விசாரணையை விட்டபின் மனம்மக்கத்
தக்கபிற சாதனங்கள் சற்றுமில்—மற்றவற்றால்
ஆளப் படினல் தடங்கிநற் போன்றிருந்து
மீளக் கிளம்பி விடும்.

525. வளியடக்கத் தாலு மனமடங்கு மானால்
வளியடங்கி நிற்குமம் மட்டே—வளிதான்
கழல்வாய் மனமுங் கழன் றுபுறஞ் சுற்றும்
பழுவா தனைவயபு பட்டு.

—:0:—

௫௫. விசாரசகாயத்திறன்

526. காண்பானுங் காணப் ப்பெருநுநுங் காட்சியுமாய்ச்
சேண்பாயுஞ் சிந்தைச் செயலொடுக்க—மாண்பாகும்
மார்க்கமா மந்த மனந்தான் றனைத்தன்னாற்
பார்க்கவே செய்யும் ப்ரிசு.

527. மண்டுசெபத் தோடு மகிழ்ச்சிதரு மூர்த்திரினை
வுண்டிரிய மத்தோ டொழிவறத்தாம்—கொண்டுபுரி
சாதனையாற் சிந்தையொரு தன்மைத்தாப்ப் பண்டையுள்
வாதனைபோ யெய்தும் வலி.

528. யானையெளி தேந்து மிருப்புத் தொடராத்கைக்
கானசல னம்போரு மாறேபோல்—சுன
மலினமனத் துக்குருநா மத்தாலே மாயச்
சலனந் தவிர்தொழியுந் தான்.

529. இவ்வாறுள் னேகாக கிரவுடஞ்சேர் சிந்தைக்கே
செவ்வே ஷிசாரந்தான். சித்திக்கும்—ஒவ்வாத
மிச்சைமன ஞான விசாரநெருப் புக்கீந்த
பச்சை விறகின் பரிசு.

—:0:—

ருக். சாதனையெல்லைத்திறன்

530. முப்புடியின் பேத முயங்கு வுஞ் சாதனையான்
எப்படியு மின்றி யமையாது—கற்பனையாம்
மோகவகங் கார முசியாமை முப்புடியால்
ஊகமுற லாகு முணர்.

531. சாதனையா லவ்வகந்தை சாய்ந்தா லதன்பின்னர்
ஏதிலென யாது யெதிர்வதிலை—சூதுலாம்
ஆன்னியமா. முன்ன மறிந்தவெலா மத்துவிதம்
பண்ணியனா னன்மசொரு பம்.

532. உருவெளிய தாவுலகை யோர்வ ரகந்தைக்
கருவிளிய நின்றண்மை கண்டோர்—பெருவெளியே
தாமாக நின்றிலகுந் தன்மையாற் றன்மயமே
தீர்மானஞ் சின்மாத் திரம்.

—:0:—

ருள. நீட்டைவிவேகத்திறன்

533. அனாமயமாத் தானொளிரு மான்மநீட்டை யொன்றே
அனன்மபந்த மெல்லா மறுக்கும்—தனாதியல்பாம்
மெய்யொடுபொய் வேறு படுக்கும் விவேகமோ
துய்யநிரா சைக்குத் துணை.

—:0:—

ரு. விஷ்ணுபகத்திறன்

534. பழுதறுமெய்ஞ்ஞானப் பரிஃபொருடீந் னேக
முழுமுதலா நிற்கு முறையாற்—றெழுதற்
கிணைத்தென்ற லாகா ஹையிற்றான் வேறாய்த்
தனித்தன்மை யாகை தவறு.

535. அகண்டமெய்ஞ்ஞானவெளி யாம்பொருளின் வேறாய்
உகண்டுழல்பொய்ந் நானு வுதித்தல்—வகிர்ந்துநல்
லாறுபா ழாக வதனையிரு கூறாகக்
கோறலாம் பாவங் குறி:

536. உணர்வசைவற் றென்றா யொளிர்மெய் யுலகத்
தணவலெவன் வேற்றியற்கையாட்சி—புணர்வதாம்
வெற்றுநினைப் புலிறையின் வேறாய் மனவுலகத்
துற்றெருவாணிற்ற லொழிந்து.

537. உண்மையைவிட் டெத்தா னொழிந்துளதாத் தோற்றம்பாழ்
எண்ணமே பந்தத் தியல்பதனாற்—நிண்ணமாய்
உண்மையைவிட் டெத்தா னொழிய வொணாமையினவ்
வெண்ணமெழுங் காலதனை யெற்று.

538. தன்னிலைவிட் டெந்நினைவுஞ் சாரற்க சார்வானேற்
பின்னிரங்கி மீட்டேயும் பேதுறற்க—என்னைபின்
எற்றென் றிரங்குவமுன் செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

539. என் னுந் தான் னான்மநிலை யென் னுமயோ கானந்தம்
ஒன்றுவே னென்ன வ்யய்கற்க—என்றுமொன்றும்
உண்மனா னான்மநிலை யோர்கால முஞ்சேய்மை
அணமையாந் தேயமுமின் றுங்கு.

க

—:0:—

ருக. மூலமுனைவுத்திறன்

540. யாங்கள் பிறந்த விடமே தெனவறிந்து
தாங்கள் பிறந்தவிடஞ் சார்வதே—தாங்கள்
புகுந்தவிடத் தன்றியிலாப் புன்கண் களையத்
தகுந்தநெறி தம்மிற் றலை.

க

541. வந்த வழியே மறிந்தாயே லவ்வழியால்
அந்தமிலாப் பேரின்ப வீட்டைவாய்—சொந்த
ஐரிமையுள வீட்டுநிலை யோராது தேடித்
திரிந்துமூலம் புந்தியே தேர்.

உ

542. மைய வுளத்து மடுக்கு முணர்வுறுங்கா
றையுணர்வு சற்று மடங்காது—மையலாம்
ஐயுணர்வு முற்று மவியுங்கா நெய்தாது
மெய்யுணர்வா மின்ப வினைவு.

ந

—:0:—

கூ0. சாதகர்நடைத்திறன்

543. தங்கருமஞ் செய்யத் தலைப்பட்டார்க் கத்துவிதத்
துங்கமுற்று மான்மநிலை சோர்தலே—பங்கமாம்
என்றாற் பிறர்கா ரியத்துத் தலையிடுதல்
ஒன்றுமோ வுள்ளப் பெறின்.

க

544. செயிரார் திறமொன்றுக் தேளுது நாளும்
அயலா ரிடங்குணமே யாயின்—உயர்வாழ்
வனாதரமே செய்தற் கவகாச மின்றி
மனோகரமா மென்றே மதி.

உ

545. அக்காரம் போலகந்தி ரகீகுணத்தர லின்றிநெஞ்சே
மிக்காருன் மேலன்பு மேவியது—தொக்கவாம்
உன்குற்ற மெல்லாமல் வுத்தமருட் கொள்ளாது
மன்னித்த மாண்பா மதி.

ந

546. இழுக்கன் மனித்த வியல்பே யெவ்வினும்
ஒழுக்கமுளங் கொண்டவுர வோரவ்—விழுக்கை
மதமானத் தாலே மறையா துடன்பட்
முதமாய்த் திருந்த லியைபு.

ச

547. தொக்க நியமநெடுந் தூரந் துணைசெயலால்
ஒக்கவதுட் டித்தற் குரியனவே—மிக்கமெய்ஞ்
ஞான் விசார நடைபுயத் தடுப்பின்வை
ணனமென் றப்போ தொழி.

ரு

548. வேண்டியதான் வேண்டியவா நெய்தினது செய்தவத்தால்
சுண்டியதன் சத்தியினென் றெண்ணுதே—முண்ட
இறைவன் நிருவருளா லென்றுணர்ந்து மேன்மேல்
இறைவன்றான் காமுறுக வேற்று.

சு

549. ஆண்டான் நிருவருளா லன்றித்தன் னாள்வினையால்
சுண்டாது சித்தி யெனவறிவித்—தாண்டான்செய்
தண்ணருளே நாடத் தயாரிப்பே தோல்வியுண்டு
பண்ணு முயற்சிப் பயன்.

எ

காக: சீடாசாரத்திறன்

550. என்னுஞ் சீடர்ச்சுமை யேற்ற குணமென்னும்
குன்றேறி, நின்ற குரவோர்தம்—பொன்ற
அனுபூதி யாற்சொனநல் லாற்றின்க ணூன்றிக்
கனவேயு நின்றல் கடன்.

க

551. மறதியா லோமற் றெதனாலோ வேத
நெறிதவறிச் செல்லநோர் தாலும்—உறுதிபட
உய்யுநெறி மேற்கொண் டொழுகுவோ ராசான்சொல்
கைகடக்க லாகாது காண்.

உ

552. செய்தொழுக வென்றுந்தன் சிந்தனையி. லத்துவிதம்
செய்கையிலோர் காலுமது செய்யற்க—உய்தலுற
மூன்றுலகி னோடும் முயங்கலா மத்துவிதம்
ஆன்றகுரு வோடே யடாது.

ந

(9) அத்துவித மென்று மகத்துறுக வோர்போதும்
அத்துவிதஞ் செய்கையி லாற்றற்க—புத்திரனே
அத்துவித மூவுலகோ டாகுங் குருவினே
டத்துவித மாகா தறி.

ச

—பகவான்

—:0:—

கூஉ. ஜீவகாருண்யத்திறன்

553. தன்னையே தானுய்யக் கொண்ட தபோதனனே
மன்னுயிர்க்கு நன்மைசெய மாட்டுவான்—துன்னும்
குருடர்க் குதவுங் குருடனே யார்தன்
இருடர் கலாவன் னியன்.

க

(குறள்வேண்பா)

(10) உய்ந்தானருன் மன்னியுர்க ளுய்விப்பா
 னன்னியனே
 அந்தனுக்கந் தீன்றுணையா மாற்றி.
 —பகவான்
 (நேரிசை வேண்பா) ::

554. ஞானமார் தன்னிலைக்கே நானழிந்து நிற்குறமெய்ஞ்
 ஞானி நலிந்தடைத்து நம்பினோர்க்கு—கன
 மயக்கொழியு மாற்றலான் மாதுபவங் கூட்டல்
 உயிர்க்கருணை யூனம் பிற.
 —:0:—

சாந. பரோபகாரத்திறன்

555. அயலநர்க் கொருவ னளிக்கின்ற வெல்லாம்
 நயமாத் தனக்கேதா னல்கும்—இயல்புணரின்
 ஊராண்மை யென்னு முபகாரம் யாவரே
 சீராள ராகச் செயார்.
 —:0:—

556. பாதலத்தே புக்குப் படிந்தாலு மாவலிதான்
 சீதரனுக் கீந்து சிறப்புற்றான்—ஆதலால்
 ஒப்புரவி னால்வருங் கேடெனி னஃபிதாருவன்
 விற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து.
 —:0:—

சாச. பூததயைத்திறன்

557. வலியா ரெளியரைத்தம் வல்லாண்மை யாலே
 நலியாநின் றுலதனை நாடிச்—சலியா
 தெளியார்க் கிரங்குமிறை யேற்பவொறுப் பானென்
 றளியார்ந் தொழுக லறன்.
 —:0:—

558. ஆசத்தி னின்றகன்ற ஸ்ரீரூபிரை மீட்டுமவ்
வாகத் தினிற்சேர்த்து, மாற்றலிலார்—சாகத்தான்
எந்தவுயிர் தன்னையுமெவ் வேதுகொண்டு மாகத்தின்
உந்துமதி கார முறார்.

559. மருவுந் தமர்பிறர்கள் வன்கணுழக் கும்போ
துருகி யுருகி யுகுமே—மருவும்
தொடையாகத் தன்மேற்சேர் துன்பங்கட் கெல்லாம்
உடையாத சிந்தை யுரன்.

—வினா—

(கோச்சகக் கலப்பா)

560. *பச்சையிலைத் தூறு படர்ந்தபுத ரென்றெண்ணி
வைச்சிடுகால் வீங்க வரிக்கதண்டு கொட்டலுமே
நிச்சயமாய் வேங்கடநின் னெஞ்சொப்பிச் செய்தாற்போற்
றற்செயலாய் நேர்ந்த தவற்றுக் கிரங்கலென்னே. ச

*ஒருநாள் பகவான் அருணாசலத்தின்மேல் எழுந்தருள்கையில்,
புதரால் மறைக்கப்பட்ட ஒரு குளவிகூட்டின்மேல் தற்செயலாய்த்
திருவடி வைக்கவே, திரளான குளவிகள் அத்திருவடி முழுவதும்
மொய்த்துக்கொண்டு ஊசிருத்தினாற் போலக் கொட்ட ஆரம்பித்தன.
பகவான் ஓடனே அத்திருவடியை எடாது, “ஹிம்சை பண்ணிய
தற்கு இது வேண்டும்; படு” என்று கூறிக்கொண்டே சிறிது நேரம்
நின்றருளத் திருவடியில் வீக்கங் கண்டது. அதுபற்றிய வினாவும்
விடையுமே இச் செய்யுளும் அடுத்த வருவதுமாகும்.

—விடை—

(11) பச்சிலைகிட் கூடே ப்டர்த்ததங் கூடிலைய
வைச்சுகுகால் வீங்க வரிக்கீதீண்டு
கொட்டிடினும்
தற்செயலாய் நோர்ந்த தவறேனுந்
தானிரங்கும்
அச்செயலு மின்றே லவன்மனதின்
றன்மையென்னே. ௫

—பகவான்

—:0:—

கூரு. நடுவநிலைத்திறன்

(நேரிசை வேண்பா)

561. நல்லா ரெனீத்தா நடப்பார் நடுநிலைவிட்
டெல்லார் தங்கு மியன்றபொது—அல்லாத
சிற்கில் லுரிமை சிறப்பாகத் தங்கட்கே
பற்றிக் கொளுதல் பழுது.

க

562. உரிமைசில மற்றார்க் குளவென்னி னாந்த
உரிமையெலார் தங்கட்கு முண்டாம்—உரிமைசில
மற்று ரிடத்து மறுப்பா ரவற்றைத்தாம்
உற்றுப் பழுதே யுறும்.

உ

—:0:—

காசு. மனச்சான்றுத்திறன்

563. வயமனத் சான் றுதிஞ்சையொழுக்கே நல்லினந்தான்
மேயுதனை யேரர்கால் விலக்குமேற்—றாய
மனச்சான் றதனை மறுத்தங்கு வாழ்விற
நனிச்சார்த்து வாழ்வே தலை.

—: 0 :—

காள். பொய்யாமைத்திறன்

564. ஆன்மபர வண்மை யந்திகா ரிக்குவந்து
தானுரைத்த றன்னிற் றவறாகும்—தான்முன்
மொழிந்தவத னோடு முரண்பட்டு வாய்மை
அழிந்து மறுக்கு மது.

565. நாயகமா யார்க்கு நடுநின்ற செம்பொருளே
தாயகமா மெய்யுருவாச் சார்தலால்—வீயும்
தலைபோகத் தக்க சமயத்துஞ் சொன்ன
சொலைமீற லுய்யாத் துயர்.

—: 0 :—

காடி. அநாசத்தித்திறன்

566. நீரிற் படகு நிகழ்வதலா னீர்படகில்
ஊரிற் பெருத்தவிடை யூறேயாம்—வாரிதிசுழ்
பாரில் வதிவதலாற் பார்மனித னுள்ளத்துட்
சேரினியிர் வாழ்வுமுற்றுந் தீங்கு.

567. கொள்ளும் குடமன் திக் கொள்ளா மரீகட்டை
வெள்ளத் தமிழ்தல் விதியன்றே—உள்ளத்துட்
பற்றாநின் றூரன்றிப் பற்றி னுல்கியல்வாய்
ஊற்றிலு மாழ்க துறார்.

568. யாவற்றி னோடு மியல்வா னென்னிஊமுளத்
தோர்பற்று மில்லா தொழுகுவோன்—ஆபத்துச்
சேரா னொருகாலுஞ் சிந்தை சிவமயமாய்
ஊராநிற் குந்தெளிவா லோர்.

569. விஞ்சையாத் தோன்றும் வெறும்பொய் யுலகித்தைத்
தஞ்சமாத் தான்பற்றித் தாழாது—நெஞ்சாற்
முறந்து புளிம்பழத் தோடுபோற் றேய்ந்து
மறந்து கிடப்பே மதி.

—: 0: —

சுசு. துறவுமாட்சித்திறன்

570. உடலி னுலகி னுவர்ப்பெப்போழ் துண்டாம்
உடனே துறத்த லுறுதி—அடல்சேர்
உறுதிமேற் கொண்ட வுயிர்க்குத்தம் வாணள்
அறுதி யிடலருமை யால்.

571. சொப்பனமாத் தம்மிடத்துத் தோற்றும் பலபலவும்
கற்பனையா வெண்ணிக் கழன்றோரே—சற்பனையாம்
மாயச் சழக்கறுப்பார் ம்றையார் தாமறியார்
ஆய சழக்கொழிக்கு மாறு.

572. அச்சமே காணப்பே ரான்மையா லிவ்வுலகைத்
துச்சமா வெண்ணித் துநந்தோரே—நிச்சயமாய்
மெய்ப்பொருள் காண்கிற்கும் வித்தகர்மற் றேனையரோ
பெய்ப்பொருள் காண் புல்லறிவி னார். ந

573. இல்லாம லுள்ள வுல்கை யிருந்துமே
இல்லாத தாக்கை யிகத்தலே—இல்லாது
போன்றொளிரும் போதப் பொருளாய தன்னிலையை
ஆன்றோ ரடைதலென் பார். ச

—:0:—

எ௦. சமட்டிமனத்திறன்

574. ஒதலிரண் டாமனத்தை யூர்ந்த சபாசபமாம்
வாதனையைக் கொண்டே வழங்கலாற்—பேதமுறு
நன்றொடுதீ தாக நடக்கும்ன முள்ளபடி
ஒன்றே யுணர்வார்க் குணர். க

575. என்றன் மனமென்று முன்றன் மனமென்றும்
துன்றகமே பாசத் தொடக்காகும்—மன்றவே
தெள்ளும் பரமான்ம சிற்சத்தி யாயுளவா
றுள்ளமன மொன்றே யுணர். உ

—:0:—

எ௧. அகந்தையொழிவுத்திறன்

576. மேவலரும் பேரின்ப வீடு விழுத்தறவு
சாவகலுஞ் சாவு சதுரப்பா—டியாவும்
மருநுடனா னென்ற மயக்கமற லென்னும்
ஒருபொருள் வேயென் றுணர். க

577. கற்றலொடு கேட்டல் கருதலொடு நிற்பலருள்
பற்றலொடு மோனம் ஸரீராமம்—மற்றுமுப
சாந்த மகம்பத்தி தானந் தவந்தன்மம்
ஆரீதயோ கெல்லா மவை.

(12) தானந் தவம்வேள்வி தன்மம்யோ தம்பத்தி
வானம் பொருள்சாந்தி வாய்மையருள்
—மோனநிலை

சாகாமற் சாவறிவு சார்துறவு வீடின்பம்
தேகான்ம பாவமறல் தேர்.

—பகவான்

578. செப்பமுடைத் தன்மத் திறங்கடாம் பற்பலவாப்
பொற்பணிகள் போலப் புலப்படினும்—அப்பணிகட்
குண்மையாம் பொன்னேபோ லொன்றார் தியாகமே
உண்மைபா மவ்வறங்கட் கோர்.

579. வயாவடிவார் துன்ப வழியா மமதைத்
தியாகமொருங் குற்றவதி தீரன்—உசாவால்
அசேட வகந்தைத் தியாக வடைவே
விசேடமார் தன்ம விளைவு.

580. யானென் றிறுமார் தெழுந்திறைமெய்ப் பூரணத்தை
ஊனஞ் செயாதுள் ளொடுங்கலே—ஞான
சிவசந் நிதியான் திருமூலட் டானத்
தவநன் னியமந் தரி.

581. பரஞ்சுரிய தாமெய்ப் பரிபூரணத்தைச்
சுருக்குமதங் காரந் தூர்ப்பே—பரற்கும்
பிழைப்ா டிலாது பிறங்கலுறு முண்மை
வழிபா டறிஞர் மதிக்கு.

582. செத்தாலே வீட்டுலகஞ் சேரலா மன்றிமற்
றெத்தாலுஞ் சேர லியையாதே—செத்தொழிகை
எவ்வதெனின் யானெனதை மாய்த்தலே யன்றிமற்
றில்வுடம்பை மாய்த்த விழுக்கு.

583. இறப்போ டியைந்த விரும்பிறவி மாய்க்கும்
பிறப்போ டியையாப் பெரும்பே—பிறப்பே
தெனநீர் வினாவி னிருளியைந்த யானே
டெனது மிறந்து விடல்.

—:0:—

எஉ. தத்துவஞானத்திறன்

584. அதிகார மாகவல் லாண்மைபல வாற்றும்
சதிகார மாயை தனிலே—உதிசீவ
போதாகங் காரமயல் போயே பரமான்ம
போதாது பூதியுண் டாம்.

585. இல்லதுபோல் கின்ற விறையே யுளனன்றி
உள்ளதுபோ லுந்தா னொருவனென்றும்—இல்லையெனத்
தன்னுடைய சூனியத்தைத் தானுணருந் தன்மையையே
பன்னுபர ஞானமென் டார்.

—:0:—

எஃ. காட்சிமாட்சித்திறன்

586. மாணுஞ்சிதாகாய மார்த்திரீண்டான் னிலுக்குக்
காணுந்தன் மங்குல்லார் கற்பனையே—தாணுவாம்
ஆன்மா விடத்துப்பா முயவிருண் மாயையிலை
ஆன்மா விரண்டற் றது.

க

587. யானுலகைக் காண்கின்றே நென்னி நதன்மன்மம்
ஊனமறு முண்மை பொளியாய—ஞானபரி
பூன்றவா நென்னுட் புலவுலகுங் காண்பானும்
தோன்றலா மென்றே துணி.

உ

588. அற்பவக மல்லா வகண்டத்தால் யாவையுமம்
மெய்ப்பரமார் தன்னுள்ளே மேவுவன—சொப்பனத்தே
துன்னியபல் வேறுவகைத் தோற்றம்போ லான்றாவே
அன்னியம்போற் காண்ப தறி.

ங

589. பொய்யா மீராத்தோற்றம் போங்காறு மாதாரி
மெய்யாம் பழுதை விளங்காது—பொய்யா
மருவுமுல கத்தோற்ற மாறளவு முண்மைச்
சொருபவதிட் டானமுந்தோற் றுது.

ச

590. உலக வுணர்ச்சி யொழிந்த பொழுதே
குலவுபர மான்மவொளி கூடும்—சூலவரன்ம
சோதிசேர் வாழ்வே சுபாவவாழ் வாருயிர்க்கு
மீதியுள வெல்லா மிறை.

ரு

மூன்றாவது
தத்துவ அநுபவவியல்

க. அபரோக்கஞானத்திறன்

591. ஆன்மாவே யுண்மைவிழி யாதலா லஃதறியும்
ஆன்மாவே யுண்மை யபரோக்கம்—ஆன்மனோக்
கற்றசடர் தாமே யபரோக்க மென்பரயல்
உற்றவிட யம்புலனா வோர்ந்து.

க

592. எல்லையிலாக் கண்ணா யிருந்தொளிரான் மாவுக்குப்
புல்லுவதா மோமுப் புடித்தோற்றம்—வல்லமைசேர்
ஞானத் தழல்விழிசெய் நாட்டத்தாற் றன்மயமாம்
ஏனையெதிர் யாவு மெரிந்து.

உ

593. தீதுநல மாந்தொந்த திட்டியொடு காலமிடம்
ஏதுபலங் கன்மமிவை யின்றியே—யாதும்
பிறிதா வறியவொரு பின்னமிலா வுண்மை
அறிவே யனந்தவிழி யாம்.

ங

—:0:—

உ. நித்தாபரோக்கத்திறன்

594. உள்ளுசா வாலே யுளதாம் பயன்முழுதும்
களளநா னென்னுங் கருத்தழிவே—தெள்ளிதாய்
நித்தசித்த மாக நிகழான்ம தத்துவத்தை
மெத்தலெனக் கூறன் மிகை.

க

595. சுத்தாப ரோக்கத் துலக்கமார் தன்சொருபும்
பத்தா மவன்றன் பரிசுபேர்த்—பொய்த்த
மறதிரீக் கத்தான் மடுப்பதலாற்கண்ட
உறிதி புதிதன் றுணர்.

உ

596. கழுத்தணிதா னந்தக் கழுத்திலுறச் செய்தே
வழுக்கினுள் போலே மயங்கிக்—கழுத்திற்
றடவிப்பார்த் தத்தைத் தலைப்படலே தன்னைத்
தடவியுளத் தெய்துந் தரம்.

ந

597. மன்மப் புலந்துருவு மார்க்கமொழிந் தெஞ்சியவாம்
கன்முத லாய கடப்பாட்டால்—என்முயற்சி
செய்துமித யத்துத் திகழான்ம வைப்பைத்தாம்
எய்துவித் தின்புறுத்த லின்றி.

ச

598. ஒன்றே பலவாக வுற்பவித்து முற்பவியா
தென்றியம்ப வேண்டி யிருத்தலாற்—ஒருன்றேயவ்
வேகமா யாரு மியைதலான் மெய்ஞ்ஞான
யோகமே முத்தி யுணர்.

ரு

599. ஆன்ம சொருபமிரண் டற்றமையாய்ந் தம்மெய்யைத்
தான்மருவ லுற்றுத் தமொறி—மேன்மேல்
அலங்குமுயிர்ச் சேட்டை யடங்குழியவ் வுள்ளத்
திலங்குமுணர் வம்மெய் மியல்பு.

சு

நிருவிசுற்பசுமாதித்திறன்

600. புறத்திள் விகற்பம் புலப்படா மையே
திறத்த நிருவிசுற்பச் சீரன்—நி, ழுக்கும்
மனத்தில் விகற்ப மருவாமை தானே
கனத்த நிருவிசுற்பங் காண்.

601. இருக்கின்றே னென்னு மியற்கை யுணர்வாய்த்
தரிக்கின் றதுவே சமாதி--செருக்கொன்
றுபாதிபோ டேய்ந்த வுணர்வி னொழிந்தவ்
வபர நிலைக்கே யமர்.

602. நானென்ப தற்ற நடுநிலையே ஞானந்த
மோன சமாதியென்பர் மூதறிஞர்—தானதுவாம்
மோன சமாதி முயங்கும் பரியந்தம்
நானறலே நாட்டமா நாடு.

603. யானென்ற தன்மை யெழுந்தழிதல் போலன்றித்
தானென்று நின்று தரித்தலால்—யானென்ற
பொய்த்தன்மைபொன்றப் புறக்கணித்துத் தானென்ற
மெய்த்தன்மை நீயா விளங்கு.

604. யானுயிரென் றெண்ணி யியலழிந்த வென்னெஞ்சே
யானீறையென் றேமாந்து போதியால்—மேனிலையில்
யானென்ப தேதுமே யில்லை யிதயமாம்
தானென்ப தொன்றைத் தவிர்த்து.

605. அமைந்தமனத் தாலே யகண்டாநு பூதி. :
சமைந்தநிலை தானே சமீபித் துமர்ந்த
பரிச்சின்ன மற்ற பரமான்ம சித்தி
தரிச்சமனந் தான்கடவுட் சத்து. :
க

606. உள்ளும் புறமு மொருமித் துணர்ந்நுவாய்
விள்ளுகிதா னந்த விளக்கமே—தள்ளுந்நெய்யஞ்
ஞானமுடி வாவறிஞர், நாட்டுபரா னந்தமய
மோனவடி வான முதல். :
எ

607. மோனமய மாக் முடிந்த முழுமுதலை
நானதுவென் றெண்ணி நலிதலெவன்—மோனமயம்
நண்ணுவதே ரிட்டையது நானறலே நானறவே
எண்ணுவதற் கெங்கே யிடம். :
அ

—:0:—

ச. நிருவிகாரத்திறன்

608. ஆற்றப் பெரிய வரும்புலவீர் யாவற்றுத்
தோற்ற மறைவுந் தொடர்ச்சியாத்—தேற்றியே
போதுகின்ற தாமோ புலப்பட் டழிவனுவோ
யாதோ விகாரத் திடம். :
க

609. ஊனமா மூத்தை யுடலின் பிறப்பிறப்பால்
ஊனமாந் தோற்ற வொடுக்கங்கள்—ஞானவூன்
ஆன்மாவுக் காமென்ன லம்புதோற் பத்திலயம்
வான்மேவு மென்னு மயக்கு. :
உ

610. படலா முல்கைப் பட்டா தாய் முழுதும்
விடலாய தன்னை விசாரப்—படலாய்
மயங்கி யுழலு மயக்கத்தின் மேலும்
மயக்கு முளவோ பிற.

ந

611. விவகாரத் தரில்வினையும் வில்லங்கஞ் சற்றும்
அவிகாரான் மாவை யடையா—தவகாச
வானங் கதுவாது மண்ணீர்திக் காலவற்றின்
ஊனந் தினைத்துணையு மோர்.

ச

612. மனைவியொடு நாத் தூண் மருகியொடு மச்சான்
மனையோ டனையாயு மற்றோர்—நினைவால்
ஒருத்தியே தோன்றுவா ஞண்மையிலே யன்னை
உருத்திரிதல் சற்று முறாள்.

ரு

—:0:—

ரு. ஏகாந்தத்திறன்

613. உலையாத முத்தி யுறுவோர்க்கு வேண்டும்
பலவாங் குணத்துள்ளும் பார்க்கின்—நிலையாம்
தனிமை தனையுக்கஞ் சால்பே மனத்தில்
இனிதமைய வேண்டு மியல்பு.

—:0:—

சு. அசங்கத்திறன்

614. எவ்வவையெவ் வெத்துணைவர் தெய்திடினும் போயிடினும்
அவ்வவற்றைக் காணுந்தா னன்னியனும்—அவ்வவற்றை
காற்றிற் றுரும்பிற் கலங்காமே யவ்வவற்றை
சூற்றி யிருப்ப தறிவு.

க

615. உள்ளும் புறம்புமீண்டுத் தூமெனென் தும்புவற்றே. 050
 டெள்ளஎவ்வுப் பற்றா தியலிவிசும்பை—எள்ளும்
 அசங்கனத் தன்னையறிந் தாலன்றி மோக்
 வசங்கதன காமை யரிது. ௨

616. உள்ளத்து வாதனைதா முள்ளபடிசங்கமென 150
 றெள்ளத் தருவனவா வேய்தலாற்—கள்ள
 மனமடங்கப் பெற்றாலம் மாண்புடையோ ரெத்த
 இனமுறைந்தா லும்மின் நிழுக்கு. ௩

எ. மனோநீக்கிரகத்திறன்

617. எங்குமே போக வியலா திருக்குழுமுப்
 பங்குபோ லாகப் பவன்னுட்க்—எங்குமே
 மேவா தலைமனத்தை வீட்டலே மெய்ம்மையாச்
 சாவாமை பெய்துஞ் சதா. ௧

618. களைக்கு நிகர்த்தெழுந் காமாகி முன்றும்
 முளைக்கு முன்தாகக் கீண்டு—வளிக்கு
 நடுங்கி யெழாத நளிகடல்போற் சிந்தை
 ஒடுங்கி யிருப்ப துணர்வு. ௩50

619. எற்றுந் துயருக் கிடமாக வெப்பலத்தும்
 சற்றுங் கருத்துச் சலியாமை—முற்றும்
 மடங்கி யவிந்த மறிகடல்போற் சிந்தை
 அடங்கி யிருப்ப தறிவு. ௩

620. ஆன்மாவ் லோகனத்தா லல்லா தகங்காரம்
தான்மாய்த லில்லாத் தலகமைபோல்—ஆன் ற
மனவிளர்வா லல்லாது மாயாதே துன்பக்
கனவுலகக் சாட்சியுங் காண்.

621. மனத்தைச் செயலறவே மாய்க்கு முபாயம்
எனைத்தானுந் தாந்தெரியா தேங்கி—இனைவீர்காள்
கரணப் படுபொருளுங் காண்பானுந் தானேயா
மாணவே காண்டல் வழி.

622. பொன்னிற் றொடிபோற் புனல்போன் மசரதத்திற்
றன்னுகொப் பட்டினத்தைச் சூழாண்போற்—நன்மயமே
காணப் படுபவெலாங் காண்பாரளி லன்னியமாப்
பேணப் படுதல் பிழை.

—:0:—

அ. மிருதமனத்திறன்

623. எண்ணமாச் சிந்தை யியங்கா தொழிந்தாலும்
திண்ணமா வுண்டென்று செப்புவேன்—உண்மையாம்
காலமே யாகந் கரந்தொழுகி ஞானானந்
தாலயமாய் நிற்கு மது.

624. இன்றன் றில்துள திங்கங் கெனுகினை
வொன்றுஞ் சிறிது முளதாகா—தொன்றான
நித்தமா யெங்கு நிறைந்ததாய்த் தான்விளங்கும்
சித்தமே சுத்த சிவம்.

—:0:—

கா. முற்றுணர்வுத்திறன்

625. தன்னைத் தவிர மற்றோர் சத்தத்தையக்காடு னைமயினுற்
பின்ன மறப்பிறங்கும் பேரறிவே—உன்னதமீரம்
முற்றுணர்வா மல்லாது முக்கா லமுமுணரும்
முற்றுணர்வோ வல்ல மதி.

626. உற்றமயற் பிழையொருங் குள்ள மொடுங் காதார்க்குச்
சிற்றுணர்வு தன்னானே சேர்த்திருக்க—முற்றுணர்வான்
முன்புள்ள மோகவிருண் முற்றப் பெறுவதலால்
என்பயனு மில்லை யுயிர்க்கு.

627. உள்ளோனார் தன்னை யுணர்வோனாப் பேதுற்றுக்
கள்ளமாங் காட்சிசில காண்பாற்கே—வெள்ளமாம்
முற்றுணர்வு மெய்யாமம் மோகமிலா ஞானிக்கோ
பித்துணர்வா மல்ல பிற.

628. அறிவோனாத் தன்னை யலமந்த போதே
அறிவுசிறி யேனென் றமுங்கல்—அறிவளவிற்
சிற்றுணர்வு போலே சிதைவுண்டு போகும்
முற்றுணர்வு மொக்க முடிந்து.

629. முற்றுணர்வோ னாக முழங்குமறை யீசனைத்தாம்
சிற்றுணர்வோ ராகத் தியங்குநர்க்கே—உற்றுணரின்
என்று மிறைதன் னியல்பாமெய்ப் பூரணத்தால்
ஒன்று முணர்த லிலை.

630. காட்சி யநுபவங்கள் காணுங்கா லொன்றாய
மாட்சியா லம்முத்த மாந்தர்க்குக்—காட்சியுற்
றோற்றம் பலபேதந் துய்க்கு மநுபவத்தாற்
போற்று மபேதமெனல் பொய்.

631. பிரமித்த நேர்க்காற்பில் பேதங்காண் குற்ற
பரத்திட்டி யாலே பல்வாம்—உருவத்ன தக்
காண்பான்போன் முத்தனுங் காணப் படுவதலாற்
காண்பா னவனலன் காண்.

எ

632. சிற்றுணர்வீவர் னுத்தான் நெருமரன் முன்னிலையைப்
பற்றுணர்வாற் போந்த பழுதேயாம்—மற்றுணர்வு
விட்டுவிசா ரத்தாற்றன் மெய்யுணரச் சிற்றுணர்வு
கெட்டுமுழு தாகுங் கிளர்ந்து.

அ

633. குற்றநோக் காலேது கோலம் பலகோ லும்
முற்றுமாந் தோற்ற முயங்குமோ —அற்றாய்
அத்துவிதான் மாவை யபரோக்க மாவுணர்தல்
முற்றுணர்வா மல்ல பிற.

அ

634. ஈனவி லனைத்துந்தன் கற்பனையாத் தன்னுட்
டுனவிடத்துத் தோன்றாத் துணிவால்—நனாவில்
அனைத்துமா வென்றுமான் மாதுபவ மெய்தல்
அனைத்தே யனைத்து மறிவு.

க0

635. நவநா கரிகமய னண்ணுது ஞால
அவஞான வார்வ மகற்றிச்—சிவஞானம்
பேதமதி பேர்க்கிற பிறங்குஞ் சிவஞான
பேர்தமதி னுண்மைப் பொருள்.

கக

க0. துரியாதீதத்திறன்

636. ஆணவத்தைக் கொன்ற வுலிநூர்பான் மூன்றாகக்
காணவத்தை யாவும் கழல்வே—மூணவத்தை
ஆய துரிய மதீதமா யன்னூர்பால்.
மேயது வாரு மிருந்து.

637. ஏனையமூன் றுண்மையா வேயந்தாலன் றேசுத்த
ஞான நனத்துயினுன் காவதாம்—ஏனையவை
துன்றலாற் பொய்ப்பாத் துரியத்தின் முன்னேயல்
தொன்றா மதீத முணர்.

(13) நனவு கனவுதுயி னூவார்க் கப்பால்
நனவு துயிற்றுரிய நாமத்—தெனும்த்
துரிய மதேயுளதாற் றேன் றுமூன் றின்றற்
றுரிய வதீதந் துணி.

—பகவான்

638. விழித்தலேயில்லா விழுத்துயிலென் றாலும்
தொழத்தகுமெய்ஞ் ஞானத் துரியம்—வழுக்கும்
உறக்கத்தோ டொட்டா வொரேவிழிப்பென் றாலும்
சிறக்கப் பொருந்துந் தெரி.

கக. அகண்டவிருத்தித்திறன்

639. விருத்தியெலாங் கண்டமெனின் வீறு மகண்டர்
நிருவிருத்தி யான் நிலையாம்—பரத்து
விரவுமகண் டாகார மேவும் விருத்தி
பரவையுரு மேவுநதிப் பண்பு.

—:0:—

கஉ. கிரந்திபேதத்திறன்

640. உற்றநோய்க் குள்ள முனையாமே யின்பத்தும்
சித்தமொரு ஸ்ற்றுந் தினையாமே—ஒத்தாங்
குலவுமுதா சீன வபசாந்த நீர்மை
குலவுகந்தி பேதக் குறி.

641. கடந்ததையுஞ் சிந்திக் கலாதேமே லெய்தக்
கிடந்ததையுஞ் சிந்திக் கிலாதே—படர்ந்து
நிகழ்வதற்குஞ் சான்றேயா நின்றுபசாந் தத்தால்
மகிழ்வதுபே தித்தகந்தி மாண்பு.

642. என்னென்ன சிந்தை யியைந்திடினும் மின்றமையாத்
தன்னொழிந்து சாரடுவாணத் தன்மையால்—அன்னே
இடைநழுவிற் றுன்மநிலை யென்றபிர மாதம்
அடையாமை தாது மது.

—: 0 :—

கங. கிருதகிருத்தியத்திறன்

643. எவ்வெப் பொருள்களா லெவ்வெவர்க ளெங்கெங்கே
எவ்வெவ் வநீபவங்க ளெய்திடினும்—அவ்வவ்
வதுபவங்க ளெல்லா மறியுங்கா லான்ம
அதுபவத்தின் கூறுகளே யாம்.

644. துய்த்தலுள வுஞ்சென்னி தூக்கவிடா தம்முதலை
உய்த்துக்கொண் டெள்ளி தூர்தலாற்—சுத்த
சுகாதீத மான்ம சொருபமலா லான்மா
சுகசொருப மென்றாரைத்தல் சூது.

645. அன்னதே தானென்றவ் வான்மாவிய் தணர்ந்தாற்
பின்னுமே யந்தமெய்ப் பேதநினை—பின்னமாம்
எந்த துகர்ச்சியை யாருக்கூர் விசேசித்துச்
சிந்தைப் பரிவெய்து வான். ஈ

646. பெற்றவப் பேற்றின்மேற் பேறுமே நின்மையால்
அற்றவகங் காரககா தீதர்க்கு—மற்றும்
செயக்கடவ தில்லாத் திறத்தாலின் னோரே
இயற்றிமுடித் தீடேறி யார். ச

647. பூன்றடா மான்மாது பூதி புணர்ந்தவவ்
வான்றோ ரயலொன் றறிவுரோ—தோன்றும்
இரண்டற்ற வன்னாபே ரின்பமெண லாமோ
மருண்டபரிச் சின்ன மதிக்கு. ன

—:0:—
கசு. துக்காபாவத்திறன்

648. உள்ளமென யாவர்க் குளுமொளிர்தம் முண்மையே
கள்ளமறு மின்பக் கடலதனாற்—கள்ளமுறு
விண்மையே போல வெறுங்கற் பித்தத்தன்
உண்மையிலே துன்ப முறுது. க

649. மைம்மயல்சே ராஞான் மார்த்தாண்ட னந்தமது
மெய்ம்மையே யின்பர் விளங்கலாற்—பொய்ம்மையாம்
சீவபோ தத்தாற் றெருமரலார் துன்பலதொன்
றியாவருமே பெய்திற் றிலர். உ

—:0:—

கரு. சுழுத்திலியாபகத்திறன்

650. கனவிற் சுழுத்தி கலந்திலதென் நெண்ணி
மனவரங் கெட்டும் துமர்ழிகேல்—அணவும்
நனவிற் சுழுத்திவலி நண்ணுமே னண்ணும்
கனவிற் சுழுத்திக் கலம்பு.

651. நனவிற் சுழுத்தி நடைகாறுந் தன்னை
வினவு முசாக்கை விடாமை—ஏனவே
கனவிற் சுழுத்தி கலந்தொளிருங் காறங்
வினவுசா வாற்றல் விதி.

(14) நனவிற் சுழுத்தி நடையென்றுந் தன்னை
வினவு முசாவால் வினையும்—நனவிற்
கனவிற் சுழுத்தி கலந்தொளிருங் காறங்
அனவரத மவ்வுசந் வாற்று.

—பகவான்

—:0:—

கசு. அறிதுயிற்றிறன்

652. பாரின் படுவலையிற் பட்டுக் கொடுத்துயரக்
கூரம்பு தைத்துக் குலைகுலைந்து—பேரின்ப
ஆக்கமே நாடி யலைவீ ரறிவழியாத்
தூக்கமே பொன்றாச் சுகம்.

653. வஞ்சப் புலத்து வழக்கற்றுக் கஞ்சமலர்
நெஞ்சத் தலத்து நிலைபெற்றுத்—துஞ்சுவோர்
மெய்ஞ்ஞான வீட்டில் விழித்தார்மற் றோர்துயின்றார்
பொய்ஞ்ஞால வல்லிருள்வாய்ப் புக்கு.

—:0:—

கௌ. அத்துவிதஞானத்திறன்

654. சிவாயநமீ வென்னவகஞ் செத்தெரிய லுற்ற
தவாதசெழும் பத்தித்-தழுவின்—சுவாலைச்
சுவாநுபவத் தின்கட் சுடர்வதே தோலாச்
சிவோகமெனு முண்மைத் தெளிவு. க

655. கள்ளமறச் சித்தங் கடைப்பிடித்து நானொரென்
றுள்ள மெனுங் கல்லு ரொய்ந் துராய்ந்—துள்ளுட்
கனலக் கடைந்த கதிரொளியே காண்டி
அனல்ஹக் கெனுமெய் யறிவு. உ

656. அத்துவித ஞான வழத்தமே யாண்மையலாற்
பொய்த்துவித ஞால்ப் புரளிபிலே—எய்த்துமதி
தெவ்வர்மே லாண்மை செலுத்தலுமே தேருங்காற்
கவ்வுபே ரச்சமே காண். ந

கஅ. திருவருட்டிறன்

657. உள்ளதே யுள்ளமென வோங்குந் திருவருளேல்
உள்ளருகி யுள்ளா வுயிர்கட்கே—உள்ளதனை
எள்ளருகை யேயுமலர் தின்னருள்செய் யாக்குறையவ்
வுள்ளதனுக் கெங்ங னுறும். க

658. அறிவுண் முகமா யகந்தை யடங்கிச்
செறிவுண் மிகவொளிர்ச்சி சித்தே—குறிகுணந்தீர்
தான்மனா தீதமாய்ச் சுார்ந்தே குருவாய்த்தோன்
ருண்மனா மீச னருள். உ

659. அஞ்ளமுத் வெள்ளீத் தமிழ்நூலின்ற சீவர்
மருள்வயுத்தா லேதவித்து மாழ்கல்—பொருகங்கை
யாற்றுநீர் வெள்ளீத் திடைநின்று நீர்வேட்கை
மாற்றறியார் மாயு மடம்.

660. எல்லாரை, யுங்கடைக்க ணிக்கும் பொதுக்கடவுள்
பொல்லாரை யேனோ புறக்கணித்தல்—எல்லாமாய்ப்
பொங்குங்கண் ணென்றைப் புறக்கணிப்ப தில்லைவர்
மங்குங்கண் மாலை மயக்கு.

—:0:—

கக. சச்சிதானந்தத்திறன்

661. அயலாய வற்றை யறிகின்ற புத்தி
மயலாய விஞ்ஞான மாற்றி—இயலாய
செம்மை யிதயத்தைச் சேரவே சித்தமாம்
அம்மெய் யறிவானந் தம்.

662. சித்தாய் சித்தம்து சேட்டை யொடுங்கினுற்
சத்தாகத் தன்னையே தான்காணும்—சத்தோடு
சிற்சத்தி யொன்றிச் செறிபர. மானந்த
எச்சமும்த் தானன்றி யேது.

663. சிற்சடமாஞ் சீவன் செட்வதற்கை செத்தவுடன்
சிற்சொருப மாகத் திகழ்கின்றான்—சிற்சொருபம்
சன்மாத் திரமாத் தரித்தலா லாங்கென்றும்
தன்மாத் திரவின்பந் தான்.

664. நிலையுளபோற் றோன்றாநிலங்கடிக் கெல்லாம்
நிலையிலதா யுள்ள நிமித்தபுலையகங்
காரச் சமுக்குக் கழிந்ததே ல்நிலையே
சாரக் கிடந்ததோர் சத்து.

665. அறிவுளபோற் றோற்றமுடை யநின்றுந் கெல்லாம்
அறிவிலதா யுள்ளதோ ராவி—வெறியகங்
கார மயக்கங் கழன்றதே ல்நிலையே
தேரக் கிடந்ததோர் சத்து.

666. இன்புளபோற் றோற்றுபொரு ளின்பங்கடிக் கெல்லாமே
இன்பிலதா யுள்ளதோ ரேதுவாம்—துன்பவகங்
காரச் செருக்குக் கடிந்தக்கர் ல்நிலையே
ஊரக் கிடந்த வுவப்பு.

667. சத்துச்சித் தின்பமெனச் சாற்றினும்வெவ் வேறாக
உய்த்துணர்ந்தா லம்முன்று மொன்றாகும்—ஒத்த
திரவமொடு மாதூரியஞ் சீதளங்கண் மூன்றும்
பொருவறுநீ ரொன்றேதான் போன்று.

—:0:—

உ. உண்மைமாட்சித்திறன்

668. உளதாதல் தன்னியல்பவ் வொன்றொழிந்த வெல்லாம்
களவாய் கற்பணியின் கற்றை—உளவாகா
தவ்வெல்லாந் தன்னின் நகல்வனவா மென்றென்றும்
இவ்வொன்று நீங்க விலை.

669. அறிஞரூட்டித்திமினு மரசை யிலாதே
நிறைஞ்சுட்ட சாந்தபுத நோவன்—புறஞ்சுட்டிக்
காண்போனத் தன்னைக் கலங்காதே யுண்மைநிலை
மாண்போனத் தன்னையுணர் வான்.

—:0:—

உக. சமரசத்திறன்

670. போதாந்த மோனப் பொதுவிபல்பால் விஞ்சைசேர்
வேதாந்தத் துக்கு விரோதமிலை—தூய்தாத்
தனித்தொளிர்மெய் யத்துவித சாதனங்க ளாக
அனைத்துமத மும்முடன்பா டாம்.

671. எந்தமத் மீதி லிருக்கினும் பிக்கையுனக்
கந்தமத மெய்யன்பேர் டாசரித்தி—சொந்தமத
மீதபிமா னத்தால் வெளியிற் பிறமதமேல்
வாதமிடா துள்ளே மறிந்து.

672. துவிதவிசிட டாத்துவித சுத்தாத் துவித
விவிதவழிக் காடல் விடுத்துத்—தவமுதிரச்
சுந்தித் திறையையுபா சித்துத் திருவருட்சீர்
சுந்தித்து மெய்யுணர் தல் சால்பு.

—:0:—

உஉ. சைசலியத்திறன்

673. ஈட்டமுறு மக்க ளினத்து ளகந்தைமதிச்
சேட்டையறி வற்ற சிசுக்களை—வாட்டமற
ஆம்மையப்ப ராலே யதேநினைவா யெக்காலும்
பன்மடங்கு பேணப் படும்.

674. விகாரமனஞ் சற்றுநீ வினையாத சுத்த
மகார்களை பாக்கிய வந்தா—தகோதியழிர்ம்
அன்னைமடி நீங்கா தமர்நதுவினையாடுமகிழ்
வின்னவர்முற் றாட்டாக லான்.

—:0:—

உரு. ஆன்மமுயக்கத்திறன்

675. நானென்னும் புத்தி நீழுவுற்று மெய்ஞ்ஞான
வானென்னு மான்மவரன் மாட்டொன்றித்—தானென்
றவனென்று சொல்லவிரண் டற்றநிலை தானே
சிவமொன்று கற்பின் சிறப்பு.

676. யானவனென் றோது மிருவகைநோக் கொன்றியவம்
மோனமுயக் கிற்பேச்சு மூச்சுண்டோ—நான்றவே
கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சோற்கள்
என்ன பயனு மில்.

—:0:—

உசு. சைதன்யமாட்சித்திறன்

677. அகங்கார மாஞ்சட் டறிவா னயல்போற்
சகங்காணு ஞானஞ் சடமே—அகங்காரம்
செத்தாற் றுலங்குமே சித்தமு லத்துணர்வாம்
சுத்தாத் துவிதச் சுடர்.

678. திகந்தபூர்வத்திற் றினகரனேய் மட்டே
இகந்தனிலவ் விந்து விறுமாப்—பகந்தை
மயலுணர்வோ யச்சின் மயலுணர்வேய் மட்டே
உயிருணர்வின் வீரூப் புணர்.

679. உதயாத் தமண் முருதசிதர், காச
இதயாத் துமப்பே ரிரவிக்—கெதிரே
அகன்ஞாலத் தாண்ம வறிஞர்மனம் பட்டப்
பகன்மதியங் காணும் பரிசு.

ந

680. இல்குகண் னுடியொளி யேய்க்கு மயல்சேர்
உலகை யொளிர்விக்கு முள்ளம்—குலவும்
கதிரொளியே கண்டரவ் ஷன்ஸத்தி னுண்டை
உதிதருபே ரான்ம வெளி.

ச

—:0:—

உரு. ஞானவேளித்திறன்

681. பூதலத்தே யோடோடிப் புண்ணியரைக் கண்டிறைஞ்சி
ஆதரத்தோ ணெம்மையினை யாராய்வீர்—மாதவத்தோர்
திட்டமுறச் சிந்திக்குஞ் செம்பொருளைச் சோதித்தால்
வெட்டவெறு ஞான வெளி.

க

682. காசினியைச் சுற்றிக் கடுக வலம்புரிந்து
தேசிகரைத் தேடிப்போஞ் சீடர்கட்—காசிரியத்
தந்தைமார் கீட்டித் தருவதுதான் கண்டக்கால்
விந்தைசேர் ஞான வெளி.

உ

683. சட்டை யுரித்திட்ட சர்ப்பமெனச் சங்கற்பக்
கட்டை யொழிக்குங் கலங்காத—ரிட்டையிடை
முற்ற முடிய முயன்றால் வெளிப்படுதல்
வெற்றவெறு ஞான வெளி.

ந

684. அடர்ந்தமுனி காடொன் றுகண்டமுரியப் பற்றிப்
படர்ந்தெறிய லுற்ற லரிசரி—கடந்த
சிதாபாச சீவனறச் செத்தச்சிசுரடாம்
கிதர்காய சோதிச் சிறப்பு.

685. குற்றங் கெடுக்குங் குருவருளா ணிலான்மற்
றெற்றாலுங் காண்ட லெளிதன்றே—மற்றூதம்
மாணக் கிடையாத மாட்சிசேர் மெய்ஞ்ஞான
வானத் தலத்தின் வளம்.

686. வானத் தலத்தின் வளங்கண்டார் பேரின்ப
மோனச் சிவமா முடிசுவார்—மான்ச்
செருக்கோடு மற்றைச் செருக்காலே மேன்மேற்
பெருக்கும் பிறப்புப் பெயர்ந்து.

687. உண்டியிர்த்துக் கண்டிகேட் டிற்றுணரு மைம்புலனாம்
பண்டமெலாஞ் செய்யப் படுபொருளாக்—கொண்ட
பயனிலையா நின்றபரா சத்திக் கெழுவாய்
வியனிலையா ஞான விசம்பு.

—: 0:—

உசு. சிற்றம்பலத்திறன்

688. எங்கெங்குந் தானு யிருந்தொளிர்திற் றம்பலத்தை
அங்கிங்குந் தேடி யலைந்திடுதல்—பங்கமுறும்
பான்மதியின் மேதகவாற் பட்டப் பசுலிடையே
வான்சுடரைத் தீத்து இ யற்று.

689. அருமுட்பொய் பல்லா விதாழம்பொய் யந்த
அகமிதத்தைக் காணு மறிவும்—மிகவுட்பொய்
முப்புடியுந் தேர்ந்நலுறு மூலப் பகுதியும்பொய்
அற்புதச்சிற் றம்பலமே மெய்.

உ

690. பம்பிப் பரந்தூபலவுலகுந் தோற்றுஞ்சிற்
றம்பலமாந் தநிலைபொய் யாயொழிய—ஐம்புலத்தாற்
காண்பனதா மெய்யாக் கருதிக் கலங்குவார்
மாண்பய நெய்த லரிது.

ந

691. சித்தமலங் கெட்டுச் சிவமபமாப்த் தாமொளிரும்
வித்தகர்தா மல்லாமல் வேறாரே—உய்த்துணர்வார்
குற்றங் குறையொன்றுங் கூடாப் பெருமைசால்
சிற்றம் பலத்தின் சிறப்பு.

ச

—:0:—

உள. அறிவுறுத்ததிறன்

692. அன்னதா லந்தச்சிற் றம்பலமே யாராலும்
பன்னலா காமெய்ப் பரசிவமாம்—என்னவே
தேர்வித்தா நென்னைச் சிவமபமாந் தன்னிலையைச்
சீர்வித் தகரணை தேவு.

க

693. தன்னுருவாம் போழ்தத்துத் தன்னுருவார் தானத்துத்
தன்னுருவார் தானெய்தத் தானுவந்து—தன்னுருவாம்
தன்னைத் தனதுருவார் தான்காட்டித் தந்திடலும்
தன்னுருவார் தன்னையுணர்ந் தான்.

உ

—:0:—

உயி. ஆன்மநிலைத்திறன்

694. உலகை யொளிர்வித் தொழிக்கும்கங் ஈரீரம்
இலகுதன் மூலமே தென்றுட்—குலவுமுளத்
தூக்கமொடு வீறி யொளிநுந்தற் போதமே
நீக்கமுறு தன்மெய்ந் நிலை.

695. சுட்டுணர்வாற் றன்முன்னர்த் தோற்றும் பிறவற்றைச்
சுட்டுணர்வா லெங்கிச் சுழலாதே—துட்டமன்ம்
சுட்டுணர்நா னாரெனத்தற் சுட்டியுசாய்த் தன்மெய்க்கண்
நிட்டையே யுண்மை நிலை.

696. எந்நிலையிற் போனா லு மெந்நிறத்தில் வந்தாலும்
தந்நிலையிற் றுமிருப்பார் தக்கோர்கள்—தந்நிலையே
மெய்ந்நிலையா மல்லாமல் வேற்று நிலையனைத்தும்
பொய்ந்நிலையே யன்றோ புகல்.

(கலிவிருத்தம்)

697. ஆன்மநிலை யொன்றேமெய் யன்புநிலை யல்லால்
வான்முளரி போற்பரத்து வைகுநிலை யெல்லாம்
கானலுறு நீர்நிலைபோற் கற்பனையாற் றோன்றி
மேன்மயலை யூட்டுமன மித்தைநிலை தாமே.

(நேரிசை வெண்பா)

698. இயல்பாந்தன் மெய்யேபே ரின்பா யிருந்தும்
மயல்பாய வஞ்ச மனத்தால்—அயல்போய்
நிதனையா நின்றுன்ப நேடலே யின்பாம்
அதனை யிழப்பிப்ப தாம்.

699. ஆன்மரசு மொன்றே யதிருசுமென் றாய்ந்ததனால்
ஆன்மநிலை நின்ற ருந்நிலைபார்—ஆன்மசுகம்
ஒன்றா வுயர்ந்த வுறுதியென் றோராதார்.
நின்ற ருலக நிலை.

சு

700. தந்தமுரு விஞ்ஞபமெனத் தாமுணர மாட்டாரே
கந்தமுரு கம்போற் கலங்குவார்—தந்தமுரு
நன்ற யுணர்கிற்பார் ஞாலத்தை நாடாது
நின்றார் தமது நிலை.

எ

701. சுகமென்ப தான்ம சொருபமே யான்ற
சுகமன்றி யில்லை சொருபம்—சுகமென்ப
தொன்றே யுளதவ் வுறுதியுணர்ந் தான்மநிலை
நின்றேதுய் யின்ப நெடிது.

அ

—:0:—

உக. ஆன்மவலத்திறன்

(15) அறிவுண்மை நிட்டன மான்மவித் தாவான்
அறிவாற் புலன்செற்ற ஞாதான்—அறிவங்கி
ஆவனறி வாங்குவிசத் தான்கால காலனவன்
சாவினைமாய் வீரனெனச் சாற்று.

க

—பகவான்

702. அடங்கலற்று மீக்கிளர்ந்த வான்மநிட்டை யாலே
தடங்குசெற்ற ஞானவுர வோனே—மடங்கலற்ற
கூற்றடர்த்த ஞான குவிசத்தான் மாச்சரியத்
தோற்றமறுஞானச் சுடர்.

உ

703. ஆறு பொறிவழியா மண்டமெலாத் கீண்டாந்நம்
வீறு படைத்தவக. வெஞ்சூரர்ச்—சிறி
மடக்கியித யத்து மடிந்தோனே. பெரிந்
படுகீழுங் குமார னிறி.

ந

—:0:—

நா. ஆன்மசோநுபத்திறன்

704. ஓவியமா மிந்த வுடலேநா மென்றிருப்பீர்
ஓவியந்தான் யாதேனு முன்னுமோ—ஆவியே
உன்னுவது உ முன்னு தொழிவது உ மாதலால்
அன்னதே நாமென் பது.

க

705. உடம்புநா னென்னுமுயி சவ்வுடல்வே நென்ன
உடம்பெனாக் கொண்டவ் வுயிருள்—நடம்புரியும்
வேறுயிரொன் றுண்டென்னின் மெய்யுயிரா மஃதன்றி
வேறுயிர்க ளுண்டோவிளம்பு.

உ

706. ஓரப் படுமூலக முண்மையே யாகவலா
தோருமனக் கற்பனையா வற்றொழிக—ஓரும்
உணர்வுருவா நீயங் குளையன்றோ சத்த
உணர்வதுவே யான்ம வுரு.

ந

707. வேறென்றைச் சற்றும்—விரும்பா தெதுதானே
ஊறின் றுளனெனன் றுள்ளொளிரும்—வீரென்றும்
உண்மையள வாமந் நிருபா திகவுணர்வே
திண்மைசேர் தன்மெய்த் திறம்.

ச

708. முப்புடிச் ளாட முயங்குந் தோகைபலவுள்
எப்புடியுந் தன்னேவிட் டின்றேனும்—அப்புடியுள்
ஒன்றுமே தானன் றுவற்றுக் கெலாமிடனா
நின்றதே தன்மெயந் நிலை. (ரு)
709. சூக்கமாய்த் தூலமாய்ச் சூனியமாய்ப் பூரணமாய்
ஏக்கமா யேங்கா விறுமாப்பாய்—நோக்கலுறு
தொந்தமெலாந் தோற்றற் கிடனா யிருப்பதோர்
அந்தமிலாப் பேர்நிலே யான். (சு)
710. பெய்யாயாகப் பஹுன் புறப்பட்ட டிருவினையும்
செய்யாமே செப்துழன்று சிந்தைதரும்—கையாற்றால்
எய்யாமே யெய்த்தற் கிடனா யிருப்பதொரு
மெய்யான சின்மயமே தான். (எ)
711. இருக்கின்றே-னென்னு மியல்பளவர் யூனச்
செருக்கின்ற முண்மைத் தெளிவாய்—அருக்கன்றன்
மானவே தானுனாப் மன்னி விளங்கிதய
வானமே பான்மா-மதி. (அ)
712. இசையே ழுனுக்குந்தா னின்றமையா துட்சேர்
இசையாஞ் சுருதி பெனவும்—விசையால்
அசையோ வியங்கட் கடிப்படமே போன்றும்
வசைதீர்ந் துளதான்ம வஸ்து. (சு)
713. பெய்யெவற்றி னுள்ளுந்தான் பொங்கலாற்பல்வேறும்
பெய்யெவற்றை மெய்போற் புலப்படுத்திப்—பெய்யெவற்றின்
பெய்குறிபோல் வாராமற் பேராம லெங்குரிதம்
வைகுவதே யான்மபர வஸ்து. (க0)

714. எவ்வெவ் வுயிருள் ஞ்மேயுந் து மதிபீடந்
தவ்வவ் வழியையுடம் பாகிதோண்டு—செவ்வே
இமையா தயரா தியக்கு மவனே
அழுத்தன மந்தரான் மா.

கக

715. எழலும் விழலு மியல்பெனக்கொண் டென்றும்
உழலுமகங் கார வுயிராய்ச்—சுழலும்
சகடக்கா லன்று சலியா துளமெய்
அகடச்சே யான்மா வறி.

கஉ

716. அவகடந்துன் றவ்வகத்தை யாய்ந்தடங்கத் தோன்றும்
சிவனடஞ்செய் காட்சித் திறனென்—றுபநிடங்கள்
ஓலமிடுந் தெய்வவரு ஞண்மைத் தெளிவாய
வாலறிவே யான்ம வடிவு.

கங

717. யானென்னு மெண்ண மிறையு மெழாவிடமே
மோனஞ் சொருபமென்பர் மூதறிஞர்—மோன
சொருபமே யீசன் சொருபமே சீவன்
சொருபமே யித்தொல் லுலகு.

கச

718. ஆனவுல சீசனுயி ராயவற்றுக் கெப்பொருட்கும்
வானமென மேவுண்மை மாத்திரமெய்—தானே
பரசுமனா தீதப் பரந்தாம மென்னும்
பரசிவமா மான்மசொரு பம்.

கரு

நக: ஆன்மாவட்சித்திறன்

719. தானே மகத்தன்மில் தன்னினுமே மிக்கதாம்
ஏனை மகத்தொன்று மில்லையே—ஆனதால்
எற்றுத் திறத்தாலும் யாங்கானோந் தன்னைத்தான்
விற்றுக் கொளத்தக்க வேறு.

க

720. இருந்தொளிர்மெய்ஞ் ஞான வெழின்மணியா மாண்ம
அருந்தனத்தை யாராய்ந் தகத்தே—பொருந்தின்
அயாமூல மாம்பிறவி யல்லலற மாயும்
வியாமோக மென்னு மிடி.

உ

721. அந்த மணியி னருமையறி யாமையினே
மந்தராய்ச் சோம்பி மடிக்கின்றார்—தந்தம்
உரிமையா மத்தை யுளவறிந்து பெற்றார்
பெரியார்பே ரின்பமுற்றார் பேண்.

ந

722. ஞாலமட மாந்தர் நயக்குமணி மாதிரித்தி
ஏல வொருங்கே யிசைந்தாலும்—மூல
முடிச்சவிழ்த் தான்ம முழுமணியெய் தாதார்
படிச்ச படிப்பனைத்தும் பாழ்.

ச

723. ஒளித்தகட லுட்சிந்தை யொன்றிக்கல் லோடு
குளித்துயர்நன் முத்தைக்கைக் கொண்டு—களித்தாங்
கித்யத்துள் வைராக்கியத்தோடாழ்ந் தான்ம
நிதியத்தைப் பெற்றவல நீங்கு.

ரு

நா. அன்மபுரத்திறன் 0000 0000

724. பல்வகையர் மூர்த்திகளைப் பார்த்துப் பீதற்றமொடு
சில்பொழுது சிந்தையார் செம்மொப்பார்—நில்லாத
பொய்ம்மையா மெய்யையலாற் பொய்ம்மருவா மெய்ம்மயமாம்
தம்மையே தாமுணரா தார். க

725. பெற்றதா வன்றிப் பிரிந்ததாப் பேதுறுவார்
உற்ற துயிலோ கெண்வினிடெச்—சற்றும்
தெரியா ததற்குந் தெரிவதற்கு மொப்பக்
கரியர்கத் தம்மைக் கலார். உ

726. தேற்று முபாசனையாற் சேருந்தெய் வம்பிலவும்
தோற்றமறை வுற்றுத் தொலைதலாற்—தேற்றமோ
டென்றுமுள தாந்தன் னியற்கையே மாறாது
நின்றபர தெய்வ நிஜம். ந

727. ஆன்மபுர தத்துவமல் லாதபிற தத்துவத்தைத்
தான்மயங்கி யாய்ந்து தடுமாறல்—ஊன
மயிர்வினைஞன் குப்பையை வாரித்தள் ளாது
செயிர்ப்படநன் தாய்ந்த திறம். ச

—:0:—

நா. அத்துவிதத்திறன் 0000 0000

728. ககனமா மொன்றே கடம்மத்தா லவ்வக்
ககனமாக் காண்டல் கடுப்பச்—கக்கனசித்
துண்மையா மொன்றே யுயிரிற்றையாக் காண்டலினவ்
வுண்மைவே றுகா துணர். க

729. சீவ னெனவுஞ் சிவனெனங், முண்மையிலே

யாவது முண்டோ விருவேறு—மேவும்.

அமிழத் னியன்றவாண் டர்னடிமைப் பாவை

தமில்வேறு பாடுண்டேற் சாற்று.

—:0:—

ஈசு. ஆத்திகத்திறன்

730. எய்த்த சொருபு மிதுவென் றகந்தெளிந்து

சுத்தமா முண்மை துலங்குற்ற—புத்தன்

ஒருவனே யாத்திகனென் னும்பெயர்க்கு மெய்யே

அருகனா கின்றா னறி.

—:0:—

ஈடு. அநாதிமலமுத்தத்திறன்

731. வானுடல மாக வழங்குற்ற மெய்ஞ்ஞான

பானுவாந் தம்மெய்ப் பரிசுணர்ந்தார்க்—கூனுடல

மோகாந்த கார முயங்கியதே யின்மையாற்

தேகாந்தர்க் கேதிமிரந் தேர்.

732. செயக்கடவ தாமுசாத் தேர்ஞானம் பாச

மயக்கடுசீ வன்பாலே மன்னும்—மயக்கற்

றனாதிமல முத்தமா மத்துவிதான் மாக்கண்

மனாதுமல போத மயக்கு.

733. நிசரதமா வெங்கு னிறைந்திருக்கு மான்மா

மசரதமா மாயையாற் கட்ட—வசப்படுமோ

பந்தப்பட்ட டாற்போற் பதறாதே யாறமரச்

சுந்தித்துத் தேறத் தெளி.

—:0:—

நாசா. சதாசநவாழ்க்கைத்திறன்

734. தவற்றுமன மாயைத் தடுநற்றஞ் சரியத்
கவற்றுமுனி வார்வங் கடிந்தே—எவற்றும்
உதாசின மாக வொழுக்கிலே நன்றும்
சதந்சார வாழ்க்கை தரி.

735. தம்பார முற்றுமரன் ஞுள்சேர்த் துதாசின
கம்பீர வாழ்க்கைகடைப்பிடித்தி—மொய்ம்பாரும்
சொச்சந்த மாகத் துலங்குமறி வாளரே
சச்சந்தர் பாக்கியவந் தர்.

736. ஐயுணர்வாற் காணு மகிலமெய் யாநம்பி
நொய்யபுலன் மேற்பாயு நோக்கத்தால்—மையல்
உருப்பாரைப் பற்று முயிர்ச்சேட்டை யற்றுச்
சரிப்பார்க்கு வேண்டா தவம்.

நா. நீட்களத்திறன்

737. உருவந்தா னாயி னுடையோனா மாதி
சொருபந்தா னுமற்றே கோற்றுவதாம்—உருவந்தான்
அல்லா விடினே வயலறிவே கூடாதேல்
ஒல்லுவதா மோவவ் வுரை.

738. நினைந்துநினைந் தன்பர் நெடும்பா வணையாற்
புனைந்தவரு வேதான் பொருந்தல்—அனந்த்
உருநாம மேவினுமா யோபாதி யான்மெய்
அருவா மறிவே யரன்.

739. சும்மா விருந்திதபிஞ் செரில்லும் பராவாக்காற்
செம்மர்ண் பொருளுதுசந் தித்தலே—பொய்ம்மாய்
விண்மை யுருப்பெயர்போய் மேவுமுளத் துள்ளொளியாம்
வண்மையுறு மாதிபர வாழ்த்து. ந

740. அவ்வதுசந் தானஞா னசாரர் செய்துதிபாம்
எவ்விதநா லுக்கு மிதயந்தான்—செவ்வியதாம்
அந்தப் பரம்பொருளி னன்றிப் பெயர்வடிவாம்
எந்தத் திறத்திலுமே யின்று. ச

741. மதியரவி தம்மின் மணந்தாலே போலப்
புதியவியப் பாகுமிறும் பூதால்—இதயமுறக்
கொஞ்சியடி பாரைக் குசலவுசா வாற்றுநடன்
குஞ்சிதவண் பாதக் குலா. னு

742. திகந்தமெலாஞ் சுற்றித் திரிந்துபட ருற்றும்
இகந்தனிலே மாழ்கலறி வீனம்—அகந்தை
தருமசைவு மாய்க்குஞ் சதாசிவமா மோன்ப்
பரமசிவன் பாதம் பயில். சு

743. அறிவோ டிதயத் தடங்கினை ரல்லால்
மிறைதீர்ந்த வுண்மைநிலை மேவார்—முறையே
உறக்கத்தோ டேனைவிழிப் பூடுமனத் துக்கு
மறப்புநினைப் பான்மெய் மறைந்து. எ

நா. ௨. சுகஜநிட்டர்திறன்

744. விவகாரசிபுநிட்டையின் பெய்யுளியில் பாததூங்க
கவிகார ஞானி யுறியான்—புவிமீது
வண்ணிச் செல்வுநிலை மற்றைக் கிடைத்தனாட்
கண்டியில்வோன் காணான் கரி.

(16) வண்ணிசூயில் வானுக்கவ் வண்ணிசெல்
வண்ணிதனி யுற்றிடுதன் மானுமே—
வண்ணியாம்
ஊனவுட லுள்ளே யுறங்குமெய்த் ஞானிக்கும்
ஆனதொழி னிட்டையுறக் கம்.

—பகவான்

745. சான்றா யிருந்தொளிநுஞ் சரின்னோர்தஞ் சத்தமனம்
மான்றோராய் மாந்தர் மதிமருளத்—தோன்றயலார்
கோட்டம் படிந்தமனக் குற்ற நினைவுகளும்
காட்டும் படிமக் கலன்.

746. சத்துவமுந் தாண்டிச் சரிக்குஞ் சுகஜர்காத்
தத்துவமுன் னிட்டிழல்வார் தங்கண்ணுக்—கெத்துமிகத்
துன்னு மிராஜதர்போற் றோற்றலாற் கிழ்சிலகால்
அன்னதுகொண் டையுற தே.

747. இம்மை மற்றைமக் கிரும்பாவ் மும்பழியும்
சம்மையா வீட்டிச் சுகப்பரால்—செம்மைத்
குரியரா யோரு மொளிர்ஜீவன் முத்தப்
பெரிபார்ப் பிழைத்து விடின.

௫

748. செக்குக் சிவலிங்கந் தேரு தொருங்கொக்க
நக்கிப் பிழைக்குங்கீழ் ராயனையார்—பொக்கர்
விழுமியார் தம்மையும் வேறு வுணரா
தொழுகுவா ரொக்கப் பிழைத்து.

749. சூரியனை நேர்க்கிச் சுணங்கன் குரைக்கினுமச்
சூரியனை நின்றை தொடராது—சூரியன்போல்
வீரியமெய்ஞ் ஞானவொளி மிக்கோரை மேவாது
பூரியர்தம் புன்சொற் பழி.

—:0:—

நக. கிரந்திபேதித்தார்திறன்

750. சுட்டறிவாற் சிந்தை சுழல்பா மரர்விடயக்
கட்டா முலகெங்குங் காண்பதுபோல்—விட்டே
அடிச்சித்தான் மாவெங்கு மார்ந்தொளிரக் காண்பான்
முடிச்சவிழ்த்து நின்ற முனி.

751. என்றுமான் மாவி னிறுமாந் திதயத்தே
நன்றுநிலை பெற்றமெய்ஞ் ஞானிதான்—துன்றும்
மயலென்று மெண்ணான் மகிதலத்தைத் தன்னின்
அயலென்று மெண்ணா னறி.

752. தொடர்பரிந்த கத்தத் துவத்தாலே ஞானி
கடவதாச் செய்கன்மங் காணான்—சடமாம்
அயலனுவுந் தோற்ற வறிவாலே யைய
மயலனுவுந் தோற்ற மற்று.

753. உண்டுகிர்த்துக் கண்டுக்கேட்டு கற்றுணர்நுக் கும்புலத்திற்
பண்டுபேரு லாகிப் பயின்றிலும்—மண்டிங்
உசாவுரத்தால் விண்டிதே யுண்மைபொளி யிலே
வசிகரிக்கப் பட்ட மனம்.

754. மறிகடலோ டொன்ற மருவுநதினாழிப்
பிறிபடுத லில்லாத செட்டே—அறிவுருவாம்
ஆன்ம சொரூப மடைந்த வுயிர்க்கில்லை
தான்மயங்கி மீண்டுஞ் சனிப்பு.

755. முன்னொருகான் மூல முடிச்சவிழப் பெற்றினேற்
பின்னொருகா லத்தும் பிண்படான்—தன்னியல்பாம்
சுதே யிறைமைநிலை யீதே திறலாட்சி
சுதே யுபசாந்த மெண்.

—:0:—

சு0. சான்றோர்மாட்சித்திறன்

756. சித்த நசித்துச் சிவமயமா நிற்கின்றோன்
ஒத்துயிரு ளெல்லா முடனுறைவோன்—முத்தனாத்
தெள்ள மவன்சொரூப சிந்தனத்தால் விண்டொளிரும்
உள்ளிருந் துண்மை பொளி.

757. சாவாதெஞ் ஞான்றுஞ் சதோதயமாய்ப் பொங்குபா
வாழ்வாமெய்ஞ் ஞான மலிந்தோர்தம்—பார்வைநீர்
ஆடினார் தம்மை யமரகதிக் குய்த்திடுமெஃ
தீடிலா ஞானமெளி தீந்து.

758. சாந்தி நிறைந்து துதம்புழுநச் சான்றோர்பால்
ஏய்ந்தவந்தஞ் சித்தமிழலா மன்பமாம்—தோய்ந்த
குதுகலஞ்சே ரன்னார் குளிர்ந்தமுக மன்றோ
மதுகரஞ்சேர் செந்தா மரை.

ந

—:0:—

சுக வாதனைமாண்டார்திறன்

759. கலங்கு மனத்தாற் கடையர்ய நாற்கால்
விலங்கொடுபுள் ளாதிபுயிர் மேவும்—இலங்கொள்சேர்
யாவனது சிந்தையெவ் வெண்ணத்தா லும்மன்றி
வாழ்வதோ வாழ்வா னவன்.

க

760. மெத்தவிவ காரங்கண் மேவித்தாஞ் செய்தா லும்
செத்தமன வாதனையார் செய்யாரே—சித்தநெடுந்
தூரஞ் செலவிடுத்தார் தொல்கதைதாங் குந்திநெடு
நேரஞ் செவிமடுப்பார் நேர்.

உ

761. வாளா விருந்துமன வாதனைமா ளாராயின்
ஆளா யனைத்துந்தா மாற்றினரே—வாளா
கிடந்துங் கனவிற் கிரியேறிப் பள்ளத்
கிடந்தலைக் ழாவிழுவா ரேய்த்து.

ந

(17) சேய்மையுளஞ் சென்றுகதை கேட்பார்போல்
வாதனைகள்
தேய்மனஞ்செய் துஞ்செய்யா தேயவைகள்—
தோய்மனஞ்செய்
தின்றேனுஞ் செய்ததே யிங்கசைவற்
றுங்கனவிற்
குன்றேறி வீழ்வார் குழி.

ச

—பகவான்

—:0:—

சு2: ஜீவன்முத்தர்திறன்

762. கத்தத் துவங்கெழுநுங்குண்டிழர் தங்கழன்ற
முத்தரெனக் கூறன் முறையாரோ—மற்ற
விருத்தியா லுண்டு வினைசெய் துடலம்
தரித்துக் கிடப்பார் தமை.

763. அடைந்தவினைக் காளாகி யப்பெரியோர் தாமும்
இடைந்துபடக் காண்டுமே யென்னின்—இடைந்துபடல்
பார்ப்பார்தந் திட்டிப் பிரிசன்றி யன்னார்தம்
நோய்ப்பால்சொன் னாரோ துவல்.

764. அந்தப் பெரியோர் ரதீதமா வுள்ளதையே
சொந்த சொருபமாத் துய்ப்பாரா—இந்தஜடர்
நோய்ப்பா லுடம்புருவா நேசக்கலே யன்னோரைப்
பார்ப்பார்தந் திட்டிப் பரிசு.

765. கத்தத் துவங்கழன்று கத்தன் பணியின்ற
முத்தப் பெரியோரை முன்னித்தாம்—நத்திப்
புகழ்வார்பாற் புண்ணியமும் பேற்றாதன் னோரை
இகழ்வார்பாற் பாவமும்போ மெண்.

766. கன்மமெவ் வாரிய லுங் கத்தத் துவங்கழியிற்
கன்மநடை பேறுநாங் காண்டுமே—என்னினோ
மாய்ந்தவகப் பற்றான் மகேசனே தம்முளத்துத்
தோய்ந்துசெய்ப் பெற்றார் துணி.

767. ஜீவன்முத் தப்பெரியோர் செய்கை யகமமதை
யாவுந்தீர் மோன லகரியால்—ஆர்வ
உறக்கத் திடையெழுப்பி யுண்பிக்கப் பட்டுச்
சிறுக்கர் புசிக்குந் திறம்.

768. வீழ்ந்தநிறு ஜந்துதலை மேலெடுக்க வொட்டுமோ
ஆழ்ந்தடல் வேலை யிழியுங்காற்—றுழ்ந்தவுடல்
ஊண்வகீங் காரமெழு வொட்டுமோ மெய்ஞ்ஞான
மோனமுழு வெள்ள முகத்து.

எ

769. இறந்தும் பிறிதுமுழ லின்னுயிர்தன் னுண்மை
மறந்தவுயிர்ப் பாமெழுச்சி மாய—அறிந்தடங்கல்
ஆவன்முற் றச்செய் தடையமிசுத் தக்கதாம்
ஜீவன்முத் தாதுபவச் சீர்.

அ

770. கத்தத் துவங்கெட்டுக் கத்தனர் தம்புருடன்
செத்துமவன் மூவினையார் தேவிமார்—ஒத்தே
அமங்கலியா காதிருவ ராயொருத்தி மட்டும்
சுமங்கலியா வெஞ்சுவளோ சொல்.

க

(தறள் வேண்பா)

(18) பத்தாபோய்க் கைம்மையுறுப் பத்தினியெஞ்
சா ததுபோற்
கத்தாபோ மூவினையுங் காண்.

க0

—பகவான்

(நேரிசை வேண்பா)

771. வினைதுகர்ச்சி யேயுடலா மேவின லார்க்கும்
வினைதுகர்ச்சி யின்றேல் விழாதோ—எனவுரைப்பிற்
பூத வுடலம் புலப்பட்ட தாருக்கோ
நீத முறநீ நிகழ்த்து.

கக

772. நிகழ்ந்தசெம் பட்டுழை நீருகி யுண்மை
இகந்துமிக வாத்தேற்ற மேய்க்கும்—அதற்கைச்
செயிர்தீரப் பெற்ற செழுஞ்சீவன் முத்தர்
உயிரோ டெம்பி னுரு.

சங். ஞானியர்திறன்

773. நனவாய தன்னை நழுவிப்போய் மாயக்
கனவாகக் காணு முலகை—நனவாகப்
போற்றும் புலவரும் வேறே தமையுணர்ந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு.

774. னுனித்துநுனித் தெத்தனை தீர நோக்கினுமெய்ந் நூல்கள்
தனைத்தனிநற் காயவே சாற்றும்—மனித்தன்
கடிமுகங்கண் ளெள்ளங் களிப்பதே யன்றோ
படிமக் கலங்காண் பலன்.

775. வேத்தியமார் தம்மை விளக்கலுறு மெய்ஞ்ஞான
சாத்திரமார் தர்ப்பணத்தைச் சார்ந்தாருட்—சுத்திரமா
பாடியத்தைப் பார்ப்பார் பலராகத் தம்மியலைத்
தேடியறிந் துய்வார் சிலர்.

776. மெய்ஞ்ஞானி வேறேயம் மெய்ஞ்ஞான நூ லுணர்ந்த
விஞ்ஞானி வேறே விளம்புங்கால்—அஞ்ஞானக்
கட்டறக்காண் பார்க்குக் கலைஞரைநீத் தான்மபர
நிட்டர்பாற் சேர்தலே நேர்.

—:0:—

சூசு. ஞானிகள்கண்மத்திறன்

777. தொழில்நிலை ஞானத் துணிபேற் றெழுவாற்
 றெழில்நிலு ஞானத் துணிபே—தொழிலின்
 உவப்பு வர்ப்பு நீத்துள்ளத் தோர்பொறுப்பு மில்லா
 நிவப்பதுகாண் ஞான நிலை. க

778. இருத்தலே தம்மெய் யியல்பென் றுணர்ந்து
 கருத்தறுகம் பிரநிலை கண்டிடார்—பெருத்த
 பலகா ரியங்கள் பயிற்றினுங்கர்த் தாவா
 மலகா ரகர்த்தர் மதி. உ

779. கருவி கரணசங் காதமே செய்கை
 புரியும் வினைமுதலாப் போக்கிப்—புரிவனவாய்
 வைகும்வற் றோடெவ் வகைத்தொடர்பு மில்லறிஞன்
 செய்குறினுஞ் செய்கலா தான். ங

780. போந்ததுகொண் டெள்ளம்பூ ரித்தோராய்த் தொந்தமெலாம்
 நீந்தினராய் மாச்சரிய நீங்கினராய்ச்—சாந்தநிலை
 துன்னினராய் வெற்றியொடு தோல்வியிடை யாற்றும்வார்
 கன்மமதாற் கட்டுண் கலார். ச

(குறள் வேண்பா)

(19) எய்தவ்வின புற்றழுக்கா நின்றிரட்டை
 யெற்றுசமன்
 செய்திடினுஞ் சிக்கற்றான் றேர். டு
 —பகவான்

சுரு. தன்மயர்சால்புத்திறன்

(நோக்கை வேண்பா)

781. சேணிற் கிடந்தொளிர்ச்சுச் சிவார் பெருமையெத்தம்
மாணத் தகாப்புன் மயலாலே—தாணப்பல்
சித்திகள்கற் பித்துச் சிறுமைப் படுத்துறுமுன்
மத்தர் மலிந்த துலகு.

782. தன்மயராம் பூரணர்க்குச் சித்திகளாற் சால்புரைத்தல்
இன்னுமையுஞ் செங்கதிரின் றுன்னணுச்சிர்—வன்னம்
நிகழ்த்துவத னாலே நிறைசுடர்ஞா யிற்றின்.
மகத்துவநன் கோதன் மதி.

—:0:—

சுகா. மவுனமாட்சித்திறன்

783. வாலிதா மெய்ஞ்ஞானி மாட்சி யுளிப்பதாய்
ஏல்புடைய வெல்லா வெழுத்துக்கும்—மூலமாய்
*ஒரெழுத்தென் றுந்தானா யுள்ளத் தொளிர்வதாம்
ஆரெழுத வல்லா ரதை.

784. சாலத் தெளிவுடைத்தாய்ச் சத்தியமா யெம்மொழிக்கும்
மூலமாந் தெய்வ மொழிவினவின்—ஆலடியின்
ஞான சொரூபமா நம்பனுப தேசுக்கும்
மோனமே யந்த மொழி.

785. ஒன்றுமதி யுகத்தா லுண்டின் றிருவருவென்
றென்றிரண் டென்று முரையாடா—தென்றும்
தவலிலறு பூதியாஞ் சச்சிதா னந்த
மவுனமே யுண்மை மதம்.

* இவ்விரண்டடிகளும் பகவான் திருவாக்கு.

786. மாக்கடல்வர் ஸ்யாடி மெஞ்சூநதித்திரள்போற்
 நேக்குசிதா னந்த சிவரம்புதிக்கே—நோக்கமாச்
 செல்லும்த மெல்லநஞ் சிவமயமா மாதலால்
 இல்லைபே தத்துக் கிடம்.

787. கொள்கைக்கட் பேதங் குறித்ததா னரெனாமக்
 கொள்கைகுறிக் கொண்டுண்மூழ்குங்காலை—உள்ளதனை
 அன்றிநா னின்றி யழிதலா லம்மோனத்
 தொன்றுமோர் பேத வுணர்வு.

788. ஒன்றுதேற் பேத வுணர்ச்சியம் மோனத்துள்
 ஒன்றுமோ மற்றை யுணர்ச்சிதான்—என்றாலோ
 பேத வுணர்ச்சி பிரிதலே மெய்யறிஞர்
 ஒது மபேத வுணர்வு.

789. உன்ன வினாவிடைக ளுண்மை துவிதமொழிக்
 கானதா மன்றி யறியுங்கால்—மோனமாம்
 அத்துவிதச் செம்மொழிக்க னந்த வினாவிடைகள்
 எத்துணையு மெய்த லிலை.

(குறள் வேண்பா)

(20) இத்துவித பாதையி லேயே வினாவிடைகள்
 அத்துவிதத் தின்றே யவை.

—பகவான்

(நேரிகை ஓடிண்பா) 0 0 0

790. யாங்கெய்தி நின்ற லுவிருவிழிந் ழுங்கெக்கும்
ஆங்கெய்தி நின்ற லே யாயுங்காற் பரந்தெய்தும்
கூரார்ந்த கைள்விக் குலாவுடைபேரார் தம்முளிரை
பேராது பேசுறுமெய்ப் பேச்சு.

—:0:—

சுள. சுத்தமவுனத்திறன்

791. அத்துவிதச் செம்பொருளா மாம்மசொரு பத்தைமுழுச்
சித்தமொடு நீக்கமறச் சிந்திப்பே—சுத்தபர
மோனமா மன்றிவெறு மூடமனச் சோம்பலுணர்
லுனமா மோகமே யோர்.

792. எழாதசெஞ் சொல்லா மெழிற்பீரா வாக்கால்
வழாது சிவன்றீள் வழுத்தித்—தொழாதுதொழும்
திண்மை நழுவாதுட் சேர்மோன மேயியல்பாம்
உண்மை வழிபாடுணர்.

793. யானாய பொய்ம்முதலா ரென்றுசாஅய் யானற்ற
தானாய வீசன்மெய்த் தத்துவத்தே—தானே
மரணமா யொன்று மவுனநிலை மாண்பே
சரணு கதிதன்மச் சால்பு.

794. பழவினைப் பாங்கே பரனாட்டு விப்பான்
கிழவினை யஃது கெடவே—பழவினையால்
ஊனமாஞ் செய்ம்முயற்சி யூறுகளு முதியமாம்
மோனமா நிற்கை முறை.

795. எல்லாஞ்செய் வல்ல விற்றநிபதிக் கேறுமா
 றொல்லரது செய்ய பொருவர்க்கும்—பொல்லாத
 ஊனமா மாய எளிக்கவலை போய்ந்தடிக்கே
 மோனமாய் நிற்கை முறை.

ரு

796. மற்றவற்றைச் சட்டி மதித்துப் புறம்போகா
 துற்றதன் னுண்மைநிலை போய்ந்துளத்து—நிற்றலால்
 நானென்னும் போத நழுவப் பிறங்குசுத்த
 மோனமே ஞான முடிபு.

கூ

797. கனாமகன்கட் கண்டவிவ காரணகை யாகி
 நனாமகனாட் டத்துநலிந் தாற்போற்—நுனாதிடத்துக்
 கற்பிதமாஞ் சீவவிவ காரமுந்தற் போதத்துத்
 தப்புதலா லெல்லாஞ் சமுக்கு.

எ

798. அலையுமன நீரி லகந்தையாஞ் சாயை
 அலைவதனை மாற்றுமுறை யாயின்—நிலைநழுவத்
 தானதனை நோக்காது தன்னையே தான்குறித்து
 மோனமுற நிற்கை முறை.

அ

799. தள்ளரிய சங்கற்ப ஜாலங் களையெல்லாம்
 தள்ளியகங் காரமுளஞ் சாருங்கால்—உள்ளொளிரும்
 பூன்றசொரு பாகார போதமா மோனமே
 ஆன்றபரா வர்க்கென் றறி.

கூ

800. உள்ளொழுசங் கற்பமா மோசை யடங்கினலால்
 விள்ளரிய மோனநிலை விள்ளாதே—உள்ளே
 விருத்தியடங் குற்றோர் வியன்போர்க் களத்தும்
 உரத்தமுழு மோனம் விடார்.

க0

801. ஊனமா மூத்தல்த யிடில்குந்தை யோயந்துள்ளஞ்சேர்
மேர்னமா முண்மை முடிவுணர்சார்—ஞாந
சயாராய் விலார்மேற்கொள் சொன்மோனஞ் சித்த
விபாபார மன்றோ விளம்பு: கக

802. ஜாதிமத மோகச் சடங்கா யிரத்தாலும்
பேதமதி சற்றும் பெய்ருமோ—ஓதுமதி
தாதிமத மோன வருள்வாழ் வுளம்பற்றிப்
போதமுதி யாத பொழுது. கஉ

803. புன்மாய மோகப் புலவிடய வேட்கையாம்
உன்மாத முற்று மொழிந்துபோய்த்—தன்மூலத்
தாழ்வா லகந்தையறி வற்றொளிர்மெய்ஞ் ஞானம்
வாழ்வே மனோரம் மியம். கங

—:0:—

ச.அ. பராபத்தித்திறன்

804. குற்றங் குறையொன்றுங் கூறிக் கொள வுளத்துட்
சற்றுமிட மற்றவுப சாந்தமே—முற்றிலுந்தாம்
தம்மைச் சிவபதத்திற் றன்மயமா யர்ப்பித்த
செம்மையுறு பத்தித் திறம். க

805. இறைவ னருளுக் கிலக்காகி யின்ப
ரிறைவுண்மை நின்னொளிநு நெஞ்சத்—துறுமோ
அறியாமை யாமு எனகந்தை யறிவின
குறியா மனப்புன் குறை. உ

806. வேற்றுநினைவுள்ளத்துட்பெய்வுமட்டே தன்னினைவாற்
நேற்றுமுகை தன்னினைவு சேர்தலாம்—வேற்று
நினைவுழிவா அந்த நினைவுமழி வேமெய்ந்
நினைவா நினையா நினைவு.

807. துன்னுநினைவொன்றுமறச் சும்மா விருப்பைநினை
வென்றவழிக் கென்னை யியம்புகெனின்—என்றும்
மறப்பிலர் வண்மை மயமா முணர்ச்சித்
திறத்தினு லென்றே தெளி.

808. களந்ததும்பு மாயக் கருத்தழிந்து வான்போல்
உளந்திறந்து பொங்கு மொளியாற்—நெளிந்த
உபசார்த முற்றவிடத் துட்சரக்கு மன்பே
கிவமார்ந்த மெய்ப்பதத் திமை.

—:0:—

சக. ஞானசித்தித்திறன்

809. சித்திகட்பல் வேறுகச் செப்பினுமப் பல்வேறு
சித்திகட்கு ஞானமே சென்னியாம்—சித்திகளுள்
ஏனையபெற் றூர்ஞான மிச்சிப்ப ரிச்சியார்
ஞானமுற்ற ரேனையவை நாடு.

810. ஆன்ம சொரூபசித்த ரான்றசித்தி யவ்வொன்றல்
ஏனையவை யாவுமொருங் கெய்தினரே—ஆனவெலாம்
விண்ணுளகி லம்போல் வியத்தா வியத்தமாய்
நண்ணுறஞா னுன்மகித்தர் மாட்டு.

—:0:—

10. பிறப்பத்தின்

811. மும்முதலீ யாமெய்ம் முழுமீதலை யன்றிநிலா
அம்முகா சிற்சத்தி யாங்குடிகை—அம்மநிதம்.
சூதாடு தற்குச் சுகமோன மெய்ம்முதலே
ஆதார மாகு மரங்கு.

812. படரும் படம்பலவும் பார்ப்பாரேன் மூலப்
படராப் படமொன்றைப் பாரார்—படராப்
படமொன்றைப் பார்ப்பார் படஞ்சிலவும் பாரார்
இடமொன் றரங்கியற்கை யீது.

813. படராப் படமன்றிப் பார்வைக் களத்திற்
படரும் படமொன்று மில்லை—படத்திற்
படரும் படமன்றிப் பார்க்குங்கா லந்தப்
படராப் படமொன்றும் வேறு.

814. படராத மூலப் படமே பிரம்மம்
படராத வந்தப் படத்திற்—படருழ்
படங்களே ஜீவேச் சுரஜகங்கள் பார்ப்ப
அடங்கலுமே மாயை யறி.

815. படரும் படமான ஜீவனே தன்போற்
படரும் படஜீவ ரோடு—படரும்
படஜகத்தை யன்றிப் படேச்சுரரை யெண்ணிப்
படஜகத்தி லேங்கு பவன்.

816. படராத்த மூல்ப் பீட்டான் தன்னைப்

படருத் பட்டமாக விண்ணிப்—படருழக்கும்
சித்த விருத்தி செறிந்தடங்கி மோனநிலை
முற்ற விருக்கை முறை.

—:0:—

ருக. முத்தியுருத்திறன்

817. கட்டுண்டேன் யாரெனத்தற் காணுங் கருத்திடைபக்
கட்டெண்ண முற்றுங் கழல்வதாற்—கட்டின்
உயலெணமுந் தீர்த்துள்ளத் தெஞ்சியதன் னுண்மை
இயலுணர்வ தேவீட் டியல்பு.

818. டிராவுமே தோற்று மிடவறிவார் தன்னைத்தான்
ஆய்வுமே விட்ட வமைதியிலே—சோர்வுமே
விட்டு நிலைகலக்க மெய்தாமே யாவையுந்தான்
விட்டு விடுதலே வீடு.

819. சுட்டறிவு முற்றுந் தொலைந்தாலல் லாதுயிரைக்
கட்டுபுலக் கட்டுலகக் கட்டாரர்—நிட்டையாம்
ஆன்மநிலை நிற்பலா லவ்வறிவு பொன்றலே
தான்மகிழு முத்தித் தாம்.

820. நகைப்புக் கிடகை நண்ணும் பிறவித்
தன்கப்புக்குத் தாயாகி நின்ற—பகைப்பற்
றறுமா றறிந்தந்தப் பற்றறவைப் பற்றி
வெறுமே யிருத்தலே வீடு.

821. உளதாதன் மாத்திரமூர்த்திபாங்குறாத் தன்மீதத்
தெளிவாய வாழ்க்கைத் திற்பிழை—ஒளிமயம்
பரஞான முத்திப் பத்தமென்றல்லவேதீச்
சிரீமாமெய் கண்டார் திடும்.

—:0:—

ருஉ. பரமார்த்தத்திறன்

822. ஆதலிலை யல்லா வழிவுமிலை பெத்தரிலை
சாதனைகள் செய்வாருஞ் சற்றுமிலை—மேதகவை
வெஃகுவார் தாமிலிலை வீற்றார் தாமுமிலை
இஃதே பரமார்த்த மெண்.

(குறள் வேண்பா)

(21) ஆதலழி வார்ப்பவிழ வர்சைமுயல் வார்ந்தூரில்
நதுபர மார்த்தமென் றெண்.

—பகவான்

(நேரிசை வேண்பா)

823. உள்ளதையின் ருக்க வுளதாக்க வில்லதனைக்
கள்ளந் தனிலே கடவதலாற்—றெள்ளிதாம்
உண்மை தனிலே யொணுமையா லுண்மையாம்
திண்மை தனிலனைத்துஞ் சித்து.

824. நெல்லுமியி னீங்கரிசி நேர்பாச பந்தமது
புல்லுமுயி ராய்ப்பந்தம் போய்ப்பரமாய்ச்—சொல்லும்
உயிர்பரமெல் லாமல் வுணர்வுருவான் மாவிற்ப்
செயிர்மனத்தின் கற்பனையாத் தேர்.

—:0:—

சூரு. செம்பொருட்டிறன்

825. ஏதே லுளதா க லெண்ணுதியோ சிந்தையினவ்
வேதேது முண்மையிலே யில்லதாம்—யாதொன்
றுளதாயேர வன்றி யிலதாயோ வுன்னுட்
கொளல்வாரா தஃதே யுளது.

826. இருப்பதா வில்லதா வெண்ணுது சும்மா
இருப்பதா லுள்ளத் தியானென்—றுருப்பெயர்போய்த்
தன்மயமா யேது தயங்குமோ சந்ததமச்
சின்மயமே செம்பொருளாந் தேர்.

827. ஆறு பொருள்க ளநாதியெனச் சொல்பவற்றுள்
சுநிலதவ் வத்துவித வேகமே—வேறியலும்
ஐந்து பொருள்களுமோ வந்த முடையனவே
சிந்தை யுறநீ தெளி.

828. உண்மை யெனப்படுவ தொன்றே யுணருங்காற்
றிண்மைசே ரந்தமுழுச் செம்பொருளே—துண்மதியால்
மெல்லவுளம் புக்குணர்ந்த விப்பிரராற் பல்படியாச்
சொல்லப் படலாத் துணி.

829. எத்தனையோ சாலப் பலவா வியங்குமதம்
ஆத்தனைக்கு முத்தமயா மத்துவிதத்—தத்துவந்தான்
பேதமத பீஜப்பாழும் பேயகந்தை போயொழிந்த
போதமய மோனப் பொருள்.

830. ஆதியோ டந்தமனே யுதையு விகாரத்தேந்
 டேதுவுப் மந்தானு மினர்கிசு னுதுலாம்
 ஜீவபோ தத்தாற் நிகழ்விலதாந் கிசுழ்பெர்நுள்த்
 தேர்வர்தாந் சேர்வர் சிறப்பு.

—:0:—
 ருச. பாவனாதத்திறன்

831. சற்பனையா முப்புடிபீரய்த் தாக்கற்ற தன்மயமாய்
 விற்பனர்தந் நெஞ்சில் விளங்கலலாற்—கற்பனையாம்
 பொய்த்துவிதப் புன்புகம்போற்புந்தியர் லெண்ணுறுவார்க்
 கத்துவித மாட்சி யரிது.

832. சிந்தையிறந் துள்ளுணர்வாற் கிந்தைமூ லஞ்செறிந்த
 சிந்தையரா நிச்சிந்த தீரரலாற்—சிந்தைசேர்
 புந்தியார் தேறார்மெய்ப் போத சொருபமாம்
 சிந்தை யிலாத சிவம்.

833. அத்துவிதச் சீர்மைக் கதிமோக வேகத்தோய்
 சித்தவுப சாந்தி செறிந்துண்மை—வத்துநிலை
 நிற்போர்க்கே யத்துவித நேர்மெய் நிலைதலுறப்
 பிற்போக்கர்க் கென்னபயன் பேசு.

—:0:—
 ருரு. அநுபவமுரைத்ததிறன்

834. ஆசா னுரையி னதுபவத்தை யோதுங்காற்
 பாசா டவியாகப் பார்த்தவெலாம்—பேசாத
 மெய்ஞ்ஞான மோன வெளியன்றி வேறில்லை
 கைஞ்ஞான மெல்லாங் கனா.

835. முட்போது முடிபுடும் முட்புடியு மென்பவைகள்
அப்பேத்து காண்ட லரி தர்மாற்—றப்பாத
ஆரணத்து டெய்ப்பொருளார் வாங்கொளிருஞ் சின்மயமாம்
பூரணத்திற் புக்கிருக்கும் போது.

(இன்னிசை வேண்பா)

836. என்னுடைய திட்டியிலே யானன்றி நீயில்லை
நின்னுடைய திட்டியிலே நீயன்றி யானில்லை
தன்னுடைய திட்டியிலே தானன்றி மற்றில்லை
எண்ணுங்கா லவ்வனைத்தும் யான்.

(நேரிசை வேண்பா)

837. பூண்டதுபோன் மாயை புலம்பியுயவென் சுட்டறிவுக்
கிண்குரு வாய்த்தா னெதிர்நீதான்—ஆண்டதனற்
போலச் சுடர்விடுமென் பூரணன் மாவுக்கே
சாலத் தருவர் தனம்.

838. சிவமாம் பரமண சிற்சத்திக் கன்றி
அவமாஞ் சகமாயா சத்திக்—கெவமாநும்
முட்டுப்பா நெற்ற முகார்தரங்கொண் டென்றுந்தான்
கட்டுப் படான்புருகன் காண்.

—:0:—

ருக. சமநிலைத்திறன்

839. ஆதியற மாயஞா னன்மரிட் டாபரர்க்குச்
சார்தி குலஞ்சமயஞ் சற்றுமில்—ஏதில்
உடம்பாய் பொய்க்கன்றி யுண்மையா மான்மா
விடம்பாரு பாடொன் றிலை.

840. ஓரு மனைத்துநுந்தரீனென்கேற் பெருநுளரச்சு
சாருஞ் சமங்காண் டரிசனழை—கருநம்
சமரசுமெய்ஞ் ஞானச் சதாரமீக் கிறிழி
சமநர் சனமென் றறி.

841. அகந்தை யழிந்தவச லான்மாது பூதி
நிகழ்ந்தவுப சாந்த நிறைந்தோன்—உகந்து
புகழ்ச்சியா லின்புறூப் பீந்தியான் மாழ்கல்
இகழ்ச்சியா லென்று மிலன்.

842. கோழ்வெயிலிற் றெண்ணீர்க் குலாப்போ லவியத்தப்
பாழ்வயிற்றூன்றோன்றிப் பசப்புலகத்—தூழ்வயத்தாம்
வாழ்வைப் பொருளா மயங்கர்மெய்ஞ் ஞானிக்குத்
தாழ்வும் பெருமிதமே தரின்.

843. காமியக்கோ ரிக்கை கழல்கடவுண் மாமுனிவர்.
தாமியல்பா யாற்றுந் தவமனைத்தும்—காமர்
சுபயோகந் தான்வினைத்துத் தொல்லுலக மக்கட்
குபயோக மாகு முணர்.

வாழ்த்து

844. வாழி யருணகிரி வாழி ரமணகுரு
வாழி யொருமொழியின் வாழடியார்--வாழி
குருமூர்த்தி வாசகநற் கோவைபா மிந்தப்
பரமார்த்த தீபம் பலித்து.

அநுபந்தம்

க. சுத்திகாந்தித்திறன்

(குறள் வேண்பா)

(22) *சாந்தியதே யுண்ணோக்கிற் சத்தி
புறநோக்கால்
ஆய்ந்தறிவார்க் கொன்ற மவை.

—பகவரன்

—:0:—

உ. உலகுண்மைத்திறன்

(நேரிசை வேண்பா)

845. †முவே முலகு முதற்கா ரணநோக்க
ஓவா துளவாற்று லுண்மையாம் தாவாத
காரியமாம் பேருருவங் காணுங்காற் காரணமும்
பூரணமாஞ் குனியமே போன்ம்.

—:0:—

* இதனை 141-ஆம் செய்யுளுக்குப்பின் படித்துக்கொள்க.

† இதனை 10-ஆம் செய்யுளுக்குப்பின் படித்துக்கொள்க.

நா. நாத்திகத்திறன்

846. * தன்னை யசத் தாகத் தடுமாறு வானன்றோ
நின்னையசத் தாக நிகழ்த்துவான்—தன்னதுமெய்
உள்ளபடி யோர்வானவ் வுண்மையே யாமுன்றோ
எள்ளலெவன், குணியநீ யென்று.

—:0:—

ச. சொர்க்கநகத்திறன்

847. சொர்க்கமுத லாகச் சொலுமுக வுண்மைதனைத்
தர்க்கமிட வேண்டா தமக்குள்ளே—மக்காள்
எதுகாறு மிவ்வுலக மெத்துணைமெய் சொர்க்கம்
அதுகாறு மத்துணைமெய் யாம்.

க

848. இந்த வுடலுலக மெல்லாமிவ் வாறுளதாப்
புந்தியுற வாய்ந்த புலவோர்தாம்—எந்தமோ
டாய்ந்தா மமநர காதியுல கெல்லாமெய்
வாய்ந்தா லெனவேசொல் வாம்.

உ

—:0:—

ந. நரகஜயத்திறன்

(கலிவந்தம்)

849. நரகனை மாய்த்தன னாரண னென்பர்
நாகுட னா நடப்போ னரகன்
நரக னெவனென நாடித் தொலைத்தோர்
நரகனை மாய்த்தவர் நாரண னாரே.

க

* கடவுள் இல்லை யென்னும் நிரீசுவரவாதியின் கொள்கை
யைப்பற்றி ஈசுவரனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது இது. அசத்து-
இல்லாதது. மெய் - உண்மை. தான் இருப்பதாக உணரும் ஒருவன்
அவ்விருத்தலாகிய உண்மையினின்றும் வேறல்லாத கடவுளை
இல்லாதபென்று கூறுதல். என் என்றபடி.

850. நரக னுறைபுல நாமழிபந்து
நரகனை மாய்த்துமெயஞ் ஞானநீ ராடல்
நரக ஜயத்துக் கறிகுறியான,
நரக சதுர்த்தசி நானம தூமே.

(23) நரகுட னா நரகுல காளும்
நரகனெங் கென் றுசா அய் ஞானந் திகிரியால்
நரகனைக் கொன்றுங் ஞான னன்றே
நரக சதுர்த்தசி நற்றின மாமே.

—பகவான்.

(நேரிசை வேண்பா)

851. ஊடுன றுட லுருவா மூத்தை நரகத்தை
நானென் றழிந்த நரகனைத்—நானுசா அய்
ஆபாதஞ் செற்றொளிர் டே ரான்ம சதோதயமே
திபா வளியாத் தெளி.

(24) நரக வுருவா நடலை யுடல
கிரக மகமெனவே கெட்ட—நரகனும்
மாபா வியைநாடி மாய்த்துத்தா னுயொளிர்தல்
திபா வளியாந் தெளி.

—பகவான்.

—:0:—

கா. கோசக்கழறித்திறன்

852. நா.னென் பதனையக நாட்டத்தாற் றுனல்லா
தான்வன்ன கோசமுத லைந்தனும்—தானனுக்
ஒண்ணு தொழித்தமைந்த வுள்ளத் தெளிவினின்றே
உண்மைக் கவித்துவமுண் டாம்.

—:0:—

குருவாசுக்கோவை
செய்துள்ள முதற்குறிப் பகராதி

[எண் - பக்க எண்]

அக்காரம்	...	ககந	அடியாய்முட	...	கூடு
அகங்காரமாஞ்சுட்	...	கசக	அடுத்தடுத்து	...	கூச
அகண்டமெய்ஞ்ஞான	...	ககக	அடம்பிணிகட்கெல்லா.	...	கூச
அகத்தழிகல்லாது	...	கூச	அடைந்தவினைக்	...	கடுக
அகத்தும்புறத்துமான்..	...	கஉ	அணுவுமகத்து	...	எஃ
அகத்தும்புறத்துமனை..	...	கக	அத்துவிதச்சீர்மைக்	...	ககக
அகந்தையடங்கிற்	...	கூடு	அத்துவிதச்செம்பொருள்	...	ககக
அகந்தையழிந்த	...	ககக	அத்துவிதஞானமரிதெனி	...	கக
அகந்தையெனும்	...	கஃ	அத்துவிதஞானவழுத்த	...	ககக
அகந்தைவிரிந்த	...	கஃ	அத்துவிதமாயபர	...	கச
அகமுடநாட்	...	கஃ	அத்துவிதமென்று	...	ககச
அகமும்புறமு	...	கஃ	அதிகாரமாகவல்	...	கஉஉ
அகமும்பொய்	...	கசச	அந்தப்பெரியோ	...	கடுக
அங்கிசுடப்பெற்ற	...	கஃ	அந்தமகான்மாவை	...	கஃ
அச்சமறு	...	கஃ	அந்தமணியி	...	கஃ
அச்சமேகாணப்	...	கஉஃ	அந்தவிதயத்தை	...	கக
அசத்தாஞ்சுடத்துக்கே.	...	கக	அந்தவிலாச	...	சஃ
அசாவாதுநாளும்	...	கஃ	அந்தவுசாவக்	...	எஉ
அசாவிருள்வாய்த்	...	கஉ	அந்தவுலகக்	...	உக
அட்டமாசித்தி	...	உக	அந்நினைவே	...	கக
அடக்கலற்று	...	கசக	அநேகசித்தாந்த	...	கஃ
அடர்ந்தமுனி	...	கசக	அமிதசிதாக்காச	...	கஉ

குறிப்பு:—பகவான் பாட்டுக்களின் முதற் குறிப்புக்கள் பெரிய எழுத்தில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

அமைந்தமனத்தாலே...	கக	அறிவுண்முகமா...	கக
அமையும் தீதத்தை...	சக	அறிவுண்மையிடு...	கசக
அயிலாமவற்றை...	கக	அறிவுபலவென்ப...	அஉ
அயலாயவற்றை...	ககஅ	அறிவுளபீரால்...	ககக
அழலார்ந்தொருவ...	கக	அறிவெனும்பொற்கோயி...	கக
அயலொன்றுதேக...	கக	அறிவெனியாக...	கக
அயிராணிதன்பால்...	அஉ	அறிவெனியாக...	கக
அர்ச்சுனருக்கண்ண...	கக	அறிவோடிதயத்...	கக
அருந்தலாலன்றி...	கக	அறிவோனத்தன்னை...	கக
அரும்பாரச்சுமை...	உஎ	அன்புண்மை...	கக
அருளமுதவெள்ளத்...	ககஅ	அன்பையடக்கலா...	கக
அல்லாவை...	கக	அன்பையேகாண்பதா...	கக
அலையும்னரி...	கக	அன்னதாலந்த...	கசக
அவ்வாறுசந்தான...	கக	அன்னதேதானென்றவ்...	கக
அவ்வறிவாமெய்...	கக	அன்னதேபோல...	உஎ
அவகடந்தன்...	கசக	அன்னியங்கள்போற்று...	கக
அவத்தையபி...	அக	அன்னியத்தைத்தானறிவ...	உஎ
அவலோகன...	எக	அன்னியமாநாளு...	உச
அவற்றையக...	கச	அன்னியமொன்றின்...	உஎ
அவிச்சைநனவாங்...	சக	அன்னியமோவாகா...	சக
அழலாமநான்ம...	சக	அனர்த்தமறு...	சக
அழலமுத்தாப...	சக	அனாமயமாத்தான்...	கக
அளப்பானுளன...	எச	அனைத்தாந்தோன்றும்...	கக
அற்பமதிமார்தர்...	எச	அனைத்தமாய்நின்ற...	கக
அற்பவகமல்லா...	கக	ஆகத்தினின்றகன்ற...	கக
அற்புதமாயுள்ள...	அக	ஆகமகமன்றென்...	கக
அறத்தாறிதுவென்...	சஅ	ஆகலின்வ்வாக...	கக
அறப்பாலாம்...	கக	ஆசாபாசக்கட்...	கக
அறிஞ்சட்ட...	கச	ஆசானுதி...	சக
அறிந்தவைகள்...	உக	ஆசானுரையி...	கக
அறிபடுதெல்லை...	அக	ஆசாசம்பத்துக்...	அஅ
அறியலாகாதபல...	கக	ஆடம்பரவாழ்வை...	கக
அறிவாயவுண்மையே...	கக	ஆண்டவருள்வள்ளல்...	கக
அறிவின்பங்...	அக	ஆண்டவர்கான்மாவை...	கக
அறிவுகளுக்கெல்லா...	கக	ஆண்டான்நிருவருனா...	கக

ஆணவத்தெய்வகான்ற..	ககக	ஆற்றபரிபூன்ற	...	கச
ஆணவமாமவ்	...	ஆணவலகீசனுயி	...	கசக
ஆத்தநடையாற்று	...	இசையேழனுக்குந்	...	கச்சு
ஆதலழி	...	இட்டமாயீச	...	கக
ஆதலிலையல்லா	...	இடியேறுடோற்பல்	...	கக
ஆதிசுண	...	இணக்கமிலாத்	...	கக
ஆதியற	...	இத்தனுவேநாநு	...	க
ஆதியோடந்த்	...	இத்துவிதபாடை	...	கசச
ஆயந்தவனாரென்று	...	இதயக்கருவெ	...	கக
ஆயதிருவருண்	...	இசயத்திலுன்னே	...	கச
ஆர்த்திதரு	...	இதயத்தேயீச	...	கச
ஆர்வமொடுதன்னை	...	இந்தச்சரீரமே	...	கக
ஆவரணத்தாலே	...	இந்தப்பேர்போலா	...	கக
ஆற்றங்கரைமையன்னு	...	இந்தவுடலுலக	...	கச
ஆற்றப்பெரிய	...	இந்தவொருசன்மத்	...	கச
ஆற்றலமைதிகளை	...	இம்மைமறுமைக்கிரும்.	...	கக
ஆறுபொருள்க	...	இம்மைமறுமைச்சிற்	...	கச
ஆறுபொறி	...	இம்மைமறுமையிரண்	...	கக
ஆன்மசொருபசித்த	...	இம்மையிலேநல்ல	...	கக
ஆன்மசொருபத்துக்	...	இயல்பாந்தன்	...	கச
ஆன்மசொருபத்தையாச்சா	...	இயல்பாயிடவிடா	...	கக
ஆன்மசொருபத்தையாற்ற	...	இயற்கையொளி	...	கக
ஆன்மசொருபமிரண்	...	இரண்டறுதன்	...	கச
ஆன்மநிலை	...	இருக்கின்றே..மியல்பள	...	கச
ஆன்மநிறைவின்கண்	...	இருக்கின்றே..மியற்கை	...	கக
ஆன்மபாதத்துவ	...	இருத்தலிலகுத	...	கக
ஆன்மபாவுண்மை	...	இருத்தலேதம்மெய்	...	கக
ஆன்மரகமொன்றே	...	இருந்தொளிர்மெய்ஞ்	...	கக
ஆன்மரவிக்கன்றே	...	இருப்பதாலில்லதா	...	கச
ஆன்மவலியான்முடிக்க.	...	இல்லதிலதா	...	கச
ஆன்மாநுசந்தான்	...	இல்லதுபோல்கின்ற	...	கக
ஆன்மாவ..லந்தர்	...	இல்லாமலுள்ள	...	கக
ஆன்மாவ..லல்லா	...	இலகுதண்ணாடி	...	கச
ஆன்மாவேயுண்மைவிழி	...	இலகுமநான்ம	...	கச
ஆன்மநிராகரா	...	இலவுகாத்திட்டகிளி	...	கச

இவ்வண்ணமேனை	...	கக௦	உண்கின்றதோறு	...	அரு
இவ்வாறுள்	...	கக௦	உண்குழிர்ந்து	...	கடுங்
இழிவுடல்யா	...	கக௦	புலிளும்	...	கசுரு
இழுக்கண்மணித்த	...	கக௦	உண்மைப்பெருநுவழி	...	கஉ
இழுத்தநாளெல்லு	...	க௦	உண்மைப்பொருளின்	...	அஅ
இறந்தும்பிறந்தும்	...	கக௦	உண்மையிலேதான்	...	அரு
இறப்போடியைந்த	...	கஉஉ	உண்மைபுதுப்படுவ...	...	கவுஉ
இறைஞ்சிடக்கின்ற	...	கக௦	உண்மையைவிட்டுத்	...	ககக
இறைவன்போலேனை	...	க௦	உணர்வுசுவற்	...	ககக
இறைவன்றிருவருளும்	...	க௦௦	உணரப்படுஉம்	...	கக
இறைவனடி	...	கஉ	உதயாத்தமன	...	கசஉ
இறைவனதுதிட்டியிலே	...	க	உதித்தவிடத்தி	...	XXI
இனிவானருள்க	...	கக௦	உந்தப்படுவ	...	௮
இன்பப்பெருவாரி	...	க௦	உய்ந்தான்றுள்	...	கக௦
இன்பமயங்கோசமா	...	கக௦	உய்ந்துபோவாருக்	...	சஉ
இன்பமயமாந்தன்	...	அஅ	உயிர்க்குயிராநிற்குந்	...	க௦௦
இன்புளபோற்	...	கக௦	உயிர்ச்சுயிராவீச	...	௦௦
இன்றன்றிலதுள	...	கக௦	உயிர்க்குறுதி	...	க௮
இன்றியமையா	...	க௦௦	உயிர்க்கோயிலுள்ளே	...	௦௦
இன்றுநாடெவ்வா	...	அரு	உயிர்ச்சேட்டை	...	௦௦
இளைத்தெனத்தன்	...	கஉ	உயிரின்கிழுவோ	...	௮
நசுசொருபடுமனு	...	க௮	உயிருடலிம்பற்றி	...	௦௦
நசன்கழலை	...	௮௮	உரிமைசிலமற்றார்	...	க௮
நசன்படைப்பா	...	௦	உரிமையரலாண்டானுக்	...	௮௮
நசனேமூலமா	...	௮௮	உருவந்தானாயி	...	க௦௮
நட்டமுறுமக்க	...	க௮௦	உருவாகுகிகார	...	௮௮
உகந்தவடியா	...	௮௮	உருவெளியதா	...	௮௮
உடம்புநாடென்னு	...	௮௮	உருள்பெருந்தேர்	...	௮௮
உடம்போடுவகை	...	௮௦	உலகத்ததித்தஞ்சி	...	௮௮
உடலாதிதேசிகனுக்	...	௮௮	உலகவிடயத்தி	...	௮௮
உடலினுலகி	...	௮௮	உலகவுணர்ச்சி	...	௮௮
உடலேநாடென்னு	...	௮௮	உலகாசமுணைக்	...	௮௮
உடலையிடமாக்	...	௮௮	உலகியலிவ்	...	௮௮
உடலொழிந்திலலை	...	௮௮	உலகின்மயந்தக	...	௮௮
உடற்சிவலை	...	௮௮	உலகின்மருவுபொரு	...	௮௮

உலகுணர்வின்னேரு... ..	கடிசு	உலகுத்தவறுத்த ...	கடிசு
உலகையொள்ளிவித் ...	கடிசு	உன்னுமுண்ணீவோ ...	என
உலையாதமுத்தி ...	கடிசு	உன்னொடுநின்புப் ...	நடு
உழுவலன்புக்கிடு ...	நடு	உன்கிண்காந்தம் ...	கடு
உள்ளங்காலுள்ளே ...	கடு	உனமுடிமுயற்சி ...	கடு
உள்ளத்தநாடியா ...	நடு	உனறுபடுமாயமா ...	கடு
உள்ளத்துணர்வா ...	நடு	உன்கணர்க்கொண்மை ...	நடு
உள்ளத்தவாத்தேதா... ..	கடு	உனமா...யுடலகந்தை... ..	கடு
உள்ளதேபூன்ற ...	கடிசு	உனமா...யுடலின் ...	கடு
உள்ளதேயுள்ளமென ...	கடு	உனவகந்தை ...	கடு
உள்ளதையின் ...	கடு	உனவினாவிடைக ...	கடு
உள்ளமாந்தன்முல ...	நடு	உனவுடலகந்தை ...	நடு
உள்ளமுதுமுண்மை ...	என	உனவுடலமுயிர் ...	கடு
உள்ளமெனயாவர்க் ...	கடு	உனனென்றுடலுருவா ...	கடு
உள்ளமெனுமெய் ...	கடு	எங்குமேபோக ...	கடு
உள்ளலலதில்லை ...	கடு	எங்கெங்குந்தாரு ...	கடு
உள்ளுசாவாலே ...	கடு	எண்ணமாச்சிந்தை ...	கடு
உள்ளம்புறம்பு ...	கடு	எண்ணியவை ...	கடு
உள்ளம்புறமுமுளவாக் ...	கடு	எண்ணியாக் ...	கடு
உள்ளம்புறமுமுறப்போர்த் ...	கடு	எண்ணுக்கடங்கா ...	கடு
உள்ளம்புறமுமொருமித் ...	கடு	எண்ணுவன் ...	கடு
உள்ளிறவுகொண்டார்க் ...	நடு	எத்தனையோ ...	கடு
உள்ளெழுசங்கற்பமா... ..	கடு	எத்துணைதா ...	கடு
உள்ளேயிருக்கும் ...	கடு	எதற்கெடுத்தாலும் ...	கடு
உள்ளேயிருப்பதனை ...	கடு	எதனைமறந்ததனால் ...	கடு
உள்ளோனாந்தனை ...	கடு	எதார்த்தமாத் ...	கடு
உளதா தல்தன்னியல்பவ் ...	கடு	எதிர்ந்தவுல ...	கடு
உளதாதன்மாத்கிரமா... ..	கடு	எந்தநற்றீவினைக ...	கடு
உளதேயுணர்வீவ் ...	கடு	எந்தமதமீதி ...	கடு
உளப்பாடுசொன்ற ...	கடு	எந்தவுடலேனுமுடல்... ..	கடு
உற்றநேரய்க்குள்ள ...	கடு	எந்தவுபாயத்தா ...	கடு
உற்றமயற்பீழை ...	கடு	எந்நிலயிற் ...	கடு
உறக்கங்கவர் ...	கடு	எய்ததொருப ...	கடு
உறக்கமொடுமூர்ச்சை... ..	கடு	எய்தநினைந்த ...	கடு
உறக்கமொருகோச ...	கடு	எய்தலிலின்புற் ...	கடு

[illegible]

கருத்தொன்று	...	தச	சுண்ணந்தன் மெய்யாய்...	உச
கருவிகரண	...	கசஉ	தாந்தமுன்னூசி	கச
கருவைக்காதேங்கு...	...	கௌ	காமியக்கோரிக்கை	களடு
கல்லாவகந்தை	...	உௌ	காயத்தலத்தைக்	கௌ
கல்லுமுதரக்	...	அஉ	காரணமேகாரியமாக்...	ௌடு
கலங்குமுனத்தாழ்	...	கடுஅ	காலமெனுஞ்சக்	கௌ
கலவீட்டியாண்டா...	...	சௌ	காலமேதாமாகக்	கௌ
கலையனைத்துங்	...	அக	காற்றெனவென்	உஉ
கழுத்தணிதானந்தக்	...	கஉடு	கானவீரவைய	சக
கள்ளப்புலத்தை	...	கக	குண்டிலியாமங்கிக்	கௌ
கள்ளப்புலம்புறத்துக்	...	கக	குருசொருபமாகக்	சடு
கள்ளமறச்	...	கௌ	குருவுடிவங்கொண்ட...	கக
களுந்ததும்பு	...	கசஅ	குருவுருளால்	கௌ
கலோக்குநிகர்த்	...	கஉக	குருவார்த்தை	ச
கலோகனாமீசன்	...	கௌ	குலவுசபவாதீனையாற்...	கடு
கற்பகாலத்தை	...	எக	குலவுமரன்	கக
கற்றலொடுகேட்டல்	...	கஉக	குற்றங்குறையொன்றுங்	கௌ
கற்றாக்குஞானங்	...	சஅ	குற்றங்கெடுக்கும்	கசக
கன்மக்கடலடிக்கே	...	கக	குற்றநோக்காலேது	ககஉ
கன்மமியற்றத்	...	கௌ	குற்றமறுஞானம்	உஉ
கன்மமெவ்வா	...	கடுக	குற்றமெவ்வீர்த்துக்	சௌ
கனவிநீசமுத்தி	...	ககச	கூறுபடினுங்	கௌ
கனிவுடலான்	...	எக	கோள்கைக்கட்பேதங்...	ககச
கனவுலகுதாணுந்	...	எக	கொள்ளுங்குடமன்றிக்...	ககக
கனநனாகத்தக்கு	...	சடு	கோதறுமெய்ஞ்ஞான...	சச
கனநனவென்ப	...	எஅ	கோதிலாஞான	சஅ
கனமகன்கட்	...	ககச	கோரிக்கைமுன்னிட்டிக்	கௌ
கனவிலனைத்துந்தன்	...	ககஉ	கோரிக்கைகவோண்டிக்...	கடு
காசினியைச்சுற்றிக்	...	கசஉ	கோழ்வெயிலிற்	களடு
காட்சியதுபவங்கள்	...	ககக	கோனென்னுஞான	சடு
காட்டுபலநூலும்	...	உக	சங்கற்பத்தோற்றமுள...	சு
காண்பதின்	...	சடு	சட்டையுரித்திட்ட	கசஉ
காண்பாணுங்	...	கக	சடவமாச்சஞ்சரித்துஞ்	சக
காண்புபுழலகை	...	சக	சத்தாயியல்டோய்ச்	கக
காணுவிடத்	...	சக	சுத்தியினுற்றியங்குந்	உச

சத்திவீலாசமெதுஞ்	...	கரு	சித்தமாஞ்சேவன்	...	கரு
சத்துச்சித்	...	கரு	சிற்றிணர்வோ	...	கரு
சத்துவமுந்	...	கரு	சீடன்கூடுநெின்னச்	...	கரு
சந்தக்குருவிர	...	ச	சீவபோதத்துத்	...	கரு
சநீழிமேநிஞ்சு	...	கச	சீவவசீந்தை	...	கரு
சநிபனையரி	...	கரு	சீவின்முத்தப்	...	கரு
சற்றுகவற்சி	...	கரு	சீவனொருக்கத்துத்	...	கரு
காத்திரத்தாலான்ம	...	அசு	சீவென்னவுஞ்	...	கரு
சாதனையாலவ்	...	கரு	குகசொருபமாகச்	...	கரு
சாதிமதமோகச்	...	கரு	குகமென்ப	...	கரு
சாந்திரிமைந்து	...	கரு	கட்டறிவாற்சிறை	...	கரு
காந்தியதே	...	கரு	கட்டறிவுநோக்கத்	...	கரு
சார்வதன்முன்ன	...	கரு	கட்டறிவுமுற்றுந்	...	கரு
சாலத்தெளிவுடைத்	...	கரு	கட்டுணர்வாற்	...	கரு
சாவசாவேயாய	...	கரு	கத்தபரமான்ம	...	கரு
சாவாதெஞ்ஞான்றும்	...	கரு	கத்தவறிவுண்மைத்	...	கரு
சான்றாயிருந்	...	கரு	கத்தாபரோக்கத்	...	கரு
சிட்டிமுறை	...	கரு	கம்மாலிருக்கத்	...	கரு
சித்தங்கலங்கித்	...	சஅ	கம்மாலிருந்தியஞ்	...	கரு
சித்தத்தமையொடு	...	அசு	கமுத்தியயல்	...	கரு
சித்தந்தீநீகாந்தியதே	...	கரு	கூக்கமாய்	...	கரு
சித்தநசித்துச்	...	கரு	கூதலாவான்ம	...	கரு
சித்தநானென்றமுதுலுஞ்	...	கரு	கூதலாவுள்ளத்தே	...	கரு
சித்தமலங்கெட்டு	...	கரு	கூரியனைநோக்கிச்	...	கரு
சித்தவிகாரத்	...	கரு	கேக்குச்சிவலிங்கந்	...	கரு
சித்தாயசித்தமது	...	கரு	கேத்தாலேவீட்டுலகஞ்	...	கரு
சித்திகள்பல்	...	கரு	கேத்துப்பிறக்குஞ்	...	கரு
சிந்தனையின்மாட்சி	...	எ	கேப்பமுடைத்	...	கரு
சிந்தையிறந்	...	கரு	கேய்க்கோழை	...	கரு
சிரமத்திற்பட்	...	கரு	கேய்வனையா	...	கரு
சிவபத்திமாட்சி	...	கரு	கேயக்கடவா	...	கரு
சிவமாம்பரமண	...	கரு	கேயிராந்திற	...	கரு
சிவயோகிதன்னை	...	கரு	கேறியுங்கன	...	கரு
சிவன்கருவி	...	கரு	கேட்டையறலாந்	...	கரு
சிவாயநம	...	கரு	கேணிநகிடந்தொளிர்	...	கரு

சேய்மையுளஞ்சேன்று.	கருஅ	தன்னையசத்	... கஎஅ
சேயைசிகர்த்துறுதி	சுஎ	தன்னையெவைக்	... எ0
சொச்சப்பரமர்ன்ம்	சு	தன்னையே தானுய்யக்	... கீகச
சொத்தையுட	சு0	தன்னையேயல்லால்	... அக
சொப்பனமாத்	ககக	தனதுமனைமக்கள்	... 00ரு
சொர்க்கமுத	கஎஅ	தனதுசொருபத்தை	... சுபிடு
சொற்பதமாம்	க0ரு	தனிமுதலாமெந்தத்	... உக
ஞாலமடமார்தர்	கரு0	தானுவருள்	... க0ரு
ஞானகுருவாக்	சுச	தானுவைநெஞ்சத்தாற்	... க0சு
ஞானத்துள்	சு0க	தாமதவா	... அச
ஞானநாட்டத்தேரர்	எஅ	தானதுவா	... 0அஎ
ஞானமயச்செம்	ரு	தானந்தயில்லாச்	... சுஅ
ஞானமயமாகத்தன்	சு	தானந்தவம்வேள்வி	... சஉச
ஞானமாந்பன்	ககரு	தானேதானாகச்	... அக
ஞானமுயிர்த்	சுரு	தானேமகத்தன்றித்	... கரு0
ஞானவானு	சுஉ	தானேயுலகாச்சமைத...	... கரு
ஞானவெயின்முன்	எ	தானேயுலகாச்சமைந்...	... கரு
நக்கடமஞ்செய்யத்	கசஉ	நிகந்தபூர்வத்திற்	... கசக
தடைபடாதெங்குந்	சுசு	நிகந் கமெலாஞ்	... கருச
தத்துவமுந்தாண்டிச்	கருரு	திடமாக	... சுச
தந்தமு	கசசு	நீன்றமலமாக்கு	... சுஎ
தம்பர்முற்று	கருரு	நீண்டலா	... அரு
தம்மையறிகவெனச்	எஎ	நீதுநலமார்	... சுஉச
தம்மையறியுந்	அச	துய்த்தலுள	... கருச
தவலருமெய்	ருக	துர்சுணங்கள்	... சுஅ
தவற்றுமன	கருரு	துவிதவிசிட்	... கச0
தழலுற்ற	ருஎ	துன் றுநீனை	... கசஅ
தள்ளத்தருவதொடு	ருஅ	துன்றமயல்	... ருஅ
தள்ளரிய	கசசு	துன்றமரிசிட்	... க0சு
தன்மயராம்	கசரு	துயவுணவை	... சுசு
தன்னிலைவிட்	ககக	தெள்ளரியமெய்ஞ்ஞான..	... சுத
தன்னிழப்பு	எ0	தெளிந்தபரமார்த்த	... ரு
தன்னினிரண்டற்	அஉ	தேகமகஞ்சிவ	... ருரு
தன்னுருவாம்	கசச	தேர்வதெலார்	... சுஉ
தன்னைத்தலிர்	கருக	தேவகுமாரனஞ்	... ருஅ

五、

[illegible]

கேய்மையுள்ள சென்று.	கருஅ	தன்னையசத்	... கஎஅ
சேயைமிகர்த்துறுதி	... ௧௪௪	தன்னையெண்க்	... எ௦
சோச்சபரமர்ன்ம	... ௬	தன்னையேதானுய்யக்	... ககச
சொத்தையுட	... ௬௦	தன்னையேயல்லால்	... அக
சொப்பனமாத்	... ககக	தனதுமனைமக்கள்	... ௫௩
சொர்க்கமுத	... கஎஅ	தனதுசொருபத்தை	... கஉரு
சொற்பதமாம்	... ௧௦௩	தனிமுதலாமெந்தத்	... ௨௬
ஞாலமடமார்தர்	... ௧௫௦	காணுவாருள்	... ௧௦௫
ஞானகுருவாக	... ௪௪	தாணுவைநெஞ்சத்தாற்	... ௧௦௬
ஞானத்துள்	... ௨௦௧	தாமதுவா	... அச
ஞானநாட்டத்தேர்	... எஅ	தானதுவா	... அஎ
ஞானமயச்செம்	... ௫	தானந்தயில்லாச்	... ௬அ
ஞானமயமாகத்தன்	... ௬	தானந்தவம்வேள்வி	... ௨௨௧
ஞானமாந்	... கக௫	தானேதானாகச்	... அக
ஞானமுயிர்த்	... ௬௩	தானேமகத்தன்றித்	... ௧௫௦
ஞானவானு	... ௬௨	தானேயுலகாச்சமைத...	... ௧௩
ஞானவையின்முன்	... எ	தானேயுலகாச்சமைந்...	... ௧௩
நங்கருமஞ்செய்யத்	... க௪௨	திநந்தபூர்வத்திற்	... கசக
தடைபடாதெங்குந்	... ௬௬	திநந்தமெலாஞ்	... ௧௫௪
தத்துவமுந்தாண்டிச்	... ௧௫௫	திடமாக	... ௬௪
தந்தமுரு	... கச௬	தீன்றமலமாக்து	... ௬எ
தம்பர்ரமுற்று	... ௧௫௩	தீண்டலா	... அ௩
தம்மையறிகவெனச்	... எஎ	தீநூலமாந்	... ௨௨௪
தம்மையறியுந்	... அச	துய்த்தலுள	... ௧௩௪
தவலருமெய்	... ௫௧	துர்ச்சுணங்கள்	... ௪அ
தவற்றுமன	... ௧௫௩	துவிதவிசிட்	... கச௦
தழலுற்ற	... ௫எ	துன்றின்னை	... ௧௬அ
தள்ளத்தகுவிதொடு	... ௩அ	துன்றமயல்	... ௫அ
தள்ளரிய	... க௬௬	துன்றமரிசித்	... ௧௦௬
தன்மயராம்	... க௬௩	துயவுணவை	... ௬௬
தன்னிலைவிட்	... கக௧	தெள்ளியமெய்ஞ்ஞான..	... ௬௧
தன்னிழப்பு	... எ௦	தெளிந்தபரமார்த்த	... ௩
தன்னினிரண்டற்	... அ௨	தேகமகஞ்சிவ	... ௫௫
தன்னுருவாம்	... கச௪	தேர்வதெலாந்	... ௨௨
தன்னைத்தவிர	... ௧௩௧	தேவகுமாரனஞ்	... ௫அ

தேவன் துசிட்டி	...	௧௪	நானென்பதனையக	...	௧௪௬
தேவனொன்மா	...	௧௪	நானென்றுரைக்கு	...	௧௪௬
தேற்றுமுபாசனையாற்	...	௧௪௬	நானென்னும்புத்தி	...	௧௪௬
தொக்கநியை	...	௧௪௬	நிகழ்ந்தவெழுத்து	...	௧௪௬
தெழுத்புரிந்த	...	௧௪௬	நிகழ்ந்தவெழுத்து	...	௧௪௬
தெழுந்தக்கருத்தே	...	௨௮	நிறைந்தவெழுத்து	...	௧௪௬
தொந்தமற	...	௪௦	நித்தியமனத்தினன்னினுங்	...	௧௪௬
தொல்லையகங்காரத்	...	௪௦	நிமிர்ந்தேழுத	...	௧௪௬
தொழிலறலே	...	௧௪௬	நிலைத்தேயுளமுடையா..	...	௧௪௬
தோன்றுகனவு	...	௧௪௬	நிலையுளபோற்	...	௧௪௬
நதைப்புக்கிடனாக	...	௧௪௬	நிறைந்தவெழுத்து	...	௧௪௬
நொளே	...	௧௪௬	நிறைவைவெழுநாடிய	...	௧௪௬
நரகியத்தா	...	௨௮	நின்மயமேயாக	...	௧௪௬
நரகவுருவாநடலை	...	௧௪௬	நினைந்துநினைந்	...	௧௪௬
நரகனுறைபுல	...	௧௪௬	நினையாநினைவாலே	...	௧௪௬
நரகனைமாய்த்தன	...	௧௪௬	நினைவெழுந்தோற்றந்த...	...	௧௪௬
நரகுடனு	...	௧௪௬	நீக்கமறுமாசா	...	௧௪௬
நல்லாசிரியரருண்	...	௧௪௬	நீயாவன	...	௧௪௬
நல்லாரெனத்தா	...	௧௪௬	நீயெசெபவடிவா	...	௧௪௬
நவநாகரிகமய	...	௧௪௬	நீர்க்குமிழி	...	௧௪௬
நள்ளாமேபோக	...	௧௪௬	நீரிற்படகு	...	௧௪௬
நன்சுவையெழுன்ன	...	௧௪௬	நுட்பப்பொருளை	...	௧௪௬
நனவகத்துப்போல	...	௧௪௬	நுனித்துநுனித்	...	௧௪௬
நனவாயதன்னை	...	௧௪௬	நெல்லுமியிநீங்கரிசி...	...	௧௪௬
நனவிற...காறுந்	...	௧௪௬	நொய்யசிவதுரும்பை...	...	௧௪௬
நனவிற...யென்றுந்	...	௧௪௬	பகுத்தறிவுதன்னாற்	...	௧௪௬
நனவுகனவுதுயி	...	௧௪௬	பகிசிலைகட்குடே	...	௧௪௬
நாவொருள்ளத்துண்	...	௧௪௬	பச்சையலைத்	...	௧௪௬
நாழலகமென்ன	...	௧௪௬	பசையாழுவப்பு	...	௧௪௬
நாயகமாயர்க்கு	...	௧௪௬	பஞ்சகோசத்தட்	...	௧௪௬
நானுமத்தன்மையே..	...	௧௪௬	படராதமூலப்படமான	...	௧௪௬
நானனைத்தும்	...	௧௪௬	படராதமூலப்படமே...	...	௧௪௬
நானாவிதமான	...	௧௪௬	படராப்பட்டமன்றி	...	௧௪௬
நானெனைவகத்து	...	௧௪௬	படரும்படம்பலவும்	...	௧௪௬
நானென்பதற்ற	...	௧௪௬	படரும்படமானஜீவனே	...	௧௪௬

படலாமுன்கை	கசுஅ	புன்மாயமோகப்	கசுஎ
பண்டிதனென்	சு0	பூண்டதுபோன்மாயை.	கசுச
பத்தாபேய்க்	கசு0	பூண்டவன்பொய்ப்	எந
பத்தியுளம்பொகப்	சுந	பூதலத்தேயோடோடிப்	கசுஉ
பம்பிப்பரந்த	கசுச	பூதவுடலகந்தை	சுஅ
பயிற்சிவயத்தாற்	சுந	பூபரந்தாங்கவிறை	சுச
பரமாயதன்னை	சுஉ	பூன் றமாமான்மாத	சுநடு
பரந்ருரியதா	கசுஉ	பேருத்தபேரின்ப	சுச
பரனுலகென்கேயோ	சுச	பெற்றதாவன் றி	கசுந
பராகாயமாகப்	சு0	பெற்றவப்பேற்றின்	கசுந
பரிசி துவா	சுஎ	பேசாதமோனப்	சுச
பல்வகையா	சுந	பேதுகடிந்தென்னை	சுச
பல்வாந்த னனிகளைப்	சுச	பேயொடுநட்டாலும்	சுநடு
பழவினைப்பாங்கே	கசுந	பொய்க்கனா	சுந
பழுததுமெய்ஞ்ஞான	கசுந	பொய்யாகப்பகிருன்	கசுஅ
பற்பலவாத்தோற்றும்	சுச	பொய்யாமராத்	கசுந
பற்பலவுட்சிற்சிலவும்	சுஅ	பொய்யாயமெய்யின்	சு0
பன்மயலாத்தோற்றும்	சுஉ	பொய்யுலகுதன்னிற்	சுந
பன்னற்கரிய	சுஉ	பொய்யெவற்றினுள்ளும்	கசுஅ
பாசமிலாத்	சுச	பொய்யைமெய்யாகப்	சுச
பாதலத்தேபுக்குப்	கசுந	பொருவிலாவீசன்	சுஅ
பாயவியைபிற	சுந	பொழுதிடமுன்னாகப்	சுஎ
பார்ப்பானைப்	சுஅ	பொன்னணிகள்போலப்	சு0
பாரின்படுவிலை	கசுச	பொன்னிடத்துத்தோன்றிப்	சுஅ
பாவமெலாம்	சுச	பொன்னிற்றொடிபோற்	கசு0
பேணியாமனைத்தும்	சுச	போதகுருதன்னைப்	சுச
பிரயித்தனோக்காற்	கசுஉ	போதாந்தமோனப்	கசு0
பின்னையார்தன்னையே	சுஅ	போந்ததுகொண்டெள்ளம்	கசுஉ
பிறந்தார்கனயாரோ	சுந	மட்டதுமெய்க்காதன்	சு0
பின்னப்படாவிசம்பு	சுச	மட்டுண்டாற்போன்று	சுநடு
புகையான்முண்	சுஅ	மடந்தவிருமாறு	சுஎ
புத்தியகஞ்ஞாரம்	சுச	மண்ணெசுபத்தோடு	கசுந
புலவிடயம்நிற்ப்	சுஉ	மண்ணபலவாக	சு0
புறத்திலவிகற்பம்	கசுச	மத்தமனவாதனைதா	சுச
புறமுகத்துப்	சுச	மதியரவிதம்மின்	கசுச